

VỆ TUỆ

Truyện ngắn
VỆ TUỆ

VƯƠNG MỘNG BƯU *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

THẦN THÁI PHIÊU DIÊU

I

- ▣ Trong một giấc mộng khó quên nhất, tôi thấy các con tôi giống như những bông hoa cúc; tinh thần phấn chấn, chúng chơi trò ú tim với nhau dưới bóng cây đinh hương và bên chiếc ghế đá trong sân. Khi hoàng hôn xuống, từng đưa một đên bên tôi nung nịu ngáp dài; trên những khuôn mặt bé nhỏ, dưới những tia nắng chiều rọi rót, từ lớp lông tơ mướt mịn ánh lên một chút sáng mờ. Tình ấy, cảnh này để lại trong tôi một ấn tượng sâu sắc, đẹp đẽ và sự tưởng tượng về một mái nhà ấm cúng.
- ▣ Nhưng sự thật tôi là một cô gái trẻ nên ở thời điểm này, tình mẫu tử cũng chưa có được nhiều lâm; giờ đây tôi chỉ mê đắm với những "vũ khúc" của công nghiệp điện tử, bốt cao màu đen và đôi khi cả bối toán

nữa! Giờ đây, tôi không những chỉ thích bới tung mọi sự, mà còn hết sức lười biếng, nhất là đối với những chỗ đông người chen chúc thì tôi cảm thấy rất khó chịu; càng không cần nói, tôi chẳng có mấy chút cảm tình đối với các cháu nhỏ hiện đại thích đến quán ăn nhanh ăn món đùi gà nướng vào những ngày cuối tuần. Không, tôi ghét những cháu bé ngày càng không hồn nhiên, cho nên tôi cũng chẳng muốn có một đứa con của riêng mình chút nào!

- ▣ Bà mẹ của tôi đã từng hết lần này đến lần khác bảo với tôi rằng:
- ▣ - Con gái này, thà rằng con tin một người ăn mà nói hươu nói vượn, chứ đừng nên nghe lời ngọt ngào của một chàng trai. Con nên nhớ rằng, nếu có chuyện gì xảy ra giữa nam và nữ thì bao giờ người bị thiệt cũng là người nữ!
- ▣ Lời này đã nhiều lần, như những bài hát, cho đến nay vẫn vang lên trong đầu óc tôi. Chính mắt tôi đã nhìn thấy một bạn gái học cùng lớp đại học với tôi, trong giờ thể dục đã gục xuống ngay trên đệm tập; từng dòng máu tươi đã ào ra từ phía dưới cơ thể của bạn ấy. Lúc đó, cô ta giống như con thiên nga đã giãy giụa rồi ngất đi luôn! Về sau, bạn ấy bị đuổi học, bạn trai của bạn

áy là một bác sĩ có bộ ria mép của trưởng, anh về sau ngay cả việc đưa tiễn cô cũng chẳng hề có! Tôi lại cũng từng nhìn thấy vô số những người phụ nữ mang thai thất thểu đi trên đường phố. Tôi còn thấy trên tivi, trong một phòng sản, máu loang trên nền gạch và những sản phụ rên la như lợn bị chọc tiết! Từ lâu, mẹ tôi đã cho tôi biết về một sự sợ hãi: sự sợ hãi này là do đàn ông và trẻ sơ sinh đem lại, nó sẽ nuốt hết những dòng máu quý báu của tôi!

- ▣ Tóm lại, đó là một giấc mộng thuần túy; mộng bao giờ cũng hoang đường mà hoa mỹ. Cuộc sống càng trống rỗng thì những giấc mộng càng không có lý tính!

II

- ▣ Sáng sớm một ngày chủ nhật, khi tôi thức giấc thì gian phòng đã tràn ngập ánh nắng đầu mùa hạ, sự chói chang của nó khiến tôi kinh ngạc!
- ▣ Mẹ tôi mặc bộ quần áo ngủ bằng lụa màu phấn hồng, tay cầm chiếc lược cán dài; với vẻ mặt phấn chấn, bà chải mó tóc dày được chăm sóc rất chu đáo. Hôm nào cũng vậy, cứ đúng chín giờ là bà bước vào phòng

ngủ của tôi, vén đánh soạt chiếc rèm cửa
bằng nhung đen dày sang một bên, chẳng
khác gì xé miệng một bao đậu tương rang;
ánh nắng lập tức tràn vào giường khiến
tôi không làm sao ngủ tiếp được.

- ▣ - Cái con mèo lười này!
- ▣ Bà nhìn tôi, vừa nói với giọng trách móc,
vừa đưa tay lên đầu vuốt tóc; mỗi ngày
vuốt tóc năm trăm lần là bí quyết làm đẹp
của bà!
- ▣ - Sao trông con bơ phờ thế, đã hay ngủ lại
lười ăn thì làm sao cho ra hồn một đứa con
gái được!
- ▣ Bà quay người đi với dáng vẻ phán chấn
rất trẻ trung; khi bà đi, hai đuôi sam trên
đầu vắt veo đập vào nhau.
- ▣ Tôi cười, giờ đây đầy phố là những "mỹ
nhân" yếu ớt, vẻ mặt ngần ngơ với những
cặp môi nhợt nhạt; làm gì còn có những cô
gái khỏe mạnh với những chiếc đuôi sam
lớn lủng lẳng phía sau như vậy nữa!
- ▣ Những năm tháng ấy đã đi xa rồi, bây giờ
chỉ còn lại những gì ôn ào, bấp bênh và
những kiểu thời thượng khó bê hình dung
nổi!
- ▣ Ở phòng bên thường vang lên những tin
tức thời sự bằng tiếng Anh, đó là tiếng
chiếc đài "Bá cựu lang" của Phương Phi;

chị đã nghe những buổi phát thanh ngoại ngữ này từ thời học trung học phổ thông, nghe đến khi chị lên đại học, rồi nghe đến tận bây giờ! Trong thời buổi truyền thông đại chúng "tung hoành ngang dọc", điều này thật chẳng khác gì bệnh dịch hạch thời xưa, chị bất đắc dĩ phải nghe radio nhưng chỉ nghe bản tin thời sự tiếng Anh thôi!

- Giờ đây, chị là nghiên cứu sinh chuyên ngành văn học hiện đại ở một trường đại học nổi tiếng, chính mắt tôi đã thấy chị xách một cặp sách mỏng (ở trong không mấy khi có sách, vì tất cả sách đều nằm trong óc chị) đến học ở trường này rồi lại đến học ở một trường khác; học vị càng ngày càng cao thì cặp kính chị đeo lại càng ngày càng dày; ở khóe miệng chị đã bắt đầu xuất hiện những vết nhăn nhỏ, nhưng thứ duy nhất không thay đổi là mái tóc dài kinh người của chị.
- Mái tóc dài là sản phẩm di truyền của A Nhã - mẹ tôi; mà đó cũng là một vật di truyền duy nhất từ mẹ tôi sang chị. A Nhã đã cho tôi một thân hình thon thả và cái trán tươi đẹp, còn Phương Phi chỉ được bà di truyền cho mái tóc dài, đẹp. Mái tóc dài này khi thì được Phương Phi tết lại thành

đuôi sam thông tới mông, khi thì được chị lấy cắp tóc cắp lại gọn gàng trên chiếc đầu thông minh tuyệt đỉnh của chị, khi thì chị cứ để nó như một ngọn thác, mặc sức cho gió thổi bay. Mái tóc màu hoa lanh lấp lánh dưới ánh mặt trời của chị khiến ai cũng phải chú ý, nó khiến ta liên tưởng tới nhạc điệu du dương của nhạc khúc "Cô thiều nữ có mái tóc màu hoa lanh" của Claude Debussy¹¹.

- ▣ Mái tóc dài và danh hiệu nghiên cứu sinh tiến sĩ là toàn bộ ấn tượng mà Phương Phi đem lại cho những người chị quen và những người quen chị. Ngoài hai điều đó ra thì chị không có gì đáng để chú ý vì chị là một con người thoát ly quần chúng mà lại xấu: sắc mặt xanh xao, có nhiều nốt tàn nhang ở mặt, mũi hơi nhọn, dáng người khô khan, mắt và môi thiếu chất nữ tính.
- ▣ Mặc dầu vậy, từ bé, chị là người tôi sùng bái về mặt "chất xám".
- ▣ Tôi trở dậy, trên mình mặc chiếc áo sơ mi lớn rộng thùng thình. Chiếc áo vải bông kiểu đàn ông này vốn là quà tôi biếu bố tôi nhân ngày sinh nhật của ông. Nửa năm

1. Claude Debussy (1862-1918): Nhạc sĩ người Pháp; năm 1884, ông đã được nhận giải thưởng của Roma.

trước, sau khi nghỉ hưu, bố tôi được một công ty xây dựng lớn ở Đông Hoàn, Quảng Đông mời làm kế toán trưởng. Tháng trước, gia đình tôi tổ chức lễ mừng thọ sáu mươi tuổi cho ông. A Nhã đã "lên khung" cho ông, toàn thân từ đầu đến chân, hôm ấy ông cứ bóng loáng, trông ra dáng một vị thân sỹ! Mẹ tôi kém ông mười hai tuổi, nhưng trong nhà thì mọi việc đều do bà chủ trì. Bà, trong ton mắt ông, vĩnh viễn là một tiểu thư con nhà gia giáo. Sau ngày sinh nhật, ông bay đi nhận việc. Trong vali của ông chỉ có một chiếc áo sơmi màu đỏ rất "một" do mẹ tôi mua cho; còn chiếc áo tôi mua cho ông, do màu quá mộc mạc nên A Nhã không "duyệt", bởi vậy tôi đành phải mặc thôi!

- ▣ Tôi bước vào phòng ngủ của Phương Phi, lúc này chị cuộn tóc rất lỏng trên đầu, không đeo kính, mắt nghiêng nghiêng nhìn ra cửa sổ; chị ngồi trên chiếc ghế mây uốn sǔa, một chân xổ vào chiếc dép lê thêu hoa màu đỏ gác trên chõ tay vịn ghế; trông có vẻ rất thoái mái.
- ▣ Tôi rón rén bước mấy bước đến gần chị, với ý định là bông đùa vài câu, nhưng chị chỉ chăm chú nghe thời sự. Tôi thấy vẻ thờ ơ trong buổi sáng nay của chị rất hấp dẫn,

nhưng chị là một cô gái chán ngấy từ đáy lòng về từ "gọi tình", cho nên xưa nay tôi không hề đả động gì về từ đó với chị. Ví dụ tôi nói:

- - Chào tiến sĩ, tiến sĩ có biết rằng gần đây trông tiến sĩ rất "gọi tình" không?
- Tôi bước vào toilet, tiếng bơm nước của bồn cầu và tiếng nước chảy của bồn rửa tay như một bản tấu đôi bắt đầu một ngày mới.
- Soi mình trước tấm gương lớn, tôi thấy mình gầy, dong dỏng cao; với một thân hình như vậy mà mặc bộ quần áo có phong cách "chịu chơi" thì rất hợp; lại thêm chiếc áo sơ mi bó người, mặt vải bóng, nhất là đối với một cô gái ngực phẳng, mông hẹp, chân dài thì lại càng thích hợp. Tôi cũng có một chiếc áo như vậy, nhưng tôi chỉ mặc vào buổi tối khi ra khỏi nhà. Mặc nó, tôi giống như một cái ô đen khi cùp lại, như vậy khiến người ta liên tưởng tới một khói nháy nhô đầy vẻ siêu thực.
- - Đối mặt với đêm đen vĩ đại, bạn là một cái ô đen cùp lại hết cõi, đầu hết sức sắc nhọn, nhưng nếu bấm chốt thì sẽ mở tung ra ngay.
- Đó là lời khen ngợi dành cho tôi của Đạt Đạt, bạn trai tôi.

- Ý ngoài lời ở đây là, anh rất am hiểu sự "huyền bí" của cái chốt bấm ở chiếc ô đen!
- Tóc của tôi giống như lông một con chuột nhỏ mới đẻ, thưa thớt mà mềm mại; về sau, do Đạt Đạt xui, tôi dứt khoát cắt tóc theo kiểu "đầu cự-tơ ngoại": trên đầu tôi để rất nhiều tóc, những sợi tóc này chỉ dài khoảng một milimet và nhuộm màu nâu nhạt; trước trán, tôi cho một nhúm tóc hơi dài rủ xuống.
- Do tôi để tóc như vậy, A Nhã trong ba ngày liên đẽ không nhìn thẳng vào tôi; đó là việc thứ hai khiến mẹ tôi rất buồn kể từ sau khi tôi bỏ việc ở Nhà khách Văn Mộng cách đây một năm.
- Trên bàn, bữa sáng với các món ăn: sữa đậu nành, sữa bò, bánh mì đen hấp và mứt; mẹ và hai con gái: ba người thích món nào thì ăn món ấy. Máy hát ở phòng khách bắt đầu vang lên những điệu nhạc du dương: âm nhạc êm dịu rất hợp ý mọi người!
- Bữa đó, một mình mẹ tôi nói luôn miệng, bà nói đủ các chuyện: thời tiết, bữa cơm trưa, đám cưới của các bạn cùng cơ quan, những tin hay trên báo với nét mặt hồn hào và do đã chải xong mái tóc từ sớm, miệng bà cứ như nước chảy với những đê

tài trên; giống như những nốt nhạc, tin này nối tiếp tin kia. bà nói liên tục; bà như một nhạc công độc tấu trong ban nhạc, đồng thời lại như người chỉ huy dàn nhạc.

- ▣ Tôi không nghĩ ngò gì, nếu một khi trong bữa ăn thiếu bà, chúng tôi sẽ lảng lặng ngồi ăn và khi ấy tôi và chị tôi sẽ không ăn hết nổi mọi món ăn trên bàn; sau đó chúng tôi sẽ về phòng của mình trong tình trạng tiêu hóa không tốt và sẽ chẳng có câu nói đùa nào trong bữa ăn!
- ▣ Mẹ tôi ngay từ nhỏ đã rất yêu trẻ; khi tôi còn bé, mặc dầu học kỳ nào số điểm thi của tôi cũng khiến bà thất vọng. có khi tôi còn đánh nhau với các bạn trai, khắp người bầm tím, nhưng bà vẫn tỏ ra rất yêu quý tôi! Tuy nhiên, đối với Phương Phi thì không biết vì cớ gì, hai mẹ con rất là hững hờ với nhau! Nếu A Nhã là điện năng thì Phương Phi là cột thu lôi; nếu A Nhã là ngọn lửa thì Phương Phi là bình cứu hỏa luôn được treo trên tường phòng. Tôi thật không biết vì sao lại như vậy! Bản tính của Phương Phi là lạnh đạm, cô độc. Có lẽ là lý do chăng?
- ▣ Chỉ có một lần tôi thấy Phương Phi tỏ ra luống cuống. Sự luống cuống đó khiến

khuôn mặt trắng trèo của chị bỗng đổi sắc đỏ. Ánh mắt chị toát lên vẻ xấu hổ và sợ hãi, có vẻ như chị muốn cầu cứu thứ không khí mà nhìn không thấy, sờ không được! Việc này xảy ra vào buổi sáng, năm chị mươi ba tuổi. Tôi ngạc nhiên, sợ hãi khi thấy trên chiếc váy trắng của chị có một khoảng nhuộm máu đỏ. Về sau tôi mới hiểu ra rằng, người chị lớn hơn tôi năm tuổi này đã có một bí mật lúc trưởng thành, khi chị từ một cô bé trở thành một thiếu nữ. Thấy vậy, A Nhã vội lấy từ tầng dưới của một tẩm kệ ra một miếng vải dài, nhanh nhẹn kéo chị tôi vào trong toilet, rồi hai mẹ con lúi húi trong đó một lát. Về sau tôi mới biết, trước đó Phương Phi đáng thương của tôi đã dùng tới bốn chiếc khăn tay để ngăn không cho máu tiếp tục chảy nữa. Đó thật là giờ phút làm cho các cô gái không thể chịu đựng nổi!

- ▣ Lúc Phương Phi từ toilet đi ra là lúc chị đã thay chiếc váy trắng và nét mặt chị đã trở lại bình thường như cũ, trông chị chẳng khác gì những lá chè sau lúc quay cuồng đã trở về đáy cốc nước.
- ▣ Nhiều năm qua đi, sắc đỏ tươi trên chiếc váy trắng vẫn còn in trong đầu óc tôi; vẻ mặt của Phương Phi trong giây phút đó

tôi vẫn thấy rất có thiện cảm, một mối thiện cảm không diễn tả nổi bằng lời!

- ▣ Sự yêu ớt và xấu hổ của chị giống như con thiên nga đẹp đẽ lướt qua mặt hồ ký ức rồi biến đi rất nhanh. Tôi nhận định rằng điều đó chính là bản ngã có tính chân thực rất lớn tiềm tàng ở trong chị, điều đó cũng là một loại "mỹ đức" của người con gái mà chị cho là có ý nghĩa thật sự, nó rất xứng đôi với mái tóc đẹp kinh người của chị. Tuy nhiên, chị lại rất cố chấp, cứ nhất quyết chỉ đọc những cuốn sách không có ý nghĩa gì hết để rồi quên hết cái nóng của không khí chung quanh, quên hết tình cảm mến yêu đối với những lá cây sau cơn mưa và sự cuồng điên với những tòa nhà cao chọc trời. Sự đói khát ở trong cổng ngầm bí mật và tính triết học nơi mỗi tấc da nhô trên cơ thể, tất cả những điều đó chính là tinh túy của cuộc sống chúng ta!

III

- ▣ Đạt Đạt là một người như thế này: trước đây là một thi nhân, ngày nay là một thương nhân nũng nở, bất cứ việc buôn bán gì anh cũng làm.

- ▣ Từ khi chúng tôi biết nhau đến nay, anh ta gần như cho rằng, sự linh cảm về điều si nhục mà một thi nhân phải gánh chịu đều do chúng ta đã có một "cuộc sống chân chính". cuộc sống ấy đã khiến cho con người trở thành "cỗ máy lạnh lùng" và "bị động một cách đáng ghét".
- ▣ Lần đầu chúng tôi biết nhau là ở Nhà khách Vân Mộng. Khi ấy tôi mới tốt nghiệp khoa Du lịch, là một cô gái xinh đẹp đánh đàn tranh cõ.
- ▣ Hôm đó tôi mặc chiếc áo kỳ bào¹¹ gấm màu mơ đỏ, có hóa trang, giống một con chim trĩ năm sắc từ trên bức bình phong đi xuống, rũ cánh, ria lông trước đồng bào Hồng Kông, Đài Loan cùng các bạn Âu - Mỹ.
- ▣ Tôi có cảm giác những cặp mắt của các lão già giàu ăn mặc sang trọng (trong họ chẳng khác nào những con nhặng) cứ nhìn chòng chọc vào cổ tôi và những chỗ khác "giàu ý thơ", chứ không hề chú ý may mắn đến những lỗi khi tôi diễn tấu.
- ▣ Đạt Đạt ở trong đám người đó, khi ấy anh đang hợp tác với một thương nhân văn hóa ở Đài Loan, người này họ Cao, tên là

1. *Kỳ bào*: Một loại áo dài của phụ nữ Trung Quốc.

Nguưỡng Sơn, để in mấy loại kinh Phật cho một nhà xuất bản nào đó ở Thượng Hải. Việc in các sách như "Tâm kinh Balada", "Kinh kim cương", "Kinh Duy ma ngữ" cần phải có người giỏi về cổ văn và kinh Phật để tiến hành biên tập, hiệu đính, v.v... Người thương nhân Đài Loan trên "loay hoay" thế nào đã tìm được Đạt Đạt. Đạt Đạt tốt nghiệp khoa Trung văn Đại học Phúc Đán. Học kỳ nào anh ta cũng được điểm ưu về môn Hán ngữ cổ và đã được đi bồi dưỡng về các chuyên đề có liên quan tới kinh Phật. Trong thời gian đó, bao giờ anh ta cũng mặc chiếc áo T-shirt màu đen, chân đi đôi giày gỗ Nhật, đi dạo chậm rãi trên con đường râm mát. Đó là người một lòng muốn trở thành tiên!

- Lúc đó, anh ta ngồi bên Cao Nguưỡng Sơn tiên sinh, quần áo chỉnh tề, trên gò má hơi cao có mấy mụn nước đỏ sầm, mắt đeo kính. Tất cả những thứ đó đều không làm cho anh ta nổi trội. Chỉ có động tác đôi khi dùng ngón trỏ ấn vào ngực một cách điên khùng là tố ra có chút khác người. Ngón trỏ trắng mà thon, thậm chí còn đẹp nữa. Mà ngực và toàn thân anh ta lại thon và khoẻ, trông chắc chắn như một cái két sắt, bên trong từng chứa đầy những bài thơ

mỹ miêu của một tài khí hơn người và những bài ca đau buồn, thâm trầm, cảm động lòng người với những lời lẽ xuất phát từ đáy lòng.

- ▣ Anh ta quyết không phải là một tên ngốc, vì giờ phút đó anh đã phát hiện ra là cô gái đánh đàn tranh đã làm cho tơ lòng anh rung động: anh thấy anh đã yêu cô một cách dễ dàng biết mấy!
- ▣ Khuôn mặt cô dưới ánh đèn càng lúc càng tráng, so với ánh trăng trên nóc nhà lúc nửa đêm còn tráng hơn. Ngón trỏ của cô yếu ớt, vô lực, cứ liên tiếp phạm lỗi trên các dây đàn. Tất cả đường như kêu gọi anh phải hành động.
- ▣ Trong những tiếng vỗ tay ran ran, tôi kết thúc cuộc diễn tấu. Khi tôi cúi gập người cảm ơn các quan khách, định quay đi thì nhìn thấy một người đàn ông dáng người không cao bước đến chỗ tôi. Anh ta cố gắng để cho bản thân không có điều gì tỏ ra đáng tức cười. Anh ta nói:
 - ▣ - Chào cô!
 - ▣ Với khẩu khí tự nhiên, bình thường, anh nói tiếp:
 - ▣ - Tôi tên là Đạt Đạt, là một người tốt.
 - ▣ Khi thấy tôi cười phá lên như dự đoán, anh cũng lộ vẻ tươi tỉnh.

- ▣ Quá trình từ biết nhau đến yêu nhau của chúng tôi vừa nhanh chóng, lại vừa ngắn gọn. Trong thành phố với tốc độ phát triển cao này, những người yêu nhau bao giờ cũng có phong cách vụ thực; với tốc độ bùng nổ của một đêm đã giải thích thế nào là bí mật trong trưởng thành, là ái tình trong thời kỳ hiện đại. nó không còn là sự không tương mãi!
- ▣ Tôi đó anh mời tôi đi ăn đêm, chúng tôi chuốc rượu cho nhau; tôi mặt đỏ, tai đỏ, cười lên khanh khách. rồi tôi theo anh, đàm luận về lịch sử và nghệ thuật với anh. Chẳng mấy chốc, do kiến thức nông cạn, tôi đã bị hạ gục, chỉ còn lại một mình anh "thao thao bất tuyệt". Diệp Chi của Ailen, Biện Hỉ của Ấn Độ, Phật Đà của phương Đông là những sự vật, sự việc mà anh yêu thích. Trí tuệ bác học của anh và những làn điệu của ca kịch đã cột chặt được trái tim sốc nỗi và nông cạn của tôi.
- ▣ Đối với những người thích nhạc hiphop thì đó là loại mỹ cảm đến từ một lĩnh vực khác lạ. Mắt anh lấp lánh sáng, ngón trỏ đẹp tuyệt vời của anh ấn mạnh vào bộ ngực nở, cứ chỉ đó quả thực đã khiến tôi mê đắm anh.

- ▣ Sau đó chúng tôi đã quan hệ với nhau trong một gian phòng tiêu chuẩn ở Vân Mộng. Khi phát hiện người phụ nữ ở dưới thân thể anh vẫn còn là cô gái trinh, anh tỏ ra quá ngạc nhiên, liền hỏi cô có bị đau không? Cô gật gật đầu khẽ khóc một lúc; sau đó cô nói với anh về khát vọng cũng như sự sợ hãi đối với vấn đề tình dục. Anh dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt trên mi mắt cô; nói anh hiểu rõ mỗi một câu nói của cô và thấy rằng với một cô gái tốt và có lòng nhiệt tình thì đó chỉ là tí chút sợ hãi ở một số mặt nào đó thôi. Điều này anh có thể lý giải, anh thề với cô rằng anh sẽ mãi mãi bảo vệ cô, yêu quý cô. Qua lời của anh, cô thấy mọi điều đều chuyển biến tốt, ít nhất hiện nay cô không còn là một cô gái nhỏ bé, ấu trĩ và cảng thẳng nữa. Kinh nghiệm lần đầu khiến cô có cảm giác mình nhanh chóng thành thạo và lớn mạnh hẳn lên. Thế là cô nói: chúng ta làm lại một lần nữa đi!
- ▣ Trong quá trình đó cô cứ cười hoài, anh nói cô cười ghê gớm quá. Tốt! Tốt! Anh vừa nói vừa vỗ nhẹ vào lưng cô. Thế rồi, hai người không ai nói gì nữa. Anh cúi xuống chỗ xương đòn gánh đầy sức hấp dẫn, pháp phồng, nhấp nhô của cô, mồ hôi ra

đầm đìa, áo giác liên tục. Đêm tối đã giải cứu bộ phận được coi như linh hồn thi nhân của anh. Mắt anh tối sầm, đầu tóc dựng ngược, ở trong trạng thái nửa như hủy diệt, nửa được cứu vãn.

- ▣ Chờ khi chúng tôi châm xong điếu thuốc, thong thả nhả khói lên trần nhà, anh mới trổ tài ăn nói. Anh vẫn là một người hay dốc bầu tâm sự, thích diễn giảng, là một chàng trai cuồng nhiệt, ý chí kiên cường, linh hoạt; tài hùng biện của anh rất có sức lôi cuốn và luận cứ của anh luôn biến đổi. Khi nói về mặt tình cảm thì anh lấy ngón tay trả ra sức ấn mạnh vào ngực, như là phải chịu một đòn nặng của linh hồn.
- ▣ Kim tiền là tội ác, ái tình là vớ vẩn, còn nghệ thuật thì khiến người ta phải ngao ngán; những chuyện vụ lợi, chạy theo dục vọng đầy rẫy trong thành phố, như vậy hỏi ai còn có tấm tư coi chuyện luyến ái như một việc đúng đắn, coi sự quan tâm đến những khúc mắc về linh hồn như những vấn đề phải thường xuyên nghiên cứu, anh nói về Spinoza⁽¹⁾ ở Hà Lan lấy việc mài kính để mưu sinh, nói về một nhà siêu hiện thực nào đấy đã nói với một vị

1. Spinoza (1632-1077): Nhà triết học duy vật Hà Lan.

mục sư trên tàu điện ngầm rằng: "Xin chào phu nhân! Phu nhân, xin chào!" Anh còn nói về tác phẩm "Tiêu dao du" của Trang Tử, nói về lời hài hước của người Pháp: *Affaire de coeur*¹¹.

- ▣ Tôi lắng nghe một cách hết sức vui vẻ với cảm giác nhẹ nhõm của người con gái sau lần đầu được "giải phóng".
- ▣ Có lẽ tôi bẩm sinh đã là một người con gái cảm thấy hiếu kỳ đối với thiên tài, rất hâm mộ đối với văn hóa. Trong mắt anh, tôi rất đáng "mê" và "khác với mọi người", đáng quý hơn nữa là tôi còn có những điểm như "có phản ứng về tư tưởng" và "gây được xúc cảm cao thượng về tình dục" (ví dụ như rằng tôi đẹp đặc biệt, vì tôi là con gái của một nhà sĩ).
- ▣ Tóm lại là chúng tôi đã hấp dẫn nhau, hai con tim đã tạo được ấn tượng cho nhau.
- ▣ Đó là việc của một năm trước. Hiện nay chúng tôi vẫn thăm thiết với nhau như xưa.
- ▣ Tôi và Đạt Đạt biết nhau không lâu thì tôi xin thôi việc ở Văn Mộng. Không còn phải dùng tay quấn băng dính và ngắm nhìn các đồ cổ đẹp đẽ nữa.

11. *Affaire de coeur*: Công việc của trái tim.

- ▣ Lúc đầu, mẹ tôi cố bắt tôi học đàn tranh, lấy đó làm con đường tắt để được đi nước ngoài; bằng tiếng đàn của âm nhạc dân tộc để khêu gợi tính hiếu kỳ của trẻ con các nước phương Tây, có thể coi đây là một chiêu "Đánh bắt ngờ để thắng địch" của bà!
- ▣ Tôi đã làm cho mẹ tôi rất buồn, một đứa con gái không cần nghề nghiệp lại có những ý đồ hết sức kỳ quái; không ngờ gì, điều này đã làm tăng áp lực tâm lý cho bà, một người phụ nữ rất hiếu thắng, về một nghĩa nào đó; so với Phương Phi, bà đã không thích tôi bằng chị. Ít nhất thì Phương Phi, với học vị tiến sĩ, đã được trường đại học Trung văn ở Hồng Kông phỏng vấn, điều này đã khiến mẹ tôi trong ba ngày liền coi đó là một đề tài nói không biết chán với các bạn cùng làm việc với bà ở bệnh viện.
- ▣ Nhưng tôi còn biết làm thế nào được nữa? Mỗi một con người khi đã trưởng thành đều có quyền chọn lựa một con đường của cuộc sống mà họ thích, đều có quyền nắm bắt mọi sự vật mà họ có thể tưởng tượng được. Đôi với những ngày tháng trong tương lai và quá khứ, tôi không cảm thấy thích thú một chút nào, tôi chỉ chú trọng

xem giờ phút này có những gì êm dịu, mát mẻ để hấp dẫn tôi trong cuộc sống.

- Tôi đã có ý định nói với A Nhã về người bạn trai của tôi: Đạt Đạt. Nhưng nhìn thấy vẻ buồn bã của bà, tôi lại nói chăng ra lời. Vì rằng, ngay lúc bắt đầu, tôi đã nói với bà, anh ấy là một người đàn ông như thế nào; đó là một con người đáng dấp bình thường, tiền ít, nhưng đầu óc uyên bác và một cái miệng giàu sức thể hiện.
- Mẹ tôi rất có ác cảm đối với loại đàn ông như vậy. Một trang nam nhi thạo đời phải lấy sự nghiệp, lấy thành tích của mình để ăn nói, nếu là cái miệng khéo ăn khéo nói thì chỉ có thể có lời hứa suông, đó là tượng trưng cho sự "bắt học vô thuật", chơi bời phóng dâng. Huống hồ anh ta trông "về ngoài rất tầm thường".
- Mẹ tôi lạnh lùng đứng dậy, chiếc juýp điểm những bông hoa nhỏ màu nâu đung đưa, đung đưa theo bước đi của bà! Bà đi vào trong bếp, mở vòi nước ào ào chảy vào chiếc thùng giặt.
- Khi không vui bà liền đi giặt giũ; bát ư, nồi ư, thia bạc ư? Bất kể chúng bẩn hay không bẩn! Cuối cùng, bà dùng loại xà phòng "sát khuẩn dưỡng da" xát vào những thứ đó cho ngầu bọt, rồi xả sạch

dưới vòi nước.

- ▣ Tôi cảm thấy bà mắc căn bệnh nghề nghiệp của bác sĩ, một loại bệnh thích sự sạch sẽ!
- ▣ Những làn sương mù đặc thù của đêm mùa hạ đã tràn khắp các phố lớn, ngõ nhỏ; các căn nhà cao cao, thấp thấp dường như bị bao phủ bởi một lớp lông tơ mịn màng. Những hàng cây ngô đồng ở hai bên đường phố mang dáng dấp khinh mạn của trường phái hậu ấn tượng, đôi khi phát ra những tiếng xào xạc!
- ▣ Tôi và Đạt Đạt chậm rãi đi trên đường phố. Tôi nay ở nhà Cát Quân, bạn anh, có một cuộc họp mặt mừng sinh nhật.
- ▣ Anh dắt tay tôi đi qua chiếc thang gác ọp ẹp dẫn đến cổng nhà anh Cát. Cửa mở, những tiếng ồn ào đưa đến tai chúng tôi. Những người nhìn không rõ mặt trong nhà, họ cầm trên tay những chén rượu, mắt và răng sáng lên những ánh nước ướt rượu; ngay tay vịn của mấy chiếc ghế salon cũng thoang thoảng đưa ra mùi hơi người kỳ dị.
- ▣ Cát Quân là một người lái taxi, thân hình chững chạc, rất nhiệt tình trong việc kết giao với những người có văn hóa, có bằng cấp, tính tình thú vị; ngoài ra, so với

những người có văn hóa thì anh còn yêu thích sách vở và âm nhạc hơn họ. Anh luôn than phiền thời gian lái xe chiếm của anh không ít thời gian đọc sách, may mà anh còn có thể hấp thụ được những điều bổ ích từ những người bạn có đầu óc sáng láng.

- ▣ - Con người ta bao giờ cũng cô độc!
- ▣ Đó là câu nói cửa miệng của anh, lại thêm khi anh nói, nụ cười thành thực, chân thật và đau khổ của anh khiến ta cảm nhận được trong con người ấy có một sự hiểu biết khác thường, chẳng khác gì từ một đồng đất bình thường, chúng ta tình cờ bới ra được một đồng bạc cổ sáng, từ đó khiến ta nghĩ tới những điều vẻ vang của ông cha ta thuở trước.
- ▣ Anh lấy tay đập đập vào vai Đạt Đạt, nói:
 - Hồi này bạn ra sao, vẫn còn hợp tác với người Đài Loan in kinh Phật đấy chứ? Nghe nói bạn còn có sáng kiến về chuyện làm quảng cáo nữa phải không? Bạn là một con người rất biết suy nghĩ đấy!
- ▣ Anh cất tiếng cười lớn, bàn tay đập bồm böp vào vai Đạt Đạt, rồi mỉm cười nhìn tôi đầy nhiệt tình, nói:
 - Tiểu Bảo, bạn càng ngày trông càng tươi tắn!

- ▣ Đạt Đạt đưa cho anh một điếu thuốc, hỏi:
- Cô bạn gái của bạn đâu rồi?
- ▣ Anh vội quay người, gọi tên một cô gái:
- Vương Nhất Quỳnh, Vương Nhất Quỳnh!
Hôm nay buổi họp mặt này là để mừng
ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của em
đấy!
- ▣ Cô gái chạy đến, cô có một khuôn mặt đẹp,
đẹp theo đúng nghĩa.
- ▣ Anh nói với chúng tôi:
 - Giới thiệu một chút nhé! Đây là Vương
Nhất Quỳnh, bạn gái của tôi.
- ▣ Rồi anh quay đầu sang nói với cô gái:
 - Đây là Đạt Đạt và Tiểu Bảo!
- ▣ Vương Nhất Quỳnh giơ tay đón nhận quà
của chúng tôi, một hộp quà trong có một lọ
hoa sứ; rồi cô mỉm cười tỏ lời cảm ơn; một
nụ cười dễ gây thiện cảm.
- ▣ Chúng tôi nâng cốc nước uống, nói chuyện
với nhau một lúc. Cát Quân hỏi chúng tôi
có muốn khiêu vũ không, tôi lắc đầu.
- ▣ Phía bên kia, Đạt Đạt đang xem tướng cho
Vương Nhất Quỳnh. Mắt anh đang nháy
đột nhiên mở ra, anh đoán rằng năm
ngoài cô đã bị một tai nạn rất nguy hiểm.
Anh bảo cô nhớ lại xem, có phải cô đã bị xe
đạp tông ngã, bị thương tích ở đầu gối
không? Sau đó bị nha sĩ nhổ mất một

chiếc răng phải không? Hoặc ... Anh giơ tay thể hiện một ý gì đó nhưng không nói thêm nữa, tuy nhiên cô gái mặt bỗng đỏ bừng. Tiếp đó anh cười dịu dàng nói cô còn có mấy cơ may nữa sẽ đến.

- ▣ Âm nhạc vẫn tiếp tục vang lên du dương: trong khi Đạt Đạt đang tiếp tục cái trò "thần bí chủ nghĩa" đó thì tôi thấy buồn ngủ dịp mắt, may sao Đạt Đạt nhìn thấy sự buồn ngủ đó của tôi; chúng tôi đã mau chóng cáo từ!
- ▣ Không khí của đêm khuya có một mùi vị ngọt ngào. chúng tôi hết hút thuốc, lại ngáp dài, từ xe điện bước xuống. Do ánh đèn đường nên đã hình thành những bóng dài dài của chúng tôi ở phía sau. Trên đường, Đạt Đạt luôn nói về những suy tưởng đối với tương lai, anh tính toán các khả năng có cơ may sẽ kiểm được tiền. Tài sáng tác thơ của anh nay lại khô kiệt, cho nên anh không thể không nghĩ tới khả năng "đánh một trận" để có sự vươn mình thật đẹp về mặt vật chất!
- ▣ Anh sẽ ký hợp đồng với một số nhà xuất bản để xuất bản mấy cuốn sách như: *Thuật xem tướng thời cổ Trung Quốc*, *Thuật dưỡng thân*, *Thuật "phòng the"*; tiếp đó anh sẽ bàn việc hợp tác với một

công ty đại lý về quảng cáo tên là "Tài sản - nhà cửa", đồng thời ở tòa báo mà anh đang công tác đang khuyến khích cá nhân đứng ra nhận thầu đăng quảng cáo. Anh nói tiếp: "Lưng anh bây giờ đang gồ lên như một con trâu cường tráng!" Câu này có nghĩa là vào thời điểm này, anh đang vươn lên mạnh mẽ!

- ▣ Tôi không nói gì hết, chỉ có hết ngáp ngắn lại đến ngáp dài; tương lai sẽ ra sao tôi chẳng hề nghĩ đến! "Tương lai", cái từ này quá cao mà cũng quá ngụy thiện, tôi chỉ tồn tại với những điều trước mắt, "trước mắt" là "tất cả" với tôi. Tôi muốn rằng cuộc sống phải là sự mặc nhiên với tất cả mọi thứ, như vậy mới có thể thật hấp dẫn đối với tôi. Ngoài những điều như vậy thì mọi cái đều không tồn tại!
- ▣ Về mặt này, chúng tôi không giống nhau. Thật vậy, về bản chất. Đạt Đạt là một con người cực kỳ lảng mạn, một người đàn ông tinh lực dồi dào, tuy có hơi chút "ngây ngô", nhưng trí thức uyên bác đến mức độ sẽ bùng nổ. Khi cuồng điên, anh có thể khiến bạn cúi đầu xưng thần; khi hòa nhã, anh lại có thể ăn uống nuốt tươi người khác; khi vui vẻ thì lại vui như điên khiến người ta sờn tóc gáy; mỗi tối anh đều mặc

sức cầu vui; những lo lắng này khác và những tư tưởng tàn tạ của thi nhân trong đêm khuya đã dần vặt con người anh. Rất nhiều những đêm, với sự hòa hợp hoàn mĩ ở nơi sâu thẳm, tâm hồn chúng tôi đã vượt qua được biên giới của dục tình!

- ▣ Chúng tôi chia tay nhau ở chân cầu thang. Anh hôn tôi, rồi hỏi một câu hỏi cũ rích: "Khi nào thì chúng mình làm lễ cưới?" Tôi lắc đầu, nói là không biết; khi nói vậy, tôi thấy trong lòng có chút hăng hụt, tôi nhìn thấy nỗi khát vọng và một chút buồn buồn nơi mắt anh. Ánh mắt đó khiến trong tôi này sinh nỗi thương cảm chẳng khác gì trẻ thơ. Tôi hôn tóc anh, chẳng nói một lời.
- ▣ Anh nói: "Phải chẳng là do mẹ em? Bà có tiêu chuẩn kén chọn con rể của bà, bà thích một kiểu người khác, có phải thế không?" Anh bóp nhẹ bả vai tôi, giọng nói đượm chút cổ chấp.
- ▣ Tôi mím cười nói với anh rằng, đó không phải là điều chủ yếu, nếu hai chúng ta đều chuẩn bị tốt về tâm lý, đồng thời lại có một căn phòng nữa thì chúng ta có thể cùng ở với nhau một thời gian.
- ▣ Anh cũng cười nói: "Sống thử với nhau chẳng? Đó là một ý hay, nhưng mẹ em sẽ nghĩ như thế nào?"

- ▣ Tôi không nói gì. Chúng tôi ôm nhau, lẳng lặng hôn môi nhau, sau đó anh rời tôi.
- ▣ Trong phòng mẹ tôi, ngọn đèn bàn vẫn sáng, bà chưa đi ngủ; người bà dựa vào đầu giường, tay cầm một cuốn sách, bên tay bà vẫn còn một chiếc lược lớn, rõ ràng bà nghe thấy tiếng bước chân của tôi nhưng chẳng ngẩng đầu, bà luôn có một tư thế "phớt lờ" như vậy để tỏ sự không hài lòng với việc về nhà muộn của tôi.
- ▣ Nhưng tôi vẫn tỏ ra không quan tâm đến thái độ đó của bà, vừa cởi bỏ juýp, cởi bỏ bít tất, vừa thắt thểu đi về phòng ngủ. Thế là tôi đã trút hết được mọi thứ trên người, trừ đôi nịt vú và chiếc quần trong. Sau mấy lần tỏ ra tức bức trách cứ tôi thì bà thấy không thể kiên trì lên lớp tôi về chuyện đứng ngồi phải nghiêm chỉnh nữa.
- ▣ Khi đi qua phòng ngủ của Phương Phi, nhìn qua cửa sổ, tôi thấy đèn không sáng. Ấy thế mà, cứ mỗi buổi tối cuối tuần, khi về nhà, bao giờ chị cũng xem sách rất lâu; chị chẳng khác nào một chiếc đồng hồ nổi tiếng của Thụy Sỹ, một khi đã được lên dây cót thì chẳng bao giờ sai giờ. Chị giống chiếc đồng hồ này ở chỗ rất đúng giờ, rất nghiêm túc, tuân theo chặt chẽ mọi quy định.

- ▣ - Thế ra Phương Phi chưa về nhà sao? -
Tôi lớn tiếng hỏi.
- ▣ Ở phòng bên vọng ra tiếng mẹ tôi, một giọng nó dồn dỗi, nghe khô khốc:
 - Các cô bây giờ lớn rồi, muốn về nhà thì về, không muốn về thì thôi; tôi không quản nổi nữa!
- ▣ Xem ra thì đêm nay Phương Phi không về thật! Đây quả là một việc rất kỳ. Tôi chậm bước, thong thả suy nghĩ, cảm thấy thời gian gần đây hình như chị có ít nhiều tâm sự; khi ngồi ăn cơm, tôi thấy chị tỏ ra đăm chiêu, buổi sáng không thấy chị mở dài, khi ấy tôi lại nghĩ rằng đó là do đài hóng.
- ▣ Vậy thì bà chị nghiên cứu sinh tiến sĩ với vẻ lãnh đạm đáng sợ của tôi có tâm sự gì vậy?
- ▣ Ở đây, tôi đã nhận thức được ý nghĩa xác đáng của hai chữ "tế nhị".
- ▣ Bà chị tôi, cho đến thời gian này, đã ở trong trạng thái "tế nhị". Tôi dám đánh cuộc như vậy đó!

IV

- ▣ Mặt trời như một chiếc đèn lồng lớn tỏa ánh nắng rực rỡ trong không trung. Ánh sáng và nhiệt năng tràn trề mọi chốn. Với

thời tiết nóng bức này, thành phố giống như những con bồ câu vui vẻ rỉa lông, rỉa cánh, lanh lanh kêu vang! Đây quả là một mùa hạ chuyển động, quay cuồng, trong đó là cả muôn loài.

- ▣ Tôi đã tìm được một việc làm tạm thời, đó là nhờ Lâm Cường - một người bạn cùng lớp ở trường Du lịch giới thiệu: làm DJ¹⁾ trong vũ trường Vạn Cao, một vũ trường lớn nhất thành phố này.
- ▣ Trước khi chính thức thuê tôi, Vạn Cao yêu cầu tôi đến để họ phỏng vấn.
- ▣ Hôm đó, tôi mặc một chiếc áo nịt may bằng loại vải bóng, trên đầu tôi là những sợi tóc ngắn, cứng, màu nâu trông như có mà lại như không, chân tôi đi một đôi bốt cao đến đầu gối, giống như kỹ sĩ trong đĩa hát, bằng một tư thế sắc chất lòe loẹt, giả dối bẽ ngoài, tôi đi vào văn phòng của Tổng giám đốc.
- ▣ Tổng giám đốc đi vắng, chỉ có phó Tổng giám đốc! Đó là một người trung niên họ Địch. Ông tiếp tôi. Đầu ông hói ghê gớm, chỉ còn có mấy sợi tóc từ phía tai này chải hất sang phía tai kia, hai mắt sâu; tôi xưa nay vẫn không thể nào chịu nổi những người đàn ông đầu hói, huống hồ ông ta lại

1. DJ: Người điều hành về hoạt động vui chơi (âm nhạc, khiêu vũ) trong một vũ trường.

có cặp mắt trông rất bẩn. Thoạt đầu, cặp mắt này đảo qua trên người tôi một lần, rõ ràng là ông ta có vẻ "tín nhiệm" cặp眸子 dài của tôi. Ông ta hỏi tôi một số vấn đề lặt vặt, như: tuổi tác, gia đình, lý lịch, vì sao tôi lại thích làm DJ, đã mua những đĩa hát nào, có chứng sợ hãi đối với các cuộc sinh hoạt ban đêm không, thị thực thế nào, có thái độ như thế nào đối với những người dễ mắc chứng thần kinh không tưởng hiện đại, v.v...

- ▣ Trả lời những vấn đề như vậy khiến tôi cảm thấy mình rất ngu xuẩn. Trước mặt ông ta, tôi như một con cò trắng mỏ dài, chân dài đợi ngày mổ thịt. Sự yếu đuối chết người mà chút nữa khiến tôi nửa chừng "bỏ cửa chạy lấy người". Nhưng tôi đã kiên định được ý chí, thậm chí tôi còn cùng ông đến vũ trường nằm ở tầng dưới.
- ▣ Vũ trường này nghe nói là do một nhà thiết kế nổi tiếng với phong cách hiện đại đã thiết kế. Ở đó tràn ngập những bánh xe thép không lồ, ngôn ngữ ngang dãy rẫy những ống thép không giã, những bức tranh quảng cáo đèn trắng, như phảng phất đâu đây trong không khí có mùi của tinh dịch!
- ▣ Tiếp đó, ông quyết định cho tôi thử việc trong một tháng, tuần đến ba buổi tối,

đồng thời kiêm luôn người "lĩnh vữ"⁽¹⁾.

- ▣ Tôi nhận lời.
- ▣ Đêm đầu tiên đến làm việc, tôi mời Đạt Đạt, Cát Quân và Lâm Cường ở trường Du lịch cùng đến để tăng thêm khí thế cho tôi.
- ▣ Đêm đó, Phương Phi cũng từ trường học về nhà, tôi có ý định thuyết phục chị gia nhập đội ngũ những người cổ vũ nhưng chị cự tuyệt thẳng thừng. Đôi mắt cận thị nặng của chị từ sau mắt kính lộ rõ vẻ mệt mỏi và sự lạnh đạm: từng mờ, từng mờ tóc của chị như những con sứa không chút sinh khí nằm say giấc trên chiếc đầu như sắp gục đổ, nhìn chẳng khác gì chị đang đắm chìm trong một giấc mộng mà không có cách nào làm cho thức tỉnh được; về mặt này, suốt hơn hai mươi năm nay, chị vẫn không khá hơn chút nào.
- ▣ Đêm tối vô cùng choáng lộn, mỗi hạt bụi bay đến tựa một hơi thở êm dịu của bầu trời.
- ▣ Những con người phóng dâng hình hài trong vũ trường; những con người mờ màng như người trong mộng; những con người lời ăn tiếng nói chẳng khác gì chó

1. *Lĩnh vữ*: Cũng như người lĩnh xướng trong một dàn đồng ca. Người lĩnh vữ là người "đầu tàu" trong việc khiêu vũ ở vũ trường.

ngựa; những con người say đắm trong bể dục; những con người giao cấu với nhau như rắn; những con người bị ảo giác làm nhớ bẩn với những tư thế như nhau, chẳng khác gì những bông hoa màu đen nảy nở, khô héo rồi thối rữa! Cơ thể tôi trong tiếng nhạc chẳng khác gì một con cá bị chiếc nĩa xuyên qua, chấn động mãnh liệt, mỗi một tế bào đều bị phân liệt, phát triển, già đi rồi tử vong với một tốc độ chóng mặt.

- ▣ Tôi chọn các nhạc khúc *Đinh chín tát*, *Tricky*, *U2*. Những nhạc khúc này như những máy xẻo thịt, mặc sức xé rách những đứa trẻ đầu óc rỗng tuếch và những người trung niên thở hồn hển, những người không sao theo kịp được các trào lưu thời thượng!
- ▣ Tôi cảm thấy da thịt toàn thân bị co rút rất mạnh, những thứ nhạc đó và những nhịp điệu như quỷ khóc ma hồn của họ khiến tôi vui sướng đến mức không bút nào tả xiết!
- ▣ Tôi biết là tôi có bệnh, với một thể chất đã bị tiêu hao mạnh như tôi, nay lại phải chịu đựng thêm những âm thanh chói tai như một loạt bánh pháo nổ vang, những điều đó khiến tôi trở thành một cô gái có

bệnh, một bệnh nhân mà mỗi lỗ chân lông trên toàn thân đều rất hưng phấn, một cô gái với sự dường dexter của thời hậu hiện đại đã mắc phải các chứng như: chứng quá nóng nảy, chứng hưng phấn, chứng mây móc; một cô gái làm những tập thơ không thiết thực, không có biên giới của những giấc mộng, trong đó nói rất nhiều đến các cháu bé chạy đi chạy lại, tập thơ này so với Tago¹¹ còn rung động lòng người hơn.

■ Cuối cùng, trong cuộc nhảy, có mấy "tên điên" bắt đầu mượn hơi rượu để té "uy phong"; bọn chúng giờ cả đến "năm đấm sắt" và phụ nữ bắt đầu thét lên! May mắn bảo vệ như những nhân viên cứu hỏa vội chạy ngay đến. Âm nhạc chuyển thành những nhịp chậm. Đạt Đạt vội chạy đến ôm lấy tôi, rồi đẩy mạnh một cách không khách khí những tên đàn ông lâng lâng giở trò với tôi.

■ Tôi thấy như kiệt sức. Đạt Đạt thì lại không nói gì, anh chỉ vỗ vỗ vào lưng tôi rồi đưa tôi một cốc nước khoáng, vì lúc đó tôi cần nó để cho tâm trí trở lại trạng thái cân bằng. Cát Quân, Lâm Cường thì ngồi bên tôi hút thuốc, thỉnh thoảng lại ho vài

11. Tagore: Nhà thơ Ấn Độ (1861 - 1941).

tiếng. Vương Nhất Quỳnh thì ngồi đoán trang trong bóng tối, da trắng như mờ đọng, đang thoa lại đôi môi đỏ đẹp của mình rồi ngậm chặt miệng lại. Khi ánh mắt cô đưa tới chỗ một số phụ nữ nhiều tuổi có vẻ thạo đời hơn cô, thì họ quay ra phía đông người với vẻ kiêu cách, lúc đó tôi thấy cô có vẻ hơi ngượng nghịu, e thẹn; khóc miệng của cô cong lên với dáng vẻ ghen ghét và thiếu tự tin.

- ▣ Tôi cười mùm mỉm, đưa cô một điếu thuốc; cô do dự một chút rồi nhận, vừa châm lửa đã hít mạnh một hơi nên bị sặc và ho ngay. Tôi đẩy đẩy vào sườn Cát Quân, mỉm cười, khẽ nói:
 - Cô áy ngày càng đẹp ra; rồi sẽ có ngày anh mắt cô áy đó!
 - ▣ Anh ra về như không nghe thấy lời tôi nói, chỉ dang tay ra ôm lấy người yêu, rồi vuốt tóc cô.
 - ▣ Đạt Đạt có chút say, nhưng anh không chịu ngồi yên mà lại lấy ngón tay gõ vào bàn yêu cầu người phục vụ đưa thêm rượu đến. Tôi ngồi bên anh không biết nên bảo anh làm gì.
 - ▣ Bạn Cát Quân đã ra về, còn tôi thì phải nhảy một trận nữa. Âm nhạc lại nổi lên, tiếng đập gõ, mẩu thuốc lá, kẹo cao su,

khăn giấy và những hơi thở ô uế; tất cả đều trở lại như trước.

- ▣ Đợi khi những người khiêu vũ đã ra về hết, tôi lau mồ hôi bằng khăn giấy, sau đó đi đến bên cạnh Đạt Đạt. Đầu anh nặng nề đặt trên khuỷu tay; trên bàn là cả một sự bừa bộn!
- ▣ Tôi đánh thức anh, thật ra thì anh đâu có ngủ. Anh ngẩng đầu, cặp mắt định thần nhìn tôi một chút. Tôi vẫy tay ra hiệu, nói với anh:
 - Kết thúc rồi, ta về thôi!
- ▣ Anh lẩm bẩm một câu gì đó, đứng dậy, dáng đi có chút khó khăn, rồi chênh choạng đi về phía cửa. Tôi phải giơ tay đỡ anh, mùi rượu từ anh phả ra nóng hỏi.
- ▣ Trên đường về, anh hỏi tôi có đói không, tôi gật gật đầu. Chúng tôi đến một cửa hàng bán sữa đậu còn chưa đóng cửa; mỗi người gọi một bát sữa đậu, có đập thêm một quả trứng gà, ít con tôm nõn khô và một ít hành thái nhỏ. Do hơi rượu và khói thuốc khiến mắt anh hơi đỏ, ăn xong sữa đậu, anh nắm lấy cánh tay tôi nói:
 - Tiểu Bảo, đừng làm việc này nữa!
 - Vì sao? - Tôi trùng trùng nhìn anh.
 - Nhát định là không tốt; - anh nói bằng một giọng bình thường - Người khiêu vũ

phần lớn là bọn vô lại và bọn ma cà bông.
Em phí phạm thời gian cả một đêm với bọn
ngớ ngẩn ấy, thật chẳng bõ công chút nào!

- ▣ - Vì sao? - Tôi nhìn anh đăm đăm, không chịu nhường nửa bước. Tôi vừa tìm được mấy câu có chút ý nghĩa, ít nhất tôi có thể nói lên cái ý thích âm nhạc của tôi.
- ▣ Anh nghe tôi nói những lời đó, mắt càng đỏ.
- ▣ Tôi nói về sự ham muốn của tôi:
 - ▣ - Đó là những ước muốn cháy bỏng về âm nhạc của em. Trước đông người, trong âm nhạc, bản thân em nếu thể hiện được ở nơi ấy thì đó là một niềm vui sướng vô bờ! Điều này chắc anh rõ. - Tôi tiếp tục nói.
 - ▣ Anh trừng mắt nhìn tôi, cặp mắt bỗng ánh lên một vẻ hung hăn. Lời tôi làm anh hết sức khó chịu. Tiểu Bảo của anh cứ phải đêm đêm cuồng điên; đêm đêm như những diễn viên xiếc lắc lư thân thể trước mặt những người đàn ông; nghĩ đến điều đó, anh thật không sao chịu nổi!
 - ▣ - Đủ rồi!
 - ▣ Anh dắt tay tôi bước nhanh ra khỏi cửa hàng sửa đậu. Trên đường cái, chúng tôi đã vật lộn nhau một trận, cuối cùng tôi đã dùng móng tay dài cấu vào cổ anh.
 - ▣ Anh khẽ "hừ" một tiếng rồi nhượng bộ tôi, nói:

- ▣ - Được thôi!
- ▣ Anh nói ngắn gọn một câu như vậy, rồi vẫy một chiếc taxi đang đi về phía tôi; sau khi đẩy tôi lên xe, "sầm" một tiếng, anh đóng cửa xe lại.
- ▣ Qua cửa kính của xe, tôi nhìn thấy anh từ phía xa xa vẫy tay, còn tay kia thì ấn một cách điên khùng vào bộ ngực vạm vỡ của anh. Tôi biết, tôi đã có chút làm anh đau lòng.
- ▣ Bởi thế mà tôi cũng có chút đau lòng, vì anh!

V

- ▣ Mấy buổi cuối tuần, Phương Phi đã không về nhà. Trước đây, nếu gặp phải trường hợp như vậy thì chị sẽ gọi điện về; dù chỉ là nói mấy câu ngắn ngủi. Chị cũng cho nhà biết là chị có việc bận, chuẩn bị thi hoặc bận trao đổi với thầy hướng dẫn.
- ▣ Mẹ tôi thấy đây là một sự bất bình thường. Tình mẫu tử lúc này ở bà đã bộc lộ, bà bắt tôi phải đến ngay ngôi trường chị học để tìm hiểu sự việc. Việc này cũng giống như trước kia bà từng bảo Phương Phi đến trường tôi học dò xem việc tôi đơn phương yêu một thầy giáo ra sao!

- ▣ Bà làm việc này cũng giống như người chǎn dê lấy một chiếc thòng lọng ra buộc chặt con dê non muốn rời đàn.
- ▣ Mặt trời bên ngoài đang chói chang tỏa sức nóng thiêu đốt mọi vật, khiến ai ai cũng phát sợ. Trước khi đi, tôi đã phải uống hai cốc đầy nước khoáng và bǎn khoǎn là có nên xin mẹ tôi chút ít tiền để đi taxi không!
- ▣ Lúc đó, chuông điện thoại bỗng vang lên. Đó là điện thoại của Cát Quân. Tôi thấy mừng quá, cú điện này đến thật đúng lúc! Anh bảo, lần trước anh có nói với tôi về chuyện nhổ răng, anh có một chiếc răng sâu ở hàm dưới bên trái, khi ăn của ngọt thì đau vô cùng, mà anh vốn là một chàng trai Thượng Hải thích ăn kem sữa, sôcôla. Được biết mẹ tôi là nha sĩ, nên anh muốn tìm đến bà; anh hỏi tôi hôm nào có thể dẫn anh đến bệnh viện?
- ▣ Tôi vội nói trên điện thoại với anh là việc đó không thành vấn đề. Tuần sau, khi mẹ tôi đến bệnh viện, tôi sẽ đưa anh đến đó. Tôi hỏi anh xem, lúc này anh có rỗi không. Anh nói:
 - Tôi ngủ trưa không được! Bạn có việc gì cần tôi giúp không?

- ▣ Thái độ anh tỏ ra rất ân cần. Thế là tôi hẹn anh thời gian, hai giờ rưỡi anh sẽ đưa ôtô đến đón tôi, sau đó sẽ đến trường tìm Phương Phi.
- ▣ Anh đến rất đúng giờ. Nghe thấy tiếng chuông, mẹ tôi ra mở cửa. Tôi giới thiệu anh với mẹ tôi, tiện thể nói luôn việc nhỏ răng của anh. Dáng người đẹp đẽ cộng với lời ăn tiếng nói có sức hấp dẫn của anh đã làm mẹ tôi hài lòng. Mẹ tôi dùng tay trái, theo thói quen, sửa lại mái tóc dày, đẹp của bà; bà vui vẻ hẹn anh đến nhổ răng vào ngày thứ hai; bà còn cảm ơn anh về chuyện anh đưa xe đến đón tôi.
- ▣ Xe đi rất nhanh, không đầy nửa giờ chúng tôi đã đến trường đại học Phúc Đán. Tôi đã từng đến trường này một hai lần, đã từng mượn thẻ sinh viên của Phương Phi đến khu Nam khiêu vũ, hai tệ một vé khiêu vũ, toàn Thượng Hải chỉ ở đó có giá ấy.
- ▣ Chúng tôi cho xe chạy vào một con đường nhỏ hẹp rồi theo đó vào lầu số 10, là nơi Phương Phi ở. Xe vừa đỗ, tôi đã lóc cổ chạy lên lầu trên. Sinh viên chuyên ngành văn học hiện đại đều ở tầng áp mái của lầu này. Ở đây còn chưa lắp cầu thang máy, nên tôi phải mất đến mười phút mới leo được đến tầng trên.

- ▣ Trên cửa căn phòng đó có dán ảnh đèn tráng của Lanna Đơna, phía dưới bức ảnh là một hòm thư làm bằng hộp giấy, được dán ngay lên cửa. Trong hòm thư này có cắm một chiếc bút máy và một xếp giấy nhỏ để người cần "lưu ngôn" sử dụng. Tôi gõ cửa. Bên trong không thấy động tĩnh, trong hòm thư chỉ có một tờ "lưu ngôn". Tôi lấy ra xem: "Phương Phi, cô đến chỗ tôi nhận tiền phụ cấp học bỗng tháng này". Dưới ký tên "Kiều".
- ▣ Tôi cầm mảnh giấy suy nghĩ; để yên tâm, tôi lại gõ gõ cửa, tôi gõ rất mạnh nên tiếng gõ vang khắp lầu.
- ▣ Phòng bên bỗng nhiên mở, một cô gái đeo kính bước ra. Cô hỏi:
 - ▣ - Cô tìm Phương Phi à, mấy hôm nay có thấy chị ấy đâu!
 - ▣ Tôi hỏi luôn:
 - ▣ - Chị có biết, bây giờ chị ấy ở đâu không?
 - ▣ Cô gái nhìn tôi, lắc lắc đầu rồi bước vào phòng đóng cửa lại.
 - ▣ Tôi đứng một chút ở ngoài cửa, rồi lại gõ cửa phòng cô gái đeo kính. Cô bước ra nhìn tôi, bỗng nhiên cười, hỏi:
 - ▣ - Có việc gì thế?

- ▣ Tôi hỏi cô có biết địa chỉ hoặc số điện thoại của thầy giáo hướng dẫn Phương Phi không?
 - Thế ư, tôi sẽ giúp cô.
- ▣ Cô lại quay vào phòng, mấy phút sau cô bước ra đưa cho tôi một mảnh giấy. Cô nói:
 - Đó là số điện thoại và địa chỉ, nhưng...
- ▣ Cô tỏ vẻ muốn nói nhưng lại thôi. Tôi hỏi:
 - Sao cơ?
- ▣ Cô cười cười:
 - Gần đây thầy giáo có thể ở chỗ khác rồi!
 - Bất giác tôi cau mày, rồi thành thực nói:
 - Thôi được, cảm ơn bạn!
- ▣ Cô gái vẫn cười, đôi mắt long lanh đưa đi đưa lại trên đỉnh đầu và đôi hoa tai của tôi.
- ▣ Cô gái có thể muốn nói: "Bạn là một cô gái đẹp", nhưng cô đã không nói gì. Tuy nhiên, tôi đã mất đi sự hứng thú để nói thêm với cô bất cứ câu gì, chí vội vàng đi xuống lầu.
- ▣ Chúng tôi vì muốn cầu may nên đã trực tiếp cho xe chạy đến địa chỉ ghi trên giấy, hy vọng Phương Phi có ở đấy chăng!
- ▣ Tôi đứng ở cổng, cảm thấy có chút căng thẳng, liền vứt điếu thuốc đi, rồi chỉnh lại chiếc áo phông, lau qua cái má rồi giơ tay gõ cửa.

- ▣ Một cụ bà có dáng trí thức bước ra. Tôi cất lời chào bà cụ. Bà cụ hỏi tôi tìm ai. Tôi nói, cháu muốn tìm giáo sư Trần, cháu là em gái một học sinh của thầy Trần. Bà cụ lắc lắc đầu, lanh đạm nhưng lịch sự nói là thầy Trần không có nhà. Sau đó, cửa lập tức đóng lại.
- ▣ Lúc ấy tôi giống như một con chó mỏi mệt cụp đuôi lại quay về. Cát Quân không nói gì, chỉ hỏi tôi là muốn đi đâu nữa không. Tôi lắc lắc đầu. Anh đề nghị đến một quán kem, ăn kem. Ý kiến đó hay!

VI

- ▣ Thứ hai, tôi dẫn Cát Quân đến bệnh viện mẹ tôi làm việc. Mẹ tôi bảo anh nằm dưới một chiếc đèn tụ quang, sau đó bà lấy ra nào kẹp, móc... "loảng xoảng" bận rộn một lúc. Mấy lần Cát Quân thấy đau phải kêu lên: mẹ tôi cười gượng rồi xin lỗi anh.
- ▣ Hai hôm nay, do không yên tâm nên bà làm gì cũng xảy ra sai sót, vì Phương Phi mất hút không có chút tăm tích gì! Trước đây, khi Phương Phi ở nhà thì chị chỉ như một chiếc lá, không ai để tâm đến cả. Nay

tìm không thấy chị thì cả nhà đều cảm thấy rất rõ ràng sự không tồn tại của chị.

- ▣ Mẹ tôi mấy lần muốn báo cho bố tôi biết tin này, nhưng tôi khuyên bà nên bỏ ý định mất công vô ích đó đi. Vì nếu báo sẽ khiến cho bố tôi phải băn khoăn, lo lắng thì ích lợi gì; theo tôi nghĩ có lẽ cũng chẳng có vấn đề gì đâu, chưa biết chừng ngày mai Phương Phi về nói lí do là khi đi quên không nói với nhà.
- ▣ Khi ra khỏi bệnh viện, Cát Quân đưa tôi đến công ty "Húc dương phong sản", Đạt Đạt lúc ấy đang bận rộn ở một công ty đại lý quảng cáo tại đó.
- ▣ Tôi và Cát Quân bước vào thang máy lên lầu mười sáu. Vừa đẩy cửa, chúng tôi đã thấy ngay Đạt Đạt đang cùng một số bạn nam lớn tiếng bàn bạc với nhau. Anh quay người lại thì nhìn thấy tôi ngay; lập tức anh bước nhanh đến chỗ tôi, nở một nụ cười đầy tình cảm, rồi nói:
- Tiều Bảo, em đến đây có việc gì thế? Bên ngoài nhất định là nóng lắm phải không? Trông kia, trán em đầy mồ hôi đấy!
- ▣ Nói rồi anh chạy đến bên tôi, ghé miệng "thầm" lên trán tôi, không hề để ý gì đến những tiếng cười phía sau.

- ▣ Chúng tôi đi vào một căn phòng làm việc yên tĩnh; anh mở tủ lạnh tìm một món ăn tôi thích. Còn tôi thì ngả người vào chiếc ghế đệm dày, nói:
 - Không thấy Phương Phi đâu cả, anh có thấy lạ không?
- ▣ Anh quay đầu lại, hỏi:
 - Gì thế?
- ▣ Tôi lười nhác nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài nóng vô cùng, một mùa hạ không khác gì mọi năm. Ánh nắng mặt trời nóng như lửa; đường phố như dời bọ hoại tử; nhà cửa thì như một chiếc thuyền đắm, từ khí nặng nề. Cái cảnh ồn ào và nóng nực này khiến người ta không cảm thấy ngọt ngạt.
- ▣ Thời gian gần đây, tôi thường có cảm giác tức thở, ngay lúc nằm mộng tôi cũng có thể ngạt thở vì chiếc gối; tôi không biết đó là trạng thái như thế nào, có thể là do tiết trời quá nóng: có thể là do tôi phải quay cuồng nhiều quá ở vũ trường chăng?
- ▣ Anh quan sát sự thể hiện của tôi, ít phút sau anh nói:
 - Thế nào?
- ▣ Tôi lật lùng nhìn anh nói:
 - Em muốn chúng ta cùng ở với nhau một thời gian, như vậy có điều gì không đúng chăng?

- ▣ Anh mỉm cười tỏ ra hiểu ý tôi:
 - Chẳng khác gì một con cá muốn nhảy khỏi nước chờ hít không khí, em bao giờ cũng thích làm một điều gì mới lạ! Ai mà biết trong cái đầu nhỏ bé này của em chứa chất những gì?
- ▣ Anh đồng ý việc đó, nói mấy hôm nữa sẽ cho tôi biết một tin.
- ▣ Anh ngồi thêm ít phút rồi đứng dậy rời khỏi nơi đây. Ở phòng làm việc đó, đầy rẫy những bàn ghế sáng mờ mờ và những ván kiện chồng chất như núi, nhưng không thấy có mấy bóng dáng người, vì thế chậu cúc "Quy bối" duy nhất ở đây có chút lụi tàn, nó gần như sắp chết rũ!
- ▣ Buổi tối, đến lượt tôi phải trực, trước khi đi nửa giờ, tôi vội vã trang điểm một chút, bôi một ít son ở thỏi son màu bạc vào môi, mặc chiếc áo nịt có dải cũng màu bạc. Mẹ tôi ngồi trên ghế salon ở phòng khách, vẻ lạnh lạnh; bà đang xem tivi và chải chuốt mái tóc của mình; thỉnh thoảng bà lại ngước mắt nhìn tôi đang từ phòng này đi sang phòng khác. Tôi liền nhìn bà mỉm cười với dáng tranh thủ tình cảm như một chú mèo nịnh chủ, rồi khẽ nói:
 - Mẹ không cần đợi con đâu, buổi tối mẹ nên đi ngủ sớm một chút!

- ▣ Bà liếc nhìn tôi; cách ăn mặc của tôi khiến trong mắt bà lộ rõ một thoáng bực, giận. Bà đế lược xuống, lại nhìn vào tivi, nói:
 - Con cứ phải ăn mặc như thế này sao? Cái công việc đó có gì đặc biệt mà hấp dẫn con thế?
- ▣ Tôi không nói gì, mặt vẫn tươi cười, nhưng có chút ngờ ngàng; tôi chờ xem bà còn nói gì nữa không?
- ▣ Thái độ im lặng đó, bà chịu không nổi. Bà vứt chiếc lược đánh bộp một tiếng, rồi đứng lên; chuyển giọng, bà nói:
 - Mày xem xem, mày có ra cái gì không? Cái mặt thì bôi như thế! Quần áo thì hở hang thế! Ở phố người ta sẽ nhìn mày ra cái hình thù gì? Suốt đêm này sang đêm khác cứ chui trong bầu không khí ngọt ngọt ấy à? Một cô gái như mày bao nhiêu chỗ tốt thì không chịu làm. cứ như con quỷ đói lăn lộn với bọn cặn bã xã hội ấy à?
- ▣ Cặn bã nào? Tôi cau mày, tôi không thích mẹ nói kiểu đó với tôi; cứ như một người lạ! Là mẹ đẻ ra tôi, bà cần hiểu con gái bà như thế nào chứ; qua lời của bà thì bà đã coi tôi như một con du côn, một người hát rong ở đầu phố.

- ▣ Cặn bã nào? Người lăn lộn ở vũng trướng là cặn bã thì người suốt ngày khoác lác không làm nổi một việc gì ra hồn cũng là cặn bã?
- ▣ Tôi gật gật đầu, rõ ràng là bà cũng mắng luôn cả Đạt Đạt. Được thôi. Tôi không chịu đựng được nữa rồi, nếu công việc của tôi, cuộc sống của tôi ảnh hưởng đến bà. Tôi sẽ lập tức chuyển chỗ ở.
- ▣ Bà vừa nghe tôi nói vậy, lửa giận đã bốc lên đúng đùng, liền nói:
 - Định chuyển đi đâu? Định sống chui rúc với kè nào? Ngay từ nhỏ tao đã thấy mà là đứa chẳng ra gì. Thôi cứ coi là bố mẹ phí công nuôi mày!
- ▣ Mắt mẹ tôi đỏ ngầu, đau ngứa ra phía sau, tiếp tục như nói với không khí:
 - Tôi đã gây ra nghiệp chướng gì đây? - Sau đó bà quay ra phía tôi - Mày lấy tư cách gì mà dám ăn nói với tao như vậy?
- ▣ Trước những lời nói của bà, tôi chẳng có cảm giác gì ngoài một chút ngắn ngâm. Đường như mẹ tôi là "vật chịu tội thay" của Thượng đế. Bà quên mất một điều là tức giận sẽ khiến người ta chóng già.
- ▣ Tôi đi khỏi nhà, leo lên một chiếc taxi, chiếc xe nhanh chóng đưa tôi đến Vạn Cao. Tôi vội vàng bước vào cầu thang máy,

không biết tại sao tôi đã giẫm vào chân một người. Tôi vội xin lỗi ông ta. Nhìn ông, tôi cảm thấy hình như tôi đã giẫm vào chân một nhân vật cõi bụi. Ông mặc một chiếc áo sơ mi rất xịn, thắt chiếc cà vạt đẹp, trên đầu không một sợi tóc rối, trên khuôn mặt tươi tinh lộ rõ vẻ khoan dung.

- ▣ Khuôn mặt này dường như tôi đã nhìn thấy ở một tờ báo nội bộ của công chức. Sở dĩ tôi còn nhớ được khuôn mặt ông là vì ở đó toát lên một vẻ tự tin mãnh liệt, một vẻ chững chạc, thận trọng, thông minh, giống như một chiếc máy ảnh đa tính năng, nhìn chung ta thấy đó là một con người giàu nghị lực; qua báo chí tôi biết trong một cuộc họp ở Hồng Kông, ông đã xuất hiện với chức danh là Tổng giám đốc kiêm Chủ tịch Hội đồng quản trị Lưu Dị Viễn, ông chính là ông chủ hiện nay của tôi!
- ▣ Mặt tôi hơi xanh, đó là do sự nôn nóng và ý nghĩ này khác khi giẫm phải chân một nhân vật cõi bụi, điều này đã khiến tôi không bình tĩnh được. Chiếc gương trong thang máy đã phản ánh rất rõ gương mặt càng lúc càng xanh xao của tôi, lại thêm một lớp tóc ngắn trên đỉnh đầu làm cho tôi càng khó coi.

- ▣ Thang máy dừng. Tôi cúi đầu đi ra, nghe thấy tiếng ông gọi tôi:
 - Cô Phương.
- ▣ Tôi ngoài đầu lại thì nhìn thấy ông, tôi hỏi:
 - Ông gọi em ư?
- ▣ Ông gật gật đầu, nói:
 - Hết giờ làm, nếu rồi, em đến văn phòng tôi nhé!
- ▣ Nét mặt tươi cười của ông dưới ngọn đèn ở hành lang trông rất rõ. Với nụ cười lịch sự đáp lễ, tôi nói:
 - Vâng ạ!
- ▣ Trong ánh đèn nhấp nháy, tôi bước vào sàn nhảy, mở phanh áo khoác; trong phút chốc, âm nhạc hầu như đồng thời nổi lên.
- ▣ Nhảy đi! Nhảy đi! Hôm nay tôi là DJ của các người! Không có ái tình, không có thân tình, không có con mắt của thẩm mỹ, tâm linh của triết học, không có hạnh phúc "thiên trường, địa cửu", không có muôn nhổ đờm lúc nào thì nhổ, không có sự tự do đại tiểu tiện giống như chó, không có loại bệnh "sáng tạo độc đáo", không đau khổ khi tạo ra điều kỳ lạ, không có, không có! Nếu có chỉ là mấy đồng tiền thối tha, mấy hố mắt thối tha, chỉ là nô lệ của thần kinh suy nhược, bán thân cầu vinh, của

- rượu, của sự lừa lọc, mưu sát, điện ảnh, của các món ăn nhanh, thời trang, cơ khí.
- ▣ Không trung thành, không trong sạch, không nhân ái, không nghĩa khí. Hãy nhảy đi! Tôi là DJ đêm nay của các người, của tất cả những con nghé đực và những con bạch tuộc động tình. Tôi yêu các người giống như tôi yêu toàn bộ vũ trụ thối nát.
 - ▣ Nhạc đã dừng. Mọi người cũng đã ra về. Trừ một người đàn ông có tính dở người. Anh ta cứ theo lệ thường, trước khi tôi xuống sàn diễn thì đến gây rối; còn tình hình mọi mặt thì vẫn bình thường.
 - ▣ Tôi lau mồ hôi, ngậm một điếu thuốc, đi ra khỏi đại sảnh; chỉ còn lại người trưởng ban bảo vệ là bác K, một người làm công và người đàn ông dở người.
 - ▣ Trên hành lang, mọi người vẫy tay chào Bôi Bôi, cộng sự của tôi; sau đó họ lại chào mấy người bảo vệ và mấy người ở bộ phận giữ quần áo, họ giống như những con "Quỷ lang thang" đi đi lại lại, chẳng mấy chốc đều ra khỏi cổng, rồi tan đi hết!
 - ▣ Tôi đi đến văn phòng Tổng giám đốc, gõ cửa; bên trong có tiếng vọng ra:
 - Mời vào!

- Tôi đẩy cửa bước vào, thấy ngay anh chàng họ Địch đáng ghét cưng ở đó, may sao y đã xách cặp đi ra.
- Lưu Dị Viễn bảo tôi ngồi xuống, rồi ông bảo người thư ký lấy nước cho tôi uống. Sau đó người thư ký cũng đi ra nốt.
- Tôi cố nhịn không ngáp, mà cũng không muốn hút thuốc, trong lòng chỉ mong ông nhanh chóng giao việc cho rõ ràng rồi nói gì thì nói. Bỗng ông cất tiếng:
 - Em là một cô gái thông minh, rất có sức tưởng tượng. Tôi nghe nói em có một số ý tưởng rất thú vị.
- Ông cố gắng để lời nói được từ tốn; giống như một ông chú lảng giềng, ông nói với tôi những chuyện vặt về điện ảnh, về mạt chược, về việc xuống nông thôn tham gia các đội sản xuất, v.v... Ông là chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc, đầu tóc cũng như giày da của ông đều bóng loáng. Đó là một doanh nhân thành công trên thương trường. Tôi không biết ông mong muốn có được ở tôi những sáng kiến hữu dụng gì?
- Ông cười cười, nói:
 - Ví dụ như tổ chức một số cuộc thi đấu nho nhỏ ở vũ trường vào thời gian nghỉ, các chàng trai có thể ra sức uống bia, các

cô gái có thể đứng thành hàng rồi khiêu vũ ở sàn nhảy.

- » Phút chốc tôi đã nhớ ra ngay là, tôi đã từng nói với Bối Bối bằng một giọng bơm cợt rằng, những kịch bản vui nhộn như bình chọn Hoàng tử sâm bia, Tiểu thư đùi đẹp, hoặc là Hoàng hậu hoa hồng, Thủy tiên công chúa, thật ra có gì ghê gớm đâu; nhưng tôi nghĩ chỉ vì mấy lời nói vui đó mà vào lúc nửa đêm tôi được triệu tập tới văn phòng tận tầng thứ mười hai của Tổng giám đốc để bàn về một vấn đề dường như rất nghiêm túc; điều này khiến tôi cảm thấy nó hơi có chút "hoang dường".
- » Ông đã trân trọng gấp tôi chỉ vì những chủ ý "ghê gớm" này sao, những chủ ý dùng để khóa lấp những giây phút trống rỗng nặng nề, những chủ ý cốt để xua đi những gì là hời hợt của sắc tình, là những "chiêu" tồi tệ để xử lý những kẻ mắc bệnh hoa liễu mà người ta đã vớt lên từ những cống ngầm trong đêm dài chầm chậm trôi qua.
- » Ông đưa cho tôi một điếu thuốc, tôi do dự một chút rồi nhận, không khí trong phòng bỗng nhẹ nhõm hẳn. Điếu thuốc dường như triệt tiêu được những cảm giác có chút căng thẳng bởi cuộc nói chuyện "việc

công" giữa cấp trên với cấp dưới. Tôi rất vui khi thấy ông vừa ngồi xuống ghế đã nhả từ miệng ra hàng loạt những vòng khói thuốc lá rất đẹp. Ông đã làm tôi thấy nhẹ nhõm hẳn, hỡi người đàn ông thông minh này!

- ▣ Ông nói:
 - Em làm việc rất tốt, tiếp theo đây em nên tiến hành ngay những cuộc thi đấu thú vị mà tôi vừa nói. Với những cuộc vui chơi, ta cần phải sử dụng đến trí tưởng tượng, mà chính em lại có năng lực đó, tôi sẽ tăng lương cho em, mong em yên tâm làm việc.
 - ▣ Nói rồi, ông trả lại dáng dấp của một ông chủ.
 - ▣ Tôi cảm ơn ông, đứng dậy chào ông. Nhưng ông nói:
 - Thông thả, chúng ta cùng về. Ta về cùng xe với nhau một quãng.
 - ▣ Trên xe, ông hỏi tôi về một số tình hình như: tốt nghiệp ở trường nào, gia đình có những ai, thường thì thích làm những gì, không thích làm những gì, có hứng thú ca kịch không, có suy nghĩ gì đối với trào lưu thời trang hiện nay.
 - ▣ Ông không hề hỏi tôi là đã có bạn trai chưa, chỉ một mực nói là tôi có nhiều nét

độc đáo và có cá tính khác người, dễ gây được ấn tượng rất sâu với người khác, và tôi có vẻ như một con người sinh ra vì những buổi đêm; một bông hồng của ban đêm!

- Khi xuống xe, ông bắt tay tôi rất chặt; tôi trở thành một con người hoàn toàn bị động trước ông; cuối cùng, tôi vẫy tay và nói:
- Xin chào ông!

*
* * *

- Lại là một ngày cuối tuần!
Sáng sớm, mẹ tôi đúng giờ đến kéo rèm cửa phòng tôi. Tôi mở mắt thấy ngay chiếc áo ngủ màu phán hồng và mái tóc dày của bà. Tôi cũng nghe rõ tiếng radio ở phòng bên.
- Tôi thấy hơi kỳ, liền hỏi mẹ tôi có phải Phương Phi đã về không. Bà chải đầu, nét mặt lộ vẻ khác thường.
- Tôi từ trên giường nhảy xuống đất, lê đôi dép sang phòng bên. Phương Phi đang ngồi trên chiếc ghế mây, vẫn không đeo kính, tay cầm một cốc sữa bò. Tóc màu vải lạnh xõa tán loạn xuống vai, trông chị lúc này giống như người rừng sống trong hang động ven biển Adriatic thời đại đồ đá.

- ▣ Tôi đứng ở cửa buồng chị, nhìn chị một lát. Tôi hỏi:
 - Lâu nay chị đi đâu vậy?
- ▣ Chị không đáp. Nhưng tôi lại cho cái chước "lảng lặng" của chị chứng tỏ sự yếu đuối trong tâm tư. Tôi nói:
 - Em đến trường tìm chị, nhưng trường đã nghỉ hè rồi, em lại đến nhà giáo sư Trần.
- ▣ Nói đến đây tôi liếc nhìn chị. Chị hơi quay mặt về phía cửa sổ. Tôi thấy phải nắm lấy thời cơ, từng bước một sát gần. Tôi nói tiếp:
 - Nhưng giáo sư cũng không có nhà, cho nên em cho là chị cùng thầy giáo hướng dẫn đến một nơi nào đó để hoàn chỉnh bản luận văn của chị, vì vậy nên chị quên không bảo cho nhà biết? Có phải thế không? Một vị tiến sĩ chưa đầy tri thức trong đầu như chị mà lại muốn đóng vai người câm, người điếc, người mù; chẳng hé miệng nói lấy một lời sao? Cách giả dạng như vậy cũng là bình thường thôi! Nhưng dù thế nào đi nữa, chị hãy nói gì đi chứ, chúng ta dù sao cũng là người một nhà, có việc gì thì mọi người cùng chia sẻ; nói một vài lời chị sẽ thấy vui lên ngay, chứ đừng đánh bài lờ như vậy.

- ▣ Chị ngoảnh đầu liếc nhìn tôi, dường như lời tôi nói là lời của người ngoài hành tinh.
Chị nói:
- ▣ - Cô làm sao mà giống mẹ thế, cô nói vậy là có ý gì? Cô lấy tư cách gì mà vặn hỏi tôi?
- ▣ Đôi mắt cận thị của chị nhấp nháy, tôi biết là tôi đã làm chị tức giận. Nhưng đây là việc tốt, phải từ đáy lòng mà làm cho chị xúc động.
- ▣ Thật ra tôi chẳng có ý gì cả, ý của tôi có lẽ là muốn nói, tôi có chút thất vọng; đối với cái nhà này, đối với người chị tiến sĩ này, tôi đều thấy chán ngán: các người đều làm ra bộ ta đây! Chúng ta đã không có sự giao lưu, thiếu sự tin nhiệm nhau (thật ra, tôi đâu có biết từ "tin nhiệm" là một từ như thế nào đâu). Mẹ A Nhã ngoài mớ tóc đẹp và con người gây phiền phức cho mọi người ra thì chỉ là một người mắc hội chứng hồi xuân điển hình. Còn chị thì quả là một nữ tiến sĩ thật, có giá trị thật, ngoài việc gây ra chuyện phiền hà vừa qua, chị còn làm như mình không hiểu bất cứ điều gì người ta nói với mình, cứ như chị cách người khác cá một con sông Ngân Hà vậy, rút cục chị quan tâm đến điều gì? Nhưng em nghĩ chị chẳng quan

tâm đến điều gì hết, vì ngay bản thân chị, chị cũng không quan tâm! Bất cứ điều gì chị cũng đều không muốn nó đến trong giấc mộng. Vậy trong mộng của chị có đàn ông không?

- ▣ Tôi cười, một nụ cười nghiệt ngã, vì không kiềm chế nổi tình cảm của mình! Thượng đế hãy chứng giám cho lòng yêu mến biết bao của tôi đối với chị, đối với một cô gái nhiều tuổi với đáng đáp tiếu tụy, e ấp này. Nhưng tôi vẫn còn phải tiếp tục nói:
 - Chị làm sao thế, chị có vấn đề gì chăng? Chị yêu ai đấy? Là vị giáo sư già tóc trắng phau, hay là người thợ sửa cửa sổ nhỏ bé? Hay là chị vẫn chưa rõ mình có thể yêu hay không?
- ▣ Chị bỗng đứng phắt dậy, mặt tái lại, từng sợi tóc dài của chị dựng đứng lên chằng khác nào trâm con rắn nhả độc. Chị hất sữa vào mặt tôi rồi lồng lộn gào lên:
 - Mày cho rằng mày có quyền tự do nhục mạ người khác phải không? Cút, cút!
- ▣ Mẹ tôi hoảng hốt chạy đến:
 - Có việc gì thế? Làm loạn à? Càng ngày càng không có thể thông gì nữa; cút ngay cả hai đứa chúng mày đi!
- ▣ Bà nói rồi lật đật kéo tôi chạy xuống bếp, ăn đầu tôi xuống dưới vòi nước, thế là

nước ào ào xối xuống, miệng bà vẫn nói té tát; tôi biết là bà xót tôi!

- ▣ Tôi thật chịu không nổi. Gần đây tôi có bệnh, Phương Phi cũng có bệnh, tóm lại chúng tôi đều có bệnh; nghĩa là hễ hơi có vấn đề là tức bức, hễ có chút va chạm là nổi giận!
- ▣ Phương Phi khóa nghiến ngay cửa lại, tôi đứng phía ngoài áp mặt vào cửa rồi nín lặng lắng nghe vài phút, nhưng không làm sao đoán định được là chị có khóc hay không!
- ▣ Trời ạ, tôi thở dài. Thà rằng chị ấy có thể khóc, mặc dầu một cô gái nhiều tuổi khóc "hu hu" so với khúc "Xôn xao dưới ánh trăng" còn khiến người ta đau lòng hơn.
- ▣ Vấn đề là từ đâu?
- ▣ Buổi tối hôm đó, tôi ăn mặc, trang điểm đẹp đến vũ trường.
- ▣ Đó là ngày bầu "Hoàng tử sâm bia"; sau khi điệu múa kết thúc, tôi kích động mười nam kỵ sĩ¹¹ bước vào sàn nhảy. Rượu bia "Bách uy" của Mỹ tràn đầy trong mọi cốc, xếp vào khay trong tay những "tiểu thư" với những cặp môi bôi son đỏ thắm, từng hàng ngoáy móng đến trước mặt các nam kỵ sĩ.

11. *Nam kỵ sĩ*: Tức người nam trong một cặp khiêu vũ.

- ▣ Âm nhạc lại vang lên, dường như những thanh âm du dương đó phát ra từ phía dưới tuyến sinh dục, các nam kỹ sĩ như là những con báo biển ngửa cổ ừng ực uống từng cốc chất lỏng vàng óng sủi bọt; bàn tay họ đôi lúc đưa lên chùi mép, bụng họ pháp phòng một cách sinh động dưới ánh đèn năm màu. Trăm phần trăm các tiểu thư női nhau dâng lên "mỹ tửu", dáng điệu hết sức dịu dàng, hấp dẫn. Chốn "đại sảnh" tràn ngập một bầu không khí khiến người ra say sưa.
- ▣ Tôi náu mình trong một góc tối, lặng lẽ nhìn quang cảnh trước mắt. Ngồi trước sàn nhảy, bằng những lời êm dịu ngọt ngào, Bối Bối đã gây cười cho mọi người qua những câu liên hệ giữa gái đẹp và rượu ngon!
- ▣ Tôi ngồi ngây ra nhìn những con người đóm dáng, điệu bộ là lời ở sàn nhảy. Họ xem ra thì đều là những người hài hước, bông lơn lão luyện.
- ▣ Cuối cùng, vị "Hoàng tử sâu bia" đã được bầu ra. Anh ôm bó hoa tươi, một tay vuốt ve chiếc bụng của mình, một tay ôm cô gái đẹp nhất trong các tiểu thư "Bách uy". Chiếc hôn của nàng là một phần thưởng

vẻ vang của anh. Ngoài ra, anh còn được một ngân phiếu một nghìn tệ.

- ▣ Màn kịch náo nhiệt đã kết thúc trong tiếng ôn ào. Tôi đang sắp ra về thì Tổng giám đốc Lưu Dị Viễn gọi. Ông nhã nhặn mỉm cười mời tôi lên xe cùng ông đi một đoạn đường. Lời mời rất hợp lý nên tôi không thể từ chối.
- ▣ Chúng tôi cùng đi đến tầng trệt của tòa đại lâu, ông đã thấy xe của mình, một tay mở cửa xe, một tay ông ra hiệu mời tôi lên. Theo tay ông chỉ, tôi ngồi vào chỗ ông mời.
- ▣ Xe chạy rất chậm trên đường. Thoạt đầu ông hỏi tôi mọi việc chung quanh viện báu chọn "Hoàng tử sâu bia", sau đó không biết tại sao ông lại nói về những ngày thơ áu của ông. Ông nói, khi ông lên năm thì bố chết, lên mười thì mẹ chết (đó là sự đại bất hạnh của những ngày thơ áu). Sau đó ông được bà dì nuôi. Ông lấy tay ra hiệu, chỗ ở của ông là một căn gác xếp nhỏ, trong các gia đình ở Thượng Hải trước kia thường có loại gác xếp như vậy. Ông nói, ông thường nằm trên gác xếp xem sách. Khi bên ngoài mưa, ông cầm sách trong tay, cầm thấy rất yên ổn, nhưng khi đó ông đã hình thành một thói xấu là vừa

- xem sách, vừa gặm móng tay, gặm đến nỗi các móng tay đều nhám nhở hết.
- Ông nói đến đây thì cười phá lên, tôi cũng cười. Dáng điệu khi miêu tả tay nham nhở khiến ông có những nét đáng mến, chỉ có ở những đứa trẻ khổ sở nào đó xưa kia, nay mới có được sự đáng mến đó.
 - Ông còn nói, thời thơ ấu của ông nếu quay thành phim thì nền lấy nền là màu xanh nhạt. Còn căn gác xếp đầy sách đó trong tâm trí ông ngày nay là một tiểu thiên đường.
 - Lúc ông đắm mình trong hồi ức về những năm tháng dì vắng, trông người ông thanh thoát, dáng vẻ tươi tỉnh. Rõ ràng là với câu chuyện thời nhỏ tuổi đã tạo được một bầu không khí êm dịu và thân mật giữa chúng tôi.
 - Khi tôi xuống xe, ông không bắt tay tôi, nhưng mỉm cười rất chân thật rồi nói lời cáo biệt. Ông bảo, nói chuyện với tôi là một việc rất vui. Tôi vẫy vẫy tay, chiếc xe mở máy chạy.
 - Không biết là vị Tổng giám đốc này đứng trên lạp trường nào để thao túng, tiếp cận tôi; nói cách khác là ông muốn đóng vai trò gì với tôi? Một ông chủ rất ưu việt, những ngày nhở cô độc gặm ngón tay, một

con mọt sách ưu tú trên gác xép, một người bạn thích nói chuyện tâm tình trên xe, hay là một người tình chẳng khác nào một con cá voi lặn ở dưới nước? Ai mà biết được!

- ▣ Về đến nhà, tôi cởi bỏ hết quần áo, đang định vào toilet thì chuông điện thoại réo vang.
- ▣ Tôi nháu ống nghe, đó là Đạt Đạt gọi tới, giọng của anh nghe rất lạ, tiếng lúng búng không rõ, chắc là do anh uống nhiều rượu.
- ▣ - Tiểu Bảo ... Alo, có phải Tiểu Bảo không?
- ▣ Với giọng nặng nề, anh gọi tên tôi.
- ▣ Tôi hỏi hiện nay anh đang ở đâu. Anh nói ở bên ngoài, tại một trạm điện thoại công cộng.
- ▣ - Bây giờ muộn rồi, anh còn chưa về nhà sao?
- ▣ Tôi hơi bức mình, nghĩ đến bộ dạng loạng choạng của anh trên đường phố lúc trời khuya này khiến tôi thấy khó chịu quá.
- ▣ - Về nhà... về nhà nào? Khi nào em chuyền đến thì khi đó anh mới có nhà!
- ▣ Anh lúng búng nói vậy, nếu không phải cái giọng bét nhè của kẻ say rượu, thì lời lẽ đó sẽ làm tôi tắt máy ngay.
- ▣ - Tiểu Bảo, alo, em đang nghe đấy chứ? Tiểu Bảo này, anh đã tìm được nhà rồi:

địa điểm đẹp, gần Địa Thiết Khẩu; tiền thuê nhà ư, em không phải lo, anh trả mà! "Mọi thứ đủ cả, chỉ thiếu gió đông thôi"⁽¹⁾. Cô dâu nhỏ bé của tôi khi nào thì đến... đến bên anh? Em không nói gì à, tại sao thế? Bà mẹ vợ của tôi giữ em lại à, "gà mái mẹ" không cho "gà con" bay nhảy bốn phương à? Khà khà...

- ▣ Anh cười, chẳng khác gì con gấu thô kệch gừ gừ kêu.
- ▣ Tôi bảo anh đừng lảng nhảng nữa, nên sớm về nhà mà đi ngủ, muốn nói gì khi gặp nhau sẽ nói, đã nửa đêm mà lại say rượu, tư duy lộn xộn thật là dễ thấy.
- ▣ Lúc này tôi cũng đã buồn ngủ. Tôi lấy chiếc gương trong túi xách ra, liếc nhìn quầng mắt đen của tôi, nhìn bóng mình trong gương, tôi thấy tự thương cảm!
- ▣ - Đừng, đừng bỏ ống nghe; anh còn muốn nói tiếp nữa!
- ▣ Anh vội kêu lên, giọng thô bạo hẳn.
- ▣ - Anh muốn nói gì thì nói đi!
- ▣ Tôi nói vậy, mùi rượu ở miệng anh dường như liên tục qua đường dây bay đến chỗ tôi, khiến tôi cảm thấy mệt mỏi.

1. Mọi thứ... gió đông thôi: Lời trong trận thủy chiến Xích Bích trong Tam Quốc chí diễn nghĩa.

- ▣ - Vừa rồi người đàn ông có xe đưa em về là ai vậy? Là một lão già giàu phải không?
- ▣ Anh tự nói, tự trả lời; tôi có thể tưởng tượng lúc này anh đương bị kích động về tinh thần: miệng gầm gừ, mắt trợn ngược, thái độ ấy có thể làm xương sống ta ớn lạnh.
- ▣ - Anh ta có một chiếc xe đua rất đẹp, đầu tóc chải bóng lộng, lại còn vẻ mặt tươi tắn nữa, và cả tiếng cười nữa; đó là tiếng cười của người no nê suốt ngày không phải lo việc ăn mặc, không hề thiếu "gái", người như vậy mới có được tiếng cười đó! Điều này anh chỉ liếc mắt là thấy rõ. Lúc đó anh đang đợi em ở cửa vù trường trong cái đêm chết tiệt ấy; tuy em có nhìn anh nhưng lại không thấy anh! Khi hai người đi qua chỗ anh, anh thấy giữa em và hắn chỉ cách nhau không đầy năm milimet. Em phải cho anh biết, như thế là thế nào?
- ▣ Tôi thở dài, rõ ràng là lần ấy anh hùng chí nên chạy đến nơi đó, anh định nấp ở cổng để hù dọa tôi, thế là do vô tình anh đã nhìn thấy cảnh khiến anh phải suy nghĩ.
- ▣ Tôi nói với anh, chuyện đó không phải như anh nghĩ đâu; đó là cấp trên cao nhất của em đây, nhân tiện thì ông ta đưa em về thôi! Ông ta đúng là một ông nhà giàu,

nhung em không có một quan hệ gì đặc biệt với ông. Quầng mắt đen của em lại xuất hiện, tha thiết mong anh đừng nghĩ vậy nữa!

- ▣ Tôi cất điện thoại, hộc tốc chạy vào toilet; chuông điện thoại lại reo vang. Tôi chạy đến nháu ống nghe, thì ra Đạt Đạt, bằng giọng nói ngập ngừng đã nhận lỗi với tôi.
- ▣ - Tha lỗi cho anh nhé, anh là thằng đàn ông có máu ghen mà, anh cứ mong em sẽ cho anh một mái ấm gia đình. Anh yêu em, Tiểu Bảo à!
- ▣ Từ đầu dây bên kia văng lại "chút" một tiếng, vang lên tiếng của một nụ hôn, sau đó điện thoại bị ngắt.
- ▣ Tôi ngâm mình trong bồn tắm một lúc, nghĩ lại lời anh: "Anh cứ mong em sẽ cho anh một mái ấm gia đình", lời này làm tôi bâng khuâng.
- ▣ Thật ra tôi đâu phải là con người như anh tưởng tượng; tôi không thể chịu đựng được một hàm nghĩa về gia đình như mọi người thường nghĩ; tôi là một kẻ vô công rỗi nghề, mặc sức buông thả, không một chút trách nhiệm, kệ cho thời gian trôi xuôi, mặc cho sinh mệnh từng bước, từng bước suy nhược giống như những chiếc lá của cây ngô đồng cứ từng đợt, từng đợt tàn lụi

mỗi khi thu sang. Đó là tiến trình "tự nhiên nhi nhiên" của sinh mệnh, với một mong muốn duy nhất là có một chàng trai rất lảng mạn coi tôi như một cô gái để sống dài lâu với anh, rèn luyện nhục thể anh, phân hưởng linh hồn anh, khiến anh mê đắm, khiến anh vui vẻ.

- ▣ Buỗi tối tôi lại nằm mê!
- ▣ Tôi mê thấy các con tôi được sinh ra nơi trần thế này giống như những giọt mưa. Chúng vui chơi thỏa thích trong sân, đến khi hoàng hôn xuống thì sà vào lòng tôi nồng nịu ngáp dài, trên má chúng là những sợi lông tơ mướt mịn lấp lánh dưới ánh chiều tà.
- ▣ Quang cảnh đó khiến trong lòng tôi dâng lên những gợn sóng hạnh phúc. Hai tiếng "Mẹ ơi" khiến cổ tôi nghèn nghẹn, không cầm lòng được, tôi sùi sụt, nức nở. Một đứa con tôi gọi tôi:
 - Tiêu Bảo, mẹ sao thế?
- ▣ Tôi bỗng nhìn thấy khuôn mặt từng trải, dai dầu, thô nhám, khoan hòa của Đạt Đạt cúi xuống nhìn tôi. Đúng lúc ấy thì tôi tỉnh dậy, thế là tôi chạy vào toilet tiểu tiện, trong lòng nghĩ: Giác mộng thật lạ!

VII

- Khi ấy chúng tôi ngồi trên một chiếc canô tốc độ cao; điểm đến là một hòn đảo nhỏ, nước biển đục và vàng, màu sắc của bầu trời khiến người ta thấy ngọt ngào; không có một chút gió mát nào, không có một con chim nào vỗ cánh bay qua.
- Đạt Đạt cùng mấy người cộng sự ở một công ty đại lý quảng cáo - mấy chàng trai trẻ ấy đáng dấp tạm được, đang ngồi phía đuôi canô tán chuyện với nhau; họ cùng đến một ngôi chùa trên đảo để thắp hương, xin que. Đạo này việc làm ăn của công ty họ đi xuống, có người giới thiệu với họ trên đảo có một ông thầy nổi tiếng có thể chỉ bảo điều hay lẽ phải.
- Tôi cũng đi cùng với nhóm người mong muốn phát tài này! Mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu nóng bỏng. Tiết trời cuối tháng Tám vẫn nóng không thể chịu nổi. Trong túi nhựa, chúng tôi mang theo nào nước có ga, nhãn, vải... toàn những thứ giải khát ngon lành; còn một túi khác đựng một bức tượng Phật Quan Âm bằng ngọc bích và

- một cái quạt bằng gỗ đàn hương; mấy thứ này là để biểu nhà sư trụ trì.
- ▣ Chúng tôi hút thuốc, trên đầu ai cũng đội mũ hoặc đắp khăn mặt, còn con mắt khô khốc thì nhìn vào hướng canô đi. Đảo dần dần gần lại.
 - ▣ Sau khi rời canô, chúng tôi phân công nhau đi gọi mấy chiếc xe xích lô. Đường đi rất xóc nhưng cuối cùng cũng đến được chùa! Sư cụ trụ trì đứng đón chúng tôi ở cổng chùa, một vị sư già nét mặt ôn hậu; mặc dù trời rất nóng nhưng nhà sư vẫn mặc chiếc áo cà sa vàng khá dày; dáng đi tới của sư cụ đã mang lại cho chúng tôi một cảm giác mát mẻ từ phong thái ung dung của Người.
 - ▣ Chúng tôi ăn cơm chay, buổi tối thì bàn luận về chuyện cúng bái, sau đó cùng sư cụ đàm đạo đến khuya. Sư cụ trông rất quắc thước, tuy nhà sư nói tiếng phổ thông nhưng thở âm vẫn rất nặng; dưới ánh đèn, giọng cụ lên bổng xuống trầm khi nói chuyện với chúng tôi. Đạt Đạt say sưa nghe sư cụ nói, anh xếp vòng tròn trên chiếc ghế chân khập khiễng, miệng hé mở, thần thái chẳng khác gì những làn sương mờ ảo trên bãi biển vào một đêm giữa hè;

anh ngây người tưởng chừng như muôn đi
vào cõi niết bàn!

- ▣ Hôm sau chúng tôi xin phép sư cụ ra về; theo ý của Người, nhóm của Đạt Đạt quyết định đổi tên công ty là Đại Thương; thường ngày sẽ luôn làm việc thiện và luôn tâm niệm đến đức Phật. Cuối cùng, chúng tôi đồng thanh "A di đà Phật" rồi cáo biệt sư cụ.
- ▣ Cũng như khi vào, nay ra đi chúng tôi vẫn ngồi xích lô đến bến tàu; khi đến nơi thì canô nhỏ neo chạy ngay. Chúng tôi cùng ngồi xuống chỗ của mình; một lát sau mọi người đều ngủ được một giấc ngon, ngủ mãi cho đến khi tàu cập bến.
- ▣ Về đến nhà, tôi lại ngủ một lúc nữa và lại có một giấc mộng rất khó nhớ lại. Khi mẹ tôi đi làm về tôi mới thức giấc.
- ▣ Trở dậy rồi, tôi vào toilet súc miệng, rửa mặt; nhìn vào gương, do thiếu ngủ nên mặt tôi trông rất xanh xao; một chút thương cảm khiến tôi bất giác lấy ngón tay xoa xoa lên tóc mái.
- ▣ Ngày xuân mau qua, mộng đẹp dễ mất!
- ▣ Cái gọi là hạnh phúc, cái gọi là tình yêu, dục vọng chẳng qua chỉ là thần thoại, chớp mắt là trôi đi. Đối mặt với sự hoang đường của sinh mệnh, thái độ duy nhất

đúng của chúng ta là hãy hân hoan, phán khởi.

- ▣ Bản thân hãy trở thành một chiếc ô đèn để chống đỡ với đêm tối; tôi nghĩ vậy rồi chạy sang Vạn Cao.
- ▣ Âm nhạc bốc lên rừng rực như lửa. Hồi các bạn đồng nghiệp, tôi là DJ của đêm nay, bắt đầu từ từng đầu ngón tay, chúng tôi đều lâng lâng như tiên.
- ▣ Khi ra về, tôi lại ngồi trên chiếc xe đua "Bảo mã" của Lưu Dị Viễn tiên sinh, nghe ông kể về những từng trải của ông trong cuộc sống. Tiếp theo những ngày cô độc thời thơ ấu, sau thời thiếu niên là một thời đại thanh niên "phán đấu tự cường", tiếp đó ông thi được vào một trường đại học danh tiếng; đến đầu những năm 80, ông sang Mỹ lấy được bằng thạc sĩ khoa Công nghiệp; sau đó về nước được một người đứng đầu ngành giải trí ở Hồng Kông quý mến, đem con gái gà cho ông, đồng thời đem một vũ trường có quy mô đầu tư rất lớn trao cho ông.
- ▣ Ông nói, ông càng sống càng thấy mệt mỏi, khi vào sòng bạc ở Las Vegas chơi cũng không thấy vui, ông hồi tưởng thời nhỏ với căn gác xếp, hồi tưởng khi học ở khoa Công nghiệp với một bài tập ông đã

phải thức suốt đêm, cuối tuần thì vui chơi với các cô gái trẻ!

- ▣ Ông cười thoảng một vẻ tự trào, nét mặt trầm lắng hẵn xuống trong ánh mờ tối êm dịu, sự trầm lắng đó chẳng khác gì sự im lặng của đám côn trùng trong bụi cây.
- ▣ Với cách miêu tả tinh tế, chuẩn xác, nhất là với cách nhớ lại như in bằng một tâm tư mãn cán, dịu êm về những năm tháng đã qua của tuổi áu thơ, đồng thời với mỗi thương cảm cho tuổi thanh xuân như nước chảy qua cầu; tất cả những điều đó chẳng khác gì một loại dung môi gây ra cho tôi một sự cộng hưởng. Ông nói, ông cho rằng tôi quả thật là một cô gái thông minh, một cô gái còn có cả "tư duy hoạt bát", đồng thời ông còn nói sức tưởng tượng và sức cảm ứng tân kỳ của tôi sẽ khiến cho tôi trở thành một nhà văn đích thực.
- ▣ Đây là lần đầu tiên có người bảo tôi nếu cố gắng thì sẽ trở thành một nhà văn. Tôi cười rộ lên trước ý nghĩ ấy!
- ▣ Lúc đó, ông cho xe dừng lại ở một chỗ ngoặt, rồi một tay đưa ra ôm chặt lấy tôi; cử chỉ bất ngờ đó khiến tôi không kịp phòng ngừa, kết quả là ông đã ôm tôi một cách rất thuận lợi. Ông nói:
- ▣ - Tôi rất thích em!

- ▣ Tôi im lặng, ông lại hỏi ngắn gọn:
 - Còn em, có vui lòng không?
- ▣ Một tay ông mân mê liên tục vào dái tai tôi, có người nói nếu người con gái để một người con trai sờ lên tai trong mười phút, điều này chứng tỏ người con gái đó đã thuận tình với người con trai, không một chút chống đối! Ý nghĩ đó lóe lên trong óc tôi khiến tay tôi nhẹ nhàng gạt tay ông ra rồi tự bít lấy tai.
- ▣ Ông ghé đầu sát tôi, trong tôi bỗng dâng trào một loại dục cảm thanh khiết; mắt tôi trừng trừng nhìn lên nóc xe. Thốt nhiên tôi như nhìn thấy khuôn mặt đau buồn cùng cực, khuôn mặt của Đạt Đạt, và bàn tay nhỏ nhắn, đẹp đẽ có những ngón tay ấn mạnh vào bộ ngực của anh. Áo giác này xuất hiện rất kịp thời trước mắt tôi, dường như là một điềm báo của định mệnh.
- ▣ Tôi đẩy Lưu ra xa.
 - Sao thế?
- ▣ Ông nhìn chằm chằm vào tôi, một vẻ ngượng nghịu thoảng hiện trên mặt ông. Ông lại trở lại dáng dấp của một ông chủ, đó cũng là một tư thế phòng vệ! Tôi nói, tôi muốn xuống xe.
- ▣ Ông lại nổ máy, cho xe chạy với tốc độ 140km/giờ. Tôi thật sự kinh hãi, trong khi

đó thì ông cho xe chạy đi, chạy lại trên đường phố một cách không mục đích.

- ▣ Xe chạy qua trường của Phương Phi, tôi liếc nhìn ra ngoài cửa kính, dáng hình một người con gái có mái tóc dài đập vào mắt tôi. Tôi bất giác thốt lên:
- ▣ - Đợi một chút!
- ▣ Ông không nói gì, bỗng chiếc xe khụng lại, người tôi chút nữa thì xô vào tấm kính chắn gió.
- ▣ Người con gái có mái tóc dài rất đáng chú ý, chị mặc một chiếc áo liền váy, cặp mắt kính lấp loáng dưới ánh đèn đường mờ mờ, chị đứng một lúc trong bóng tối ở cổng trường, tiếp đó một ông già lưng ngay đơ từ phòng thường trực bước ra, chắc là ông vào đó gọi điện, hoặc lấy một loại giấy tờ gì ở đó.
- ▣ Ông già và cô gái đi cách nhau một khoảng nhất định. họ cùng đi chậm chạp ra phía ngoài, cùng đi xuống một đường ngầm, một lát sau lại xuất hiện ở con đường đối diện. Mắt tôi đăm đăm nhìn theo bóng họ dần xa, nhìn ông già dắt chị tôi như dắt một con rối đi khỏi tầm mắt mình.
- ▣ - Em nhìn gì thế?
- ▣ Ông chậm một điều thuốc, hói với giọng lạnh nhạt.

- ▣ - Chị em!
- ▣ Tôi mệt mỏi trả lời, đầu dựa vào đệm xe.
- ▣ - Cô ấy là sinh viên à?
- ▣ Tôi gật gật đầu, nói:
- ▣ - Là nghiên cứu sinh tiến sĩ.
- ▣ Ông "chà" một tiếng rồi mở máy; chiếc xe lao vút đi chẳng khác gì một con chuột điện lồng lộn bỏ chạy.
- ▣ Vừa rồi tình cờ mà tôi được chứng kiến một màn trình diễn khiến tôi đau lòng, xin Thượng đế chứng giám. Đó nhất định là mối tình đầu đời của bà chị trầm mặc ít lời của tôi! Ngọn đèn đường thê thảm ở một góc phố tối tăm; sự mệt mỏi, biếng nhác riêng có vào lúc đêm khuya; một lão già vô vị, tự tư và mái tóc dài kinh người của bà chị; những hình ảnh ấy cứ luân phiên khi rõ, khi mờ ở trong đầu óc tôi. Giờ phút này chính là thời điểm hoàn mỹ cho một người "đa sầu, thiện cảm" như tôi.

VIII

- ▣ Cuối cùng tôi đã chuyển đi, đã đến ở một căn nhà nhỏ do Đạt Đạt thuê.
- ▣ Mẹ tôi không nói gì nhiều; lại một lần nữa tôi làm bà rất đau lòng! Bà chỉ ngồi trên

salon đan áo cho bố tôi, mặc tôi bận rộn đi đi, lại lại thu dọn đồ đạc, chẳng hề một lần ngước mắt mà cứ bình tĩnh hít thở, lồng ngực pháp phồng; dưới đó tiêm ẩn một trái tim mang nặng nỗi sâu bi.

- ▣ Đạt Đạt cảm thấy tình yêu "trung trinh một dạ" sau bao ngày gian khổ, dụng tâm của anh nay đã có tác dụng thật sự. Cuối cùng anh đã khiến tôi quyết tâm dời chỗ ở. Việc làm đó chứng tỏ quan hệ giữa hai chúng tôi đã "vợ tiến".
- ▣ Đạt Đạt sắc mặt hồng hào đi đi, lại lại trong căn phòng nhỏ của chúng tôi. Tường nhà dán loại giấy dán tường in hoa rể tiền, trên sàn trải tấm thảm làm bằng chất dẻo giả gỗ trên có hình vẽ, một tủ treo quần áo và một tivi cũ được kê sát tường, một chiếc bàn làm việc "vợ vết" được nhân lúc văn phòng sửa chữa, hai ghế salon được người ta cho, một chiếc giá để đĩa hát và một máy hát Sony.
- ▣ Nhìn khắp gian phòng, trung tâm thu hút sự chú ý là một chiếc giường sang trọng, hào nhoáng: chiếc đệm giường dày mà êm và một khăn trải giường có thể lăn lộn mấy vòng trên đó. Anh biết rằng cái mà tôi thiêu nhát là giấc ngủ, cái mà tôi cần nhất là một cái giường tốt để có thể yên

tâm có được một giấc ngủ ngon. Trước kia, phải chạy loạn rất gian nan, chúng tôi đã phải mang cả đệm bông ba khăp nơi. Ngày nay, chúng tôi được "an cư lạc nghiệp" trong thành phố, mà cuộc sống lại rất được bảo đảm, lại có được chiếc giường êm đẹp, có thể nằm mộng, có thể tin tưởng, có thể "yêu nhau".

- ▣ Tôi nhất định phải góp với anh một số tiền; cái mái nhà êm ám này là nhờ anh mới có được, tôi đã không bỏ sức ra thì nay tôi phải góp tiền; điều này sẽ khiến tôi được yên tâm hơn. Tôi đến ở đây chẳng phải là mong có được một cuộc sống vui vẻ, độc lập, tự chủ sao? Tôi không muốn mình có cảm giác phải ỷ lại vào anh.
- ▣ Anh thấy vậy liền tỏ ra rất không bằng lòng:
 - Thế ra em nghĩ giữa chúng ta phải có mối quan hệ rạch ròi, sòng phẳng sao?
- ▣ Tôi chỉ còn biết đi đến bên anh, ôm lấy anh; hai người cùng ngã ngay xuống giường.
- ▣ Đây là giờ phút khiến anh vô cùng vui sướng; là một nghệ thuật gia với hai tầng ý nghĩa là linh cảm và nhục cảm, nhưng cuộc sống thế lợi khắc bạo đã trừng phạt anh, khiến anh biết cách sống chung với

thất bại bất cứ lúc nào, đắm chìm trong trạng thái nát rượu bất cứ lúc nào, giữ gìn huy vinh và ý chí trong bất cứ trường hợp nào: nay anh được đắm chìm trong giấc mộng nhục dục, tạm thời giải thoát được khỏi những sự lo âu, thân lực nghệ thuật của anh lại được khôi phục.

- ▣ Trong sự đầy đưa của thân thể và trong tiếng rên rỉ của linh hồn, hỏi còn khoái lạc nào hơn, hỏi còn thiên đường nào hơn!
- ▣ Anh đắm đuối nói: "Em đã đưa anh lên thiên đường". Nói rồi anh âu yếm hôn lên mi mắt tôi.
- ▣ Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời tươi đẹp, những tia sáng xanh mát, êm dịu gột rửa đường phố vào những ngày mùa thu; trong không khí ấy phảng phát đâu đây một mùi thơm kỳ dị. Đó chẳng phải là một mùa thu đẹp đẽ sao?

IX

- ▣ Bố tôi từ miền Nam nhờ người đem về một số hoa quả tươi ngon của miền nhiệt đới. Mẹ tôi gọi điện bảo tôi về nhà, vì ngoài hoa quả ra, ông còn gửi cho tôi một lọ nước hoa Pháp. Tôi nhất trí ngay.

- ▣ Hôm đó là mười giờ sáng thứ bảy, lúc ấy tôi đang nằm trên giường một cách an nhàn, thư thái: trên chiếc gối bên cạnh là Đạt Đạt đang ngủ; trong giấc mộng, khuôn mặt anh lộ ra những nét hết sức non trẻ. Một lát sau, anh mở mắt, chúng tôi hôn nhau một chặp. Đột nhiên nhớ ra rằng hôm nay anh phải đến công ty *Phòng sán Hoa Đông* để thương lượng về vấn đề có liên quan tới đại lý bán nhà cao tầng, mà thời gian phải có mặt ở đó đã sắp đến rồi; thế là anh vội vàng nhảy xuống giường, "tay nǎm tay mười" mặc quần áo, chải qua cái đầu, cho vào miệng một viên kẹo bạc hà thay vì đánh răng; sau đó anh xách chiếc cặp da cẳng phòng vọt ra ngoài cửa đi ngay!
- ▣ Tôi cũng không ngủ được nữa, dứt khoát dậy rồi rửa mặt, đánh răng, trang điểm qua loa để tinh thần phấn chấn đi gặp mẹ tôi.
- ▣ Mẹ tôi ra mở cửa, các cuộn tóc trên đầu vẫn còn chưa gỡ ra, ánh mắt phức tạp của bà soi mói nhìn tôi, tôi ngược mắt lên nghĩ rằng, có lẽ bà cũng không giận tôi lắm vì chuyện chuyển nhà.
- ▣ Trên chiếc ghế đôn "hồng mộc" trong phòng khách để đầy những vải, khăn, na,

lại còn có hai lọ nước hoa, hai lọ "Tinh hoa tố". "Tinh hoa tố" là của mẹ tôi, một lọ nước hoa là của Phương Phi; những thứ này là do bố tôi đi công tác Hồng Kông nhân tiện mua về.

- Người ta còn cầm về cho mẹ con tôi một bức thư và một tấm ảnh bố tôi mới chụp gần đây. Trong thư nói ông vẫn rất khỏe, cả nhà cứ yên tâm, dặn hai chị em chúng tôi phải chăm sóc mẹ cho chu đáo. Tôi vội đọc lướt qua một lần rồi gấp thư lại; sau khi xem lần nữa, tôi càng cảm thấy mình đã không đáp ứng được sự mong muốn của bố tôi. Trong bức ảnh, bố tôi đeo kính râm, tay chống sườn trông rất quắc thước, ông đứng trên một phiến đá gần biển đón gió, mắt nhìn ra xa. mái tóc bạc bay tung trước gió khiến ông có một phong thái rất chững chạc.
- Mái tóc bạc đó khiến tôi liên tưởng tới ông già tôi đã nhìn thấy ở cổng trường đêm hôm ấy; bất giác tôi đưa mắt nhìn sang phòng Phương Phi, cửa phòng khép hờ. Có người trong đó chăng? Tôi lấy tay chỉ vào phòng, khẽ hỏi mẹ tôi; bà gật gật đầu.
- Tôi rón rén đi tới, liếc nhìn vào bên trong; sở dĩ tôi phải lén lút như vậy vì trong mắt tôi, giờ đây bà chị tôi đã ngày càng giống

núi như một nữ tu thân bí với mái tóc dài rủ rượi; tôi cảm thấy giữa hai chúng tôi đã có một hố sâu ngăn cách do sự khác biệt về quan niệm đối với cuộc sống; chúng tôi chẳng khác gì hai "đóa hoa chị em" sinh ra ở hai bên một hào nước, chỉ nhìn thấy nhau qua màn sương ngăn cách, không có cách gì hội tụ được.

Phương Phi nằm trên giường, lưng quay về phía tôi, hình như chị đang cúi xuống gối viết một cái gì đó, các lọn tóc như những áng mây đen quấn quít trên đầu chị, đôi vai gầy guộc và chiếc lưng đơn côi rất giàu chất thẩm mỹ, đôi lúc tôi thấy chúng khe khẽ rung động. Tôi không biết chị viết những gì, nhưng thấy rõ vẻ tập trung cao độ của chị. Tôi nhìn xoay vào chị ít phút, rồi lặng lẽ lui về phòng khách ngồi xuống salon.

Mẹ đã bóc đầy một đĩa vải cho tôi, mong tôi ăn được nhiều một chút. Khi bà nói thì giọng có chút lạnh nhạt. Bà cố giấu sự quan tâm tha thiết đối với tôi bằng cái giọng lành lạnh, đó là do bà vẫn giận tôi vì đã bỏ nhà ra đi. Điều này không còn nghi ngờ gì nữa, theo bà, đó là một hành vi "phản bội"; đáng giận hơn nữa là trong căn nhà đó còn có một người đàn ông nói

năng dẻo queo, tính tình ngổ ngáo, tướng mạo tầm thường, hầu bao nhẹ tênh; ấy thế mà tôi đã chung sống với anh không trên một danh phận gì hết. Biết làm như thế là đau lòng bà, nhưng tôi vẫn cứ đến với anh.

- ▣ Tôi cắm đầu ngồi ăn không nói năng gì hết, trong miệng phảng phất một vị ngọt kỳ dị. Trong giây phút, tư duy tôi hết sức hỗn loạn; có lẽ đúng ra thì tôi không nên làm như vậy!
- ▣ Chuông điện thoại bỗng kêu vang, mẹ tôi đứng dậy cầm ống nghe, đó là người bạn cùng làm việc với bà ở bệnh viện, nhà ở gần đó, bà ta mời bà đến giữ một chân trong cuộc chơi bài.
- ▣ Lúc sắp đi, mẹ tôi hỏi tôi hôm nay tôi có ở lại được không; tôi còn phân vân thì bà liền tức giận, nói ngay:
- ▣ - Tùy con thôi, nếu đi thì có một gói để ở bàn trong bếp; gói đó là của con, khi về thì nhớ mang đi!
- ▣ Nói rồi bà đóng cửa đánh "sầm" một tiếng.
- ▣ Tôi ngồi bên chiếc bàn trong nhà bếp giờ gói đó ra xem, trong đó có: bột yến mạch, sôcôla, mứt,... ngoài ra còn có một hộp thuốc bổ, công dụng của nó là mát phổi,

- trừ ho. *thanh nhiệt sinh tân*⁽¹⁾. Toàn những thứ bô phổi, có lẽ bà sợ tôi hút nhiều thuốc lá sẽ bị thương tổn tới phổi.
- ▣ Tôi ngồi trên nền đất có lát gạch men trắng tinh như một con ếch, lòng đầy cảm kích, mãi mà vẫn không nghĩ ra vì sao mẹ tôi lại tốt với tôi đến vậy. Thế là nước mắt cứ chảy hoài mà tôi không làm sao nín lại được. Hỡi người mẹ yêu quý của con! Từ khi mẹ cho con học đánh đàn tranh, con thấy lòng mẹ yêu con biết mấy!
 - ▣ Tôi nghe thấy phía sau có tiếng động, đó là Phương Phi đứng ở cửa nhìn tôi. Tôi vội đứng dậy, chị cười nhạt, dường như muốn nói: "Tiểu Bảo Bối của mẹ kia!" Tôi nói:
- Mẹ đi đánh bài rồi.
 - ▣ Tôi nói vậy, cảm thấy có chút ngượng, sợ rằng Phương Phi thấy sự yếu đuối vừa qua của tôi. Chị ngáp một cái rồi đi về phía toilet, tay cầm một chiếc áo tắm.
 - ▣ Tôi lại quay về ngồi ở phòng khách ăn hoa quả; thuận tay tôi xịt ít nước hoa lên người. Trong toilet, tiếng nước chảy róc rách, trong lòng tôi bỗng có chút xao động: "thần xui ma khiến" thế nào tôi đã đứng

1. *Thanh nhiệt sinh tân*: Giải nhiệt, bồi dưỡng sức khỏe (sinh tân: có nghĩa đen là "sinh ra nhiều nước dãi").

dậy, chậm rãi đi đến cửa buồng Phương Phi, lúc này tôi cảm thấy tò mò đối với nhứng gì chị vừa lúi húi viết. Làm sao

- được, tính tò mò đã khiến tôi có thói quen lén lén lút lút. Một nữ sinh cùng ở kí túc xá trong trường đại học, trước đây đã khoe với tôi rằng, người anh họ Nhật Bản của cô có cho cô một lọ thuốc bôi da, bôi vào da sẽ trắng đẹp ra; tôi lén bôi thuốc đó cùng với cô trong ba tháng trời, kết quả không một chút công hiệu.
- ▣ Giờ đây, ác tật ấy của tôi lại bỗng nhiên bùng phát, một ma lực vô hình nào đó đã thúc đẩy tôi đi sang phòng Phương Phi.
- ▣ Phía dưới gối lộ ra một góc của cuốn vở có bìa cứng màu hồng, tôi đoán đó là cuốn nhật ký mà Phương Phi dùng để thổi lộ nội lòng; tôi vội cầm lấy cuốn sổ; giờ ngay trang đầu, tôi hộc tóc xem.
- ▣ Trống ngực đập thình thịch, tôi hồi hộp vì lén chộp lấy cơ hội để đi sâu vào nơi u uẩn trong tâm hồn của người chị. Đó chỉ vì tình ruột thịt mà thôi, mong chị tha thứ cho em!
- ▣ Xem ra thì sự việc chỉ mới bắt đầu từ năm tháng trước.
- ▣ Trong quyển nhật ký này, ngay từ ngày 5 tháng 5 chị đã đi thẳng ngay vào đề:

■ Tôi cảm thấy tôi đã yêu anh. Điều này ngay bản thân tôi cũng không rõ tình cảm ấy phát sinh như thế nào. Một năm trước đây, khi đến trường này để làm luận văn, tôi coi như ba năm sống ở trường này chỉ là một giai đoạn rất bình thường trong cuộc đời của mình. Tuy nhiên, sự việc đã phát sinh một cách rất tự nhiên. Trong thời gian gần một năm, trong con mắt của anh nhìn tôi, tôi càng ngày càng cảm thấy một sức sống mới nảy sinh trong tôi! Sự chú trọng của anh là động lực để tôi làm bất cứ việc gì, ở một mức độ nào đó, thậm chí điều ấy còn quyết định sự yêu ghét của tôi. Anh nói: So sánh Từ Chí Ma với Wordsworth thì thật nực cười, lòng dạ của cô gái xinh xắn Trương Ái Linh so với số "văn học gia khẩu hiệu" ấy thì còn đáng yêu hơn nhiều, v.v... Tôi hoàn toàn đồng ý với cách nhìn nhận vấn đề như vậy của anh; do đó tôi phải tham khảo thêm một số sách hữu quan.

Ngày 20 tháng 5

■ Tôi đọc một số tư liệu ở nhà anh (anh đã ly thân với vợ); hôm ấy tôi với anh Kiều, bạn học của tôi có một sự tranh luận "hữu hảo". Anh mỉm cười nhìn hai chúng tôi.

Tôi khẳng định là mặt tôi hơi đỏ. Tôi cảm thấy tôi nói những lời đó là hoàn toàn có ý khoe khoang trước mắt anh, là cốt nói để anh nghe. Dáng điệu anh ngồi rất ung dung, ánh mắt dịu dàng; có một lúc anh nhìn chăm chú vào mái tóc tôi. Hôm đó, tôi cố ý để xõa tóc, tôi cảm thấy mó tóc ấy sao mà nặng trịch trịch, nhưng đứng ở xa ta có thể người thấy một mùi ngan ngát rất dễ chịu, lại có vị ngọt ngào tỏa ra.

Ngày 3 tháng 7

Nhà trường sắp nghỉ hè. Anh có dịp đi Thành Đô họp. Tôi rất muốn đi cùng anh, anh không tỏ ý gì. Buổi tối, đột nhiên anh nhở anh Kiều nhắn với tôi rằng, anh đã có thêm một giấy mời đi họp nữa. Tôi rất vui, nhưng không biết anh đã dùng cách gì tranh thủ mà... Ngày mai chúng tôi lên đường!

Ngày 10 tháng 7

Đây là buổi tối cuối cùng của cuộc họp. Có một số người tranh luận rất sôi nổi trong phòng anh...; đợi khi họ về cả, tôi gõ cửa phòng anh.

Anh không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên hết, chỉ với pha trà mời tôi. Chúng tôi ngồi nói

chuyện với nhau. Anh nói, chúng ta không nên lãng phí thời gian vì những việc nhỏ, không nên xem những thứ trên tivi ngu xuẩn, không nên đọc những thứ báo rẻ tiền, vì sinh mệnh thì ngắn ngủi, mà nhiệt tình của chúng ta cũng có hạn.

■ Tôi vừa chăm chú nghe anh, vừa nghĩ những điều mình sắp nói, nên nói nǎng như thế nào đây? Tôi phải nói rõ với anh... tôi uống một ngụm nước, trước hết mắt tôi nhìn lên trần nhà, sau đó tôi đi thẳng đến bên ghế anh, ngồi xuống. Tôi nói, tôi yêu anh! Khi sờ lên đầu gối anh bằng bàn tay cứng đờ, tôi thoáng cảm thấy nhục nhã! Tôi căm ghét bán thân kém nǎng lực và thiếu kinh nghiệm của mình.

■ Anh ngạc nhiên, nhưng vẫn bình tĩnh, vững vàng giữ nguyên dáng ngồi. Tôi thầm cảm kích anh... Anh hôn mái tóc tôi, tôi nghe thấy tiếng đập của trái tim anh, anh nói với giọng khô khốc rằng: Anh già rồi! Lời anh nói khiến tôi lúng túng... tôi suy nghĩ, và lúc đó tôi đã khóc. Thái độ của anh cũng không tỏ ra ôn tồn lắm.

■ Đêm hôm đó chúng tôi ở bên nhau, khi trời sáng thì anh đã ngủ thiếp đi. Tôi nhìn mặt anh, quả thật là anh rất già, nhưng tôi vẫn thích anh!

▣ **Ngày 13 tháng 7**

- ▣ *Buổi sáng tinh giác, tôi thấy tôi đã nằm trên giường của mình.*
- ▣ *Tôi nghĩ, vào cái đêm cuối cùng ở cuộc họp tại Thành Đô, tưởng tượng mình trong cái đêm ấy, nếu hơi điện khùng mà cởi bỏ hết quần áo thì anh sẽ phản ứng ra sao? Tôi muốn có được một tình yêu lạ lẫm, bình thường nhưng khiến người ta xúc động; trước nay tôi chưa hề thể nghiệm qua tình yêu với người khác giới... Nhưng điều đó có lẽ thuần túy là một sự biểu hiện tâm lý bệnh hoạn của một trinh nữ nhiều tuổi. Tôi đương ở vào tình trạng buồn bức không yên, gần giống như thời tiết lúc này, thi... Tiểu Bảo đứng ở cửa nói tôi những lời chẳng ra sao; sự tàn nhẫn và b López chát của nó khiến tôi cảm thấy nhục nhã như bị lột truồng trước đám đông, khiến tôi không sao nén nổi sự giận dữ; tôi đã bảo nó rằng: "Mày lấy tư cách gì mà nói tao như vậy? Hãy lập tức cút khỏi phòng tao!..."*
- ▣ *Tôi lật giở rất nhanh các trang trong cuốn nhật ký; ngón tay do có sự căng thẳng nên hơi run run. Cho đến khi tôi gần giở đến trang cuối thì bẩn nồng bỗng như mách*

bảo có ánh mắt khác thường ở phía sau
đang xói vào lưng mình.

- ▣ Tôi vừa quay người lại thì thấy ngay Phương Phi đang dựa người vào cửa, tóc xõa ra ướt đẫm, mắt ánh lên một vẻ lạnh lùng, giống như một con kền kền trần truồng cảm thấy tai nạn sắp xảy ra, đang chuẩn bị nhào xuống.
- ▣ Tôi ném cuốn nhật ký lên giường, sờ sờ vào mặt, phát hiện thấy mình đang cười, một cái cười chắc chắn là vô liêm sỉ, dường như là đang chờ đợi một cái ôm hữu hảo. Tôi nói:
 - ▣ - Ngày, chị! Phương Phi, đừng có nhìn em như vậy; đó chỉ là do cái tính tò mò của em, nhưng chủ yếu là muốn hiểu chị; những điều chị làm, chị nghĩ, chị muốn đều khiến em canh cánh trong lòng.
 - ▣ Tôi muốn nói như vậy, nhưng cuối cùng chẳng nói được nên lời.
 - ▣ Chị vào phòng, vòng qua tôi đi thẳng đến bên giường, cầm lấy cuốn nhật ký nhét luôn vào ngăn kéo. Sau đó, chị lấy từ túi chiếc áo tắm ra một cái lược, chải mái tóc dài của chị, cuộn thành từng búp rồi dùng cắp tóc cố định chúng lại trên đầu. Chị lặng lẽ làm các việc đó không nói một lời, rồi nghiêm nghị như một vị quan tòa

quyền uy chờ đợi những lời thanh minh của tôi.

- ▣ Tôi quyết tâm mở miệng, nói:
- ▣ - Em thật không phải. Em đã biết một số việc của chị; do đó em thấy những việc em đoán trước là đúng.
- ▣ Chị nhìn chằm chằm vào tôi, ánh mắt lạnh giá, tôi đành mạnh dạn nói:
- ▣ - Rõ ràng là chị gặp phải một số vấn đề; đương nhiên đó cũng chẳng phải vấn đề gì ghê gớm lắm! Việc yêu đương đâu có giản đơn như vậy. Nếu đây chỉ là một bên tình nguyệt thì nên sớm rút lui, nếu không đó chỉ là một sự phiền não không bao giờ kết thúc. Ái tình là một món nợ vĩnh cửu của tâm hồn: không biết câu này là của danh nhân nào nói vậy? Nếu tâm hồn của đôi phương không xúc động vì chị, mãi mãi họ không trả được món nợ này thì đó là một việc đau khổ biết bao!
- ▣ Tôi nhìn chị mà thấy có chút e ngại; khuôn mặt chị trắng bệch, dường như sắp ngừng thở. Tôi còn muốn nói nữa, nên quyết định cứ vững tâm nói tiếp. Chị đột nhiên thét lên, rồi như một con mèo ốm, người chị run lên, giơ tay chỉ vào tôi:
- ▣ - Mày! Mày cho mày là ai? Là ông trời à? Ngoài cái mồm thôi nói xoén xoét và một

bộ xương khô xác ra thì còn cái gì so với tao có thể ghê gớm hơn không? Đừng đưa cái chiêu bài giả dối ra để lấp liếm cái ý muốn xấu xa là dòm nom việc của người khác.

- ▣ Hơi thở chị ngày càng gấp, tôi lo lắng mở to mắt nhìn chị, sợ chị ngã lăn xuống đất.
- ▣ - Từ nay trở đi, cấm không được bước vào phòng tao; mày là đồ ăn cắp, ma cà bông!
- ▣ Tôi tím mặt, lùi lùi đi ra khỏi phòng chị, lấy túi thức ăn mà mẹ tôi đã chuẩn bị ở dưới gầm bàn trong bếp, ỉu xiù ra về.
- ▣ Tôi không hiểu tại sao giữa tôi với chị đột nhiên lại như nước với lửa không dung nhau được thế! Từ nhỏ tôi vốn phục ngầm người chị thông minh, một người chị tốt, dịu dàng, ít nói; nhưng tôi đã lỡ chọc giận chị như vậy cơ mà!
- ▣ Có lẽ đối với cuộc sống, đối với ái tình, trong tôi luôn có sự mâu thuẫn, đã "thỏa hiệp" nhưng lại "soi mói" đối với chuyện này, chuyện khác: người này, người khác trong cuộc sống hiện thực làm tôi thấy chán ngán vô cùng, nhưng đôi lúc lại có mong ước hão huyền về sự theo đuổi cái *mỹ* và cái *chân*: hai loại cực đoan trên gộp vào với nhau đã khiến tôi bị "choáng".
- ▣ Sự "choáng" này một khi đập vào vò nã

ta, nó sẽ khiến ta muôn ra sức nhỏ vào cái thế giới này, mà có khi lại nhỏ ngay vào người thân của ta; mấu chốt vấn đề là ở đó.

X

- ▣ Bên phía chung quanh sân khấu được trang trí theo phong cách Renoir⁽¹⁾, các loại đèn màu lần lượt sáng rực, một ngọn đèn nêông cao áp rơi chiếu thành vàng tròn ánh sáng lớn màu đỏ rực vào chính giữa, chẳng khác gì chiếu rơi vào một tòa cung điện khổng lồ. Toàn bộ sàn nhảy tỏa ra một mùi vị ấm áp nhưng thối nát.
- ▣ Hôm nay lại là một lễ tiết cuồng hoan, một dịp để cưỡi *con thuyền Noah*⁽²⁾ trốn chạy khỏi cuộc sống vụn vặt, bận rộn và mای móc, một ngày vui để bình chọn "Thiếu nữ đùi đẹp". Tôi là người lên kế

1. *Renoir* (1841-1919): Họa gia người Pháp, một thành viên của phái Ấn tượng.

2. *Con thuyền Noah*: Theo Thánh kinh. Thượng đế khi sắp tạo ra cơn hồng thủy để hủy diệt nhân loại liền ra lệnh cho Noah đóng một con thuyền vuông, cả nhà ông cùng một số động vật (từng cặp đực-cái) đi trên con thuyền đó. Vì vậy, các sinh vật trên thuyền đều sống sót và là thủy tổ của mọi sinh vật trên trái đất sau này.

hoạch cho cái trò hoạt kê sắp mở màn này, nên tôi có cái về "dương dương đắc ý" riêng có của những nhà đạo diễn các cuộc vui.

- ▣ Đạt Đạt và Cát Quân cùng đến tham dự cuộc vui này. Đạt Đạt mặc một bộ quần áo màu cà phê nhạt mà anh đã dày công chọn lựa, cầm vẫn còn lưu lại vết xanh mờ của hàng râu mới cạo, anh còn xịt cả nước hoa CD của tôi nữa. Hôm nay anh tới đây còn có một mục đích phi thường khác, đó là thương lượng về vấn đề quảng cáo với Tổng giám đốc Vạn Cao Lưu Dị Viễn. Tòa báo của các anh đương thi hành một chính sách, trong đó ưu ái về quảng cáo. "Cho đến nay, Bộ Văn nghệ chỉ có các anh làm việc này là tốt nhất". Anh đã từng đắc chí nói với tôi như vậy! Anh còn nói, hôm nay anh quyết tâm kiềm chế lòng ghen ghét hẹp hòi của mình, biểu thị sự hợp tác chân thành với "lão nhà giàu" đã từng đưa dồn tôi bằng ô tô, sau đó anh sẽ đợi thời cơ chín muồi để không một chút do dự kiềm tiễn từ "lão đó".
- ▣ Nhưng lúc này thì anh ngồi ở đó hút thuốc, cặp mắt lim dim sau kính với một dáng vẻ giáo hoạt, nhiệt tình.
- ▣ Còn Cát Quân thì có chút ủ rũ; cô gái xinh đẹp Vương Nhất Quỳnh đã chính thức nói

lời chia tay với anh từ tháng trước: hai ngày trước đây, anh ngẫu nhiên gặp lại cô bạn gái đó trên phố, cô đang nắm tay một người đàn ông trung niên tay cầm điện thoại di động, mặc loại quần áo xịn; hai người đang đi ở phía trước anh trên con đường cắt ngang con đường anh đi, ít phút sau họ mất hút ở biệt thự của người đàn ông nọ. Lúc đó, đầu óc anh rối lên như trong tổ ong. "Con người ta bao giờ cũng cô độc", câu nói đó lại một lần nữa lướt qua óc anh!

*

* * *

- *Are you ready¹? OK!* Âm nhạc nổi lên, dục vọng nổi lên! Những gì là tinh táo hãy ở lại tại một khoanh nhỏ sâu kín trong bụng dưới. Các cô gái giống như những con gà tây đã bạc lông, từng cô một xếp hàng ở sàn nhảy, từng máng "màu thịt" dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng kỳ dị như những áng mây đẹp từ thiên đường sa xuống.
- Các cô đó bôi môi màu bạc, màu đen; khuôn mặt nháy nháy: họ nhún vai, khi

1. *Are you ready?*: Các anh đã sẵn sàng chưa? (ND).

đó ngay cả những sợi lông nách của họ cũng đều thơm phức, hoặc lạnh như những con sứa, hoặc đẹp như mùa xuân; vô số những cặp đùi ngọc nhảy nhót như chim sẻ.

- Âm nhạc càng ngày càng cuồng nhiệt, đàn ghita điện và trống jazz áp đảo tất cả. Tay tôi cầm micro ẩn mình trong một góc khuất nhìn những chàng trai với đôi tay hăng hái, "loạn bắt" không khí, tưởng như họ bắt chọt có thể ngất lịm đi vì sự hăng hái, kích động đó!
- Tôi lấy tay ra hiệu; âm nhạc đột nhiên dừng lại, các cô gái lặng lẽ thu gọn váy áo, hơi thở vẫn dồn dập, vẫn lá lướt nhẹ rung!
- Tôi nhớ những người ở dưới sàn nhảy lấy tay ra hiệu cho tôi biết, nụ cười của cô số mấy có sức "sát thương" nhất? Phần lớn họ giơ ba ngón tay, thế là cô gái số ba bước lên một bước, hé miệng cười; phía dưới sàn nhảy, những tiếng hoan hô vang lên. Người phục vụ chạy đến đưa cho cô một chiếc cặp tóc bằng vàng và một bông hoa hồng.
- Tôi lại hỏi những người dưới sàn nhảy, mắt cô gái nào làm siêu lòng người nhất? Họ giơ sáu ngón tay, cô gái số sáu bước lên một bước, liếc đôi mắt lão luyện và duyên

dáng ra bốn phía; từ dưới sàn nhảy lại vang lên những tiếng hoan hô. Cô gái số sáu cũng được phần thưởng như cô số ba.

- ▣ Âm nhạc lại vang lên mạnh mẽ ít phút, sau đó tiếng nhạc khẽ dần rồi dừng hẳn. Tôi tuyên bố, tiếp theo sẽ là sự bình chọn nhân vật chính của lần này, bình chọn công chúa của chúng ta, tiểu tiên nữ của chúng ta, một thiếu nữ đùi đẹp "độc nhất vô nhị" khiến người ta xúc động. Những chàng trai huýt những tiếng sáo miệng lạnh lanh, các con mắt của họ vì xúc động nên đỏ ngầu. Đúng quần của họ vì chờ đợi mà phồng cao. Một bầu không khí non nồng trước lúc cao trào đã tràn đầy trong toàn bộ vũ trường này.
- ▣ Âm nhạc lại vang lên, các cô gái lại ưỡn eo thân hình, cong đùi uốn lưng, vung vẩy chân tay không ngừng. Các chàng trai ở phía dưới giơ tua túa những ngón tay lên. Tiêu điểm được chú trọng lúc đó là thân hình cô số bốn và cô số mười. Hai cô này lại phải đơn độc thi lại với nhau, nhưng họ rất khó giành ngôi quán quân: mãi đến khi cô số mười cúi người xuống, dứt khoát cởi ngay chiếc quần lót nhỏ bé trên người rồi vứt lên đầu khăn già; thế là kết quả đã rõ ràng!

- ▣ Cô gái số mười trở thành minh tinh số một của lần dạ hội này. Các chàng trai tranh nhau lồng ngay lên đầu cái mảnh vải nhỏ màu đen đó; lúc bấy giờ tất cả đều hỗn loạn. Các cô gái trên sàn nhảy nét mặt thản nhiên nhìn chằm chằm vào đám đông phía dưới. Cô gái số mười đứng ngay vị trí đầu tiên, mắt cô mở to nhìn các chàng trai cuồng nhiệt vì cái vật của cô, nhưng vẫn tỏ ra rất bình tĩnh; đám đông sau đó đã trở lại bình thường. Tôi có ý tìm xem chiếc quần lót ấy hiện ở đâu, nhưng không hề thấy tăm tích. Nó chẳng khác gì một bọt nước đã chìm sâu trong biển cả.
- ▣ Cô gái số mười và bạn trai của cô, một chàng trai tết bím, mặt bụ thịt, ngồi bên quầy bar bình tĩnh uống rượu: tôi không biết cô nàng có chuẩn bị sẵn một quần lót thứ hai nữa không, dù sao thì cô ta và người bạn trai đều tỏ ra như không hề có chuyện gì xảy ra, tác phong ấy khiến tôi thấy kinh sợ. Cô ta quả thật là một "anh hùng" của sự vui chơi.
- ▣ Đạt Đạt rảo bước đến bên tôi, kéo tôi đi ra phía ngoài. Anh nói: "Em đạo diễn giỏi đấy, chỉ phải cái là có chút quá đà, ngày mai có thể công an sẽ đến hỏi thăm em!" Tôi chẳng biết nói gì cho phải, chỉ cung

anh đến cửa phòng làm việc của Lưu Dị Viễn.

- ▣ Tôi gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng của ông; chúng tôi đẩy cửa bước vào, thấy anh chàng Địch cũng ở đây. Anh ta liếc nhìn Đạt Đạt, mỉm một nụ cười có chút châm biếm. Nụ cười đó chẳng khác gì hạt cát bay vào mắt, khiến tôi rất khó chịu, may sao anh ta lập tức đi sang phòng bên.
- ▣ Lưu nhiệt tình mời Đạt Đạt ngồi; vì người thư ký không có ở đây, nên ông bảo tôi pha chè mời Đạt Đạt uống.
- ▣ Việc quảng cáo của Đạt Đạt tôi đã nói trước với Lưu; mặc dầu là tôi không tình nguyện chút nào, nhưng Đạt Đạt cứ tha thiết yêu cầu tôi nói trước với Lưu giúp anh, ngầm cho tôi biết rằng anh làm chuyện này không hoàn toàn là vì muốn kiếm ít tiền hoa hồng trong chuyện làm quảng cáo. Anh bao giờ cũng tin chắc rằng: Do cách ăn nói trời phú cho, khi tranh cãi vấn đề gì với đối phương, anh có thể đả kích thuận lợi với bất cứ đối thủ nào.
- ▣ Khi hai người trao đổi với nhau, tôi ngồi bên cạnh cảm thấy mình là người thừa.
- ▣ Bắt đầu câu chuyện, Lưu Dị Viễn liền nói mấy câu khách khí:

- ▣ - Tờ báo mà anh Vương đang công tác là tờ báo lớn nổi tiếng ở Thượng Hải, đã có lịch sử lâu đời. Từ nhỏ tôi đã thích đọc tờ báo đó, nhất là tờ phụ san, nên tôi rất có ấn tượng với nó.
- ▣ Đạt Đạt mỉm cười, tỏ ra ung dung, khéo léo; anh nói chiêu này anh đã thấy nhiều, những lời khách khí đó chỉ là một sự tùy cơ ứng biến vặt. Để đáp lại, anh cũng nói những lời khách khí. Anh nói: Quy mô của Vạn Cao hoành tráng, có phong cách làm ăn lớn, bố trí cách tân, kinh doanh có phương pháp, nhiều sáng kiến.
- ▣ Lưu Dị Viễn nhìn tôi, một cái nhìn đầy ý nghĩa, ông nói:
 - ▣ - Chủ yếu là nhờ Tiểu Bảo, một nhân tài của chúng tôi; cô đã đề xuất ra nhiều sáng kiến. Làm ngành giải trí là phải có trí tưởng tượng, mà trí tưởng tượng là bẩm sinh của cô ấy!
 - ▣ Đạt Đạt mỉm cười, gật đầu tỏ ý tán thành câu nói của Lưu.
 - ▣ Họ "anh một câu, tôi một câu", cứ "giằng co chiến" vòng vo ít phút rồi mới đi vào chủ đề. Đạt Đạt đưa ra con số phát hành của tờ báo và những ý kiến của độc giả về sự hấp dẫn của nó, anh nói rành rọt, đâu ra đấy! Những số liệu quyền uy này sẽ là

một bảo đảm chắc chắn về những ảnh hưởng cần thiết mà những khách hàng quảng cáo cần biết.

- ▣ Lưu Dị Viễn bên ngoài nói là do may mắn công ty Vạn Cao có lợi nhuận lớn, về thực lực thì vốn liếng hùng hậu nhưng trong lời nói tỏ ra có thái độ đúng mực; với vẻ mặt thành thực, khiêm tốn, ông nói:
- ▣ - Đó là một điều khó; mặc dầu công ty có vốn lớn.
- ▣ Đạt Đạt thì một lần nữa khẳng định rằng, việc nhờ tờ báo của anh quảng cáo là một việc làm sáng suốt của bất cứ một xí nghiệp nào.
- ▣ Cuối cùng, anh cũng đã tranh thủ được sự nhất trí của Lưu về việc đăng quảng cáo, nhưng so với dự kiến thì khiêm tốn hơn một ít, Vạn Cao chỉ quảng cáo ở báo anh trong ba tháng và họ chỉ cần một góc nhỏ. Nhưng dù sao thì anh cũng không phải ăn món canh "bế môn". Như vậy là lần gặp gỡ này vẫn có thu hoạch. Khi ra về, anh nói với tôi như vậy.
- ▣ Khi ngồi trong quán sửa đậu nành, chúng tôi bỗng nhiên cãi nhau một trận. Anh cho rằng Lưu Dị Viễn làm như thế hoàn toàn là muốn lợi dụng tôi, từ đó anh tiến thêm

một bước suy đoán rằng, ông chủ của tôi
quả thật rất thích tôi.

- ▣ Tuy nhiên, tôi kiên quyết phản đối ý kiến
đó, một tác không lui.
- ▣ - Nhưng việc này là tự anh tìm đến ông ta
chứ; cứ coi như ông ta có chút ân cần với
em, nhưng đó là do anh tạo cơ hội cho ông
ta.
- ▣ Anh sầm mặt xuống, một lúc lâu không
nói năng gì.
- ▣ Tôi nói tiếp:
 - ▣ - Trước kia anh còn nghi Bối Bối có tình ý
với em, bỗng không anh gọi mấy lần điện
cho anh ta. Nay giờ lại lôi Lưu Dị Viễn ra
giày vò anh, đồng thời lại giày vò cả em
nữa; vậy rút cục anh muốn gì?
 - ▣ Tôi nói vậy rồi quay mặt đi. Thấy thế anh
đưa một cánh tay ra nhẹ ôm lấy tôi, còn
tay kia thì đặt rất mạnh lên bộ ngực nở
nang của mình.
 - ▣ - Anh yêu em, Tiểu Bảo!
 - ▣ Giọng anh nhỏ lại. Giờ phút này, tình cảm
chan chứa trong mắt anh và do sự dồn vặt
của các loại ảo tưởng nên đôi lông mày của
anh cau lại, khiến cho lòng tôi phút chốc
mềm yếu hẳn; còn cả cái đáng kỳ dị của
ngón tay anh khi ấn chặt lên bộ ngực cũng
đã tác động đến tôi.

- Anh luôn luôn, trong một thời điểm thích đáng, bắt tôi làm tù binh bằng những tình cảm sâu sắc hàm chút ý nghĩa triết học, kể từ những ngày đầu cho đến tận bây giờ. Nhưng có nên kết hôn với anh hay không; vấn đề này tôi càng ngày càng không dám nghĩ đến. Tôi rất sợ anh sẽ bằng những ánh mắt ghen tuông nhưng hồn nhiên thiêu cháy một đời tôi, chẳng khác nào một vầng mây rộng lớn bao chặt lấy cuộc sống tự do của tôi; anh sẽ dùng động tác ăn mạnh vào ngực hấp dẫn không gì sánh nổi đó để khiến cả đời tôi không dám làm một người con gái hư hỏng, khiến cả đời tôi không có sự gặp gỡ đẹp đẽ nào khác nữa, và cả đời tôi phải lắng nghe một cách mệt mỏi những thanh âm của Thượng đế.

XI

- Cũng một đêm tối như vậy, cũng một sự huyền náo và phức tạp như vậy!
- Tôi đeo một chiếc khuyên tai bằng bạc, trên đầu là một mái tóc ngắn, đôi mắt lấp lánh sáng dưới ánh đèn như một con cá heo giỏi biểu diễn động tác mềm dẻo dang

quẩy lộn trong thanh âm bồng tràn của âm nhạc.

- ▣ Âm nhạc chuyển thành nhịp chậm, trong khoảnh khắc đó, Bối Bối - người bạn nhảy của tôi, để cuộc vui không bị đứt đoạn, đã điều chỉnh lại độ cứng của bắp thịt và tốc độ lưu chuyển của máu.
- ▣ Người đàn ông "dở người" lảng lặng xuất hiện trước mặt tôi. Anh ta đưa tay ra trước mặt tôi với vẻ rất lịch sự, tôi không phản ứng gì hết, nhưng anh ta vẫn giữ nguyên tư thế đó. Tôi vừa đưa mắt cho Bối Bối đi tìm ông K là người trực ban, vừa giơ tay về phía anh ta. Anh ta ra vẻ nhã nhặn mỉm cười với tôi, sau đó lại trở về với vẻ sâu muộn của mình.
- ▣ Đôi mắt anh ta hơi sâu, thái độ có vẻ bất an, miệng mím chặt nói:
 - Vì sao lại có nhiều người mù quáng, cuồng nhiệt đến thế?
- ▣ Anh nhắc lại mấy lần câu trên, rồi nói tiếp:
 - Mọi cái đều giả dối như vậy cả, họ đều là những người bị mất ngủ, đều là những người rỗng tuếch, nhạt nhẽo! Chỉ có nhìn thấy một vật gì đó đang bay đi bay lại trên đỉnh đầu họ không?
- ▣ Tôi lắc lắc đầu, ánh mắt của anh chàng dở người này khiến tôi sợ hãi.

- ▣ Anh ta cũng lắc lắc đầu, rồi nói:
 - Tôi cũng không biết đó là vật gì, sinh lực của người cũ thì tiêu hao đi dần dần, còn đầu óc tinh táo của người mới thì lại không có một chút dấu vết nào; như vậy ta có thể khẳng định tất cả đều không lâu dài được. Xưa nay đau khổ đều không thể dạy cho họ phải sống như thế nào, họ đã không biết được sự đau khổ về tinh thần ra sao; chỉ có biết rằng, tất cả các điều đó, về mặt bản chất, chỉ là tai nạn về màu sắc của một bông hoa hồng không? Tôi nhìn chị nhảy nhót theo tiếng nhạc thật là tự do, tự tại biết bao! Nhưng trong mắt chị đã thể hiện một điều rõ ràng là: Không có ý nghĩa gì hết, không có lạc thú gì hết, không có mong mỏi gì hết; ngoài chán ngán lại càng có nhiều chán ngán. Nhưng ngôn ngữ thân thể và thần thái của chị thì phiêu diêu biết chừng nào, chị là người duy nhất ở đây còn có chút ý vị!
- ▣ Anh ta buồn bã nói xong, liền cúi gập người xuống một cách rất quý tộc trước tôi, sau đó đi vòng qua người bác K, (bác được tin do tôi nhắn qua Bối Bối nên vừa tới), rồi mấp hut trong dòng người.
 - Anh chàng dở hơi này! - Bác K lắc lắc đầu nói vậy. Tôi châm một điều thuốc,

khói thuốc mù mịt khiến tôi sinh ra ảo giác; trong khung cảnh rối bời này, người dở hơi ấy là một hình ảnh chân thực. Sở dĩ người ta thấy khó chịu khi nhìn thấy anh ta là vì họ sợ rơi vào sự trống rỗng của anh ta. Do nói những lời rất thật cho nên anh bị mọi người coi là dở người!

- ▣ Tuy căm ghét những kẻ hoang dâm, nhưng anh lại thường lẩn lút ở trong đó; hành vi tự mâu thuẫn đó nằm trong "mâu thuẫn luận" của định mệnh, mà loại mâu thuẫn này lại có thể tìm thấy trong tôi, tuy nhiên, rút cục tôi cũng không nói cho rõ được nó là vấn đề như thế nào.
- ▣ Do nghĩ đến người đàn ông dở hơi, sầu muộn ấy nên trong một thời gian dài, tôi vẫn không thể vui lên được; đến lúc nỗi nhạc tôi cũng không đến sàn nhảy, mặc cho Bối Bối một mình nhảy ở đó.
- ▣ Tôi hút thuốc, uống rượu rồi ngồi bên quầy rượu, tinh thần suy sụp; chiếc máy *Call* giắc trong người bỗng rung lên, tôi lấy ra liếc nhìn và thấy có chút ngạc nhiên. Phương Phi gọi tới, mà lúc này đã là mười một giờ ba mươi phút đêm rồi.
- ▣ Tôi liền chạy ra phía ngoài, đến một máy điện thoại công cộng, gọi điện về nhà. Đầu dây bên kia, giọng của Phương Phi vẫn rất

bình tĩnh, lúc này chị chẳng nhớ gì đến nỗi bực dọc đối với tôi mà cứ liên tục gọi:

- ▣ - Tiểu Bảo, Tiểu Bảo! Alo, có phải em không?
- ▣ Tôi đáp:
- ▣ - Em đây, xảy ra chuyện gì vậy?
- ▣ Chị bảo mẹ đột nhiên bị đau bụng, đau rất ghê gớm, từ trên giường lăn xuống sàn nhà, chị cố đưa mẹ lên giường nhưng đưa không nổi; bây giờ cần phải đưa mẹ đến bệnh viện ngay. Giọng chị lắp bắp. Tôi lập tức bảo chị:
- ▣ - Chị nói với mẹ có chịu đựng một chút, sẽ có xe đưa mẹ đến bệnh viện ngay!
- ▣ Tôi đặt ống nghe xuống, dùng máy *Call* gọi cho Cát Quân. Thường ngày bao giờ tôi cũng phải động não một chút mới nghĩ ra được số máy đó, nhưng lần này thì lại rất nhanh: anh trả lời cũng rất nhanh; hôm nay là ngày cuối tuần, anh không đi đón khách mà đang nằm trên giường xem sách. Tôi đề nghị anh khẩn trương cho xe nổ máy đến ngay nhà tôi.
- ▣ - Có chuyện gì vậy?
- ▣ Giọng anh có vẻ hốt hoảng.
- ▣ - Mẹ em bị đau bụng, lăn lộn khắp giường trên, chiếu dưới, nhờ anh giúp cho một tay. Xin anh làm ơn lấy xe chờ giúp mẹ em

đến ngay bệnh viện Hoa Sơn gần nhà em.
Tính mệnh của mẹ em bây giờ hoàn toàn
nhờ cậy anh đấy!

- ▣ Do anh đã biết địa chỉ nhà tôi nên đồng ý ngay.
- ▣ Tôi bỏ điện thoại xuống, lau mồ hôi trán, thầm cảm ơn lòng nhiệt tình của anh.
- ▣ Tôi gọi điện cho Đạt Đạt. Anh cũng đang nằm xem sách, gần đây anh luôn mất ngủ; sự mất ngủ càng làm anh ham học; anh đọc hết bộ sách này đến bộ sách khác: những trước tác học thuật quan trọng trong và ngoài nước. Tôi nói hôm nay tôi không về, mẹ tôi mắc bệnh, tôi phải đến ngay bệnh viện chăm sóc bà. Nhưng anh chỉ nói "Thế à?" một tiếng: giọng nói lạnh nhạt đó khiến tôi thấy anh không chút quan tâm đến việc này. May sao giờ đây anh còn chưa phải là con rể của bà.
- ▣ - Sao anh lại đứng dung với việc mẹ em ốm thế? Vậy thì anh cứ việc xem sách tiếp đi! - Tôi nói rồi bỏ máy xuống.
- ▣ Thấy vậy, anh vội nói thật to:
 - Gớm, sao vội giận anh thế! Chủ yếu là vì anh thấy, nếu anh đến bệnh viện, chỉ khiến mẹ em bệnh thêm nặng mà thôi, vì mẹ em mà nhìn thấy anh thì bà sẽ nổi

giận. Tuy thế, vì em đã muốn anh đến thì anh sẽ đến!

- ▣ Anh nói dứt khoát như vậy.
- ▣ - Thôi được, anh cứ nghỉ đi.
- ▣ Nói rồi tôi đặt máy xuống rồi chạy đến phòng làm việc của Lưu Dị Viễn. Ông ở trong đó, đang nhắm mắt "dưỡng thần". Tôi nói, tôi phải xin phép ông nghỉ. Ông nhìn sắc mặt tôi, hỏi xảy ra chuyện gì sao? Tôi gật gật đầu, nói:
- ▣ - Mẹ em cấp cứu, em phải đến ngay bệnh viện!
- ▣ Ông vội nói:
- ▣ - Có cần tôi lấy xe đưa em đến đó không?
- ▣ Lời của ông làm lòng tôi ấm lên. Tôi nhìn ông cười cười, nói:
- ▣ - Không cần ạ!
- ▣ Nhưng ông đã nắm tay tôi, kéo đi:
- ▣ - Đi thôi, nhanh lên! Tôi đưa em đến cổng bệnh viện.
- ▣ Xe lao đi rất nhanh. Thoáng một cái, xe đã chạy đến cổng bệnh viện Hoa Sơn, tôi mở cửa xe; ông vỗ nhẹ vai tôi, nói:
- ▣ - Em yên tâm đi, chắc bà không làm sao đâu!
- ▣ Tôi mỉm cười cảm ơn ông, rồi ráo bước đến cổng lớn của khu khám bệnh.

- Người y tá ở phòng thường trực đương ngủ gật, tôi đã mất rất nhiều công sức mới biết được phòng mẹ tôi nằm. Tôi phải leo lên thang gác, đi qua một hành lang khá dài mới tìm được phòng đó. Lúc tôi bước vào phòng thì mẹ đang nằm trên một chiếc giường bệnh; Phương Phi ngồi cạnh đó, Cát Quân thì đứng ở đuôi giường. Khi tôi vào phòng thì anh đang nhỏ to với Phương Phi. Chị đang ngồi, nhưng xem ra tâm trí chị đang để tận đầu tận đầu. Khi thấy tôi bước vào, chị liền đứng lên. Chị nói, bác sĩ chẩn đoán mẹ tôi bị sỏi mật cấp tính; y tá vừa tiêm cho mẹ tôi mấy mũi tiêm, có thể đó là một loại thuốc giảm đau.
- Lúc đó mẹ tôi đã nằm yên, hai mắt bà nhắm nghiền, người gầy guộc, yếu ớt; trông bà mảnh mai như một tờ giấy. Nhìn khuôn mặt ốm yếu của bà, tôi thấy lòng quặn đau; bà mẹ hay cau có của tôi đã ngã bệnh rồi!
- Ít phút sau, một nữ y tá đến đo nhiệt độ cho bà. Tôi hỏi chị bao giờ thì mẹ tôi được phẫu thuật. Chị nói qua đêm nay. Tôi lại hỏi vì sao tối nay không phẫu thuật ngay, chẳng phải là vẫn có bác sĩ trực đó thôi? Thấy nói vậy, chị nhìn tôi lạnh lanh, nói: Bệnh viện có nguyên tắc của bệnh viện.

- ▣ Tôi đang định nói một hai câu nữa, nhưng Cát Quân vội đứng dậy bấm tôi, miệng mỉm cười; rồi anh kéo người y tá đó ra ngoài cửa thì thầm với chị ít phút; sau đó anh bước vào, nói khẽ với tôi, nửa tiếng nữa là mẹ tôi sẽ được phẫu thuật.
- ▣ Phương Phi ngạc nhiên nhìn anh, sao lại như vậy được?
- ▣ Nhưng tôi ít nhiều đã rõ vừa rồi họ ở ngoài cửa thì thầm những điều gì. Thì ra anh đã phải đưa tám trăm tệ cho người y tá đó; chị này lúc đầu còn giả bộ từ chối, sau đó mới tươi tinh nhận số tiền đó.
- ▣ Phương Phi vội nói:
- ▣ - Làm thế sao tiện, Cát tiên sinh! Anh xem...
- ▣ Cát Quân ngắt lời chị, nói:
- ▣ - Chị cứ gọi tôi là Cát Quân. Dù sao thì Tiểu Bảo cũng là bạn thân của tôi, bác nhà cũng đã giúp đỡ tôi - Anh vừa nói, vừa chỉ vào hàm răng mình - Xin chị coi tôi là người nhà.
- ▣ Tôi mỉm cười, bụng nghĩ: Việc này anh giải quyết như vậy thật khéo quá!

XII

- Mẹ tôi sau một thời gian điều trị đã xuất viện. Ngày hôm đó lại là Cát Quân đến đón bà.
- Mẹ tôi đã bình phục rất nhanh, mái tóc bà cũng đã óng mượt trở lại. Về nhà bà lại phải nằm thêm vài hôm nữa; mấy hôm đó, tôi và Phương Phi, hai chị em phải thay nhau chăm sóc bà, mày mò trong mấy hôm, tôi đã "trau dồi" được nghệ thuật nấu ăn, tuy vẫn còn có chút vụng, nhưng khi mẹ tôi nếm món canh tôi nấu, món cá diếc tôi rán, bà đã tỏ ra hài lòng. Phương Phi tuy cũng là tay mới, nhưng các món ăn chị nấu, so với tôi đều ngon hơn nhiều!
- Trong thời gian này, ba mẹ con chúng tôi dường như đã rất hòa hợp, thông cảm với nhau, không ai còn nhắc tới chuyện cũ nữa.
- Tôi không biết rằng, đó có phải là vì căn bệnh vừa qua của mẹ tôi đã đem lại sự "định chiến" tạm thời không? Những ngày mẹ tôi nằm ở bệnh viện trong tình trạng lảng vảng của bóng dáng tử thần đã khắc sâu một ấn tượng trong tôi, khiến tôi một lần nữa ý thức được sự yếu ớt của sinh

mệnh, ý thức được người phụ nữ là mẹ tôi kia quả thực đã già nua, yếu ớt rồi. Trong khi đó thì chị em chúng tôi lại còn đang trong thời kỳ trẻ trung, đang ngày càng lớn mạnh; trong tình trạng này thì mọi sự đối kháng và đấu tranh với quyền uy của một bà mẹ thật là vô nghĩa và nên phủ định nó. Đồng thời với sự phủ định đó thì chúng tôi ngày càng muốn đem lòng thương xót, cảm mến, cùng với nụ cười dâng hiến cho người mẹ của chúng tôi.

- ▣ Mẹ tôi đã đi bệnh viện kiểm tra lại sức khỏe, trước khi đi bà đã giao cho chúng tôi rất nhiều việc nhà.
- ▣ Thời gian ấy, tôi và Phương Phi có lần đã phải chân trần đứng trong bồn tắm giặt tắm drap trải giường; máy giặt của nhà đã hỏng, chúng tôi đành phải vắt và giặt giũ trong toilet vậy. Giũ sạch rồi một người lại phải nắm chặt một đầu, người kia ra sức vắt chiếc khăn trải giường đó cho kiệt nước, sau đó đem ra ban công phơi.
- ▣ Bận rộn với việc này xong, chúng tôi rất khó ngồi được ở ban công nữa. Mặt trời dần dần ngả về phía tây để lại những vệt sáng mờ trên chiếc ghế mây của chúng tôi và trên mái tóc thơm tho, mát mẻ của Phương Phi. Mái tóc đó lấp lánh ánh sáng

bảy màu khiến người ta cảm động; tôi nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc đó, chúng chẳng khác nào những vật thể sống động để lại trong lòng bàn tay tôi những cảm giác thật êm ái, đầy tình cảm. Để đáp lại, chị hè nhẹ mấp máy làn môi tạo thành một nụ cười kín đáo.

- ▣ Tôi dè dặt hỏi chị, sau khi có được học vị tiến sĩ thì chị sẽ làm gì. Chị nghĩ một chút rồi nói nhiều khả năng là được ở lại trường làm giảng viên. Tôi lại hỏi, một câu hỏi có chút ngớ ngẩn là làm nghiên cứu sinh như vậy có gì thú vị không? Chị cười, hàm ý thông cảm rồi giải đáp câu hỏi của tôi. Chị nói, đây không phải là vấn đề thú vị hay không thú vị, đó chẳng qua chỉ là chị phải đi trên con đường mình đã chọn; nay chị đang đi trên con đường đó, chị chỉ còn có một cách là tiếp tục đi, không còn cách nào khác. Có lẽ chị chỉ có khả năng theo đuổi con đường học hành, nghiên cứu mà thôi, "không giống như cô đâu". Chị nói vậy và nhìn tôi với một thâm ý gì đó.
- ▣ Không biết chị còn có khả năng gì nữa đây? Ý chị muốn nói so với chị, tôi còn có dũng khí để có một cuộc sống phóng túng, tự do, ví dụ như: Công việc hiện nay của

tôi đã thể hiện một phong thái phiêu diêu, tự tung tự tác trong tôi.

- ▣ Tôi cười, hỏi chị: "Vị giáo sư của chị bây giờ thế nào rồi?". Lời của tôi chắc chắn là rất đường đột với chị, chị tắt hẳn nụ cười, mặt trầm lại. Nhìn sâu vào mắt chị, tôi muốn tìm thấy trong nội tâm của chị những sự phản ứng; nhưng điều mà tôi nhìn thấy ở đó chỉ là nỗi đau khổ lung linh bất định qua cặp mắt, giống như đôi giếng sâu thẳm, hầu như không có đáy và qua cặp kính, từ đôi mắt chị, nỗi đau khổ sao quá mênh mông. Chị không nói gì nữa, chỉ quay đầu dăm dăm nhìn về mặt trời ở phía tây, bất động.
- ▣ Chị ngồi với dáng trầm mặc trước ánh phản chiếu của các tia nắng chiều tà; dáng dấp ấy đã hấp dẫn tôi. Tôi cũng ngồi bất động, nghĩ trong bụng rằng, đây là tình yêu đầu đời của chị, chị không được tự do để mà kể lể với bất cứ ai, không có một lối ra như ta thường thấy, dường như ngay mộng ảo cũng không hề có.
- ▣ Buổi tối, Cát Quân mang một túi hoa quả, ôm một bó hoa tươi đến thăm mẹ tôi. Anh cứ một điều dì, hai điều dì. Anh nói:

- ▣ - Dì, trông dì không được khỏe, dì cần nghỉ ngơi nhiều, nếu có việc gì cần đến sức lực, dì cứ gọi cháu.
- ▣ Mẹ tôi cười nhìn anh, tiếp đó bà nói với anh nhiều câu khách khí, chốc chốc lại bảo tôi rót thêm nước chè để anh uống.
- ▣ Anh ngồi ở đó, bộ điệu tươi tinh nói đùa hết câu này đến câu khác, phần lớn là những câu anh nghe được lúc tán chuyện với những người khách ngồi cùng xe; những câu chuyện đó chẳng hề thiếu cái chất của dân thành phố, thậm chí có những câu chuyện còn có chút chướng tai, nên đối với những người như mẹ tôi, một con người vốn ăn nói nề nếp, một mặt đã phải "gồng" người lên để cố chịu đựng những câu chuyện tiêu lâm hiện đại của Cát Quân, một mặt bà cũng cảm động vì cách ăn nói tế nhị trước những câu chuyện tiêu lâm đó của anh, mặc dầu đôi khi bà bất giác phải bật cười trước những tình tiết oái oăm của câu chuyện. Phương Phi cũng chạy đến, dựa vào cửa, khi nghe đến chỗ "khó hiểu" chị lập tức hỏi ngay: "Có thật vậy không?". Đó đều là những điều tin được, mà cũng không thể tin được, tuy nhiên, trong xã hội này thì thiếu gì những chuyện "nghìn kỳ vạn quái" như thế.

- ▣ Cát Quân nói vậy. Mẹ tôi bèn phụ họa ngay:
- ▣ - Cứ như con, một đứa con gái quanh năm chui mũi vào sách vở thì tất nhiên nghe những chuyện như vậy sẽ cảm thấy đó là điều không thể tưởng tượng nổi!
- ▣ Phương Phi nghe mẹ tôi nói thế thì mỉm cười, nhưng chị còn nán lại nghe thêm một lúc nữa rồi mới chịu đi về phòng tiếp tục đọc sách.
- ▣ Còn tôi thì vẫn ở phòng khách xem tivi, đến lúc nhìn đồng hồ trên tường thì đã hơn mười giờ. Một lát sau, Cát Quân cũng cáo từ. Anh rất chu đáo; ba mẹ con chúng tôi, anh đều đến bên cáo biệt từng người. Mẹ tôi nói:
- Khi nào rỗi, cháu lại đến chơi!

XIII

- ▣ Vì mắc chứng mất ngủ, đêm nào Đạt Đạt cũng đọc đủ các loại sách, đồng thời anh bắt đầu uống rất nhiều thuốc an thần. Tôi không tán thành việc anh không chịu kiềm chế, cứ uống hoài những viên thuốc trắng đó; ngoài miệng thì anh ra vẻ đồng tình với tôi, nhưng tôi biết rằng, anh vẫn

lén tôi vào toilet uống hết viên này đến viên khác.

- ▣ Anh trăn trọc trên giường không ngủ được, từ trên giường khẽ vang lên tiếng mát xa nhè nhẹ, điều rất dở là, tôi đã ngủ không được mà anh lại ngáy vang; tôi phải đạp khẽ vào anh, anh chợt tỉnh giấc, nói:
 - ▣ - Gì thế? Gì thế?
 - ▣ - Gì à? Anh làm em không ngủ được đây này.
 - ▣ Nghe tôi nói vậy, anh chỉ biết thở dài; gấp trường hợp này, anh chỉ còn cách chủ động ra ngủ trên ghế dài, đồng thời đưa tôi một miếng băng bịt tai. Miếng băng bịt tai này là sản phẩm độc quyền của một người bạn anh; nó có màu xanh nhạt, mềm mại, làm bằng một loại nguyên liệu có tính cách âm mạnh.
 - ▣ Lúc đó tôi đã đi vào giấc ngủ một cách thuận lợi; đúng lúc ấy, trong đêm tối, anh mở mắt trừng trừng và cảm thấy cô độc, buồn phiền; anh liền đi đến giường lớn, chẳng chút nể nang lay tôi dậy, bảo tôi rằng: Anh muốn trò chuyện cùng tôi. Tôi nói: "Cái anh chết tiệt này! Bây giờ là lúc nào?" Anh bèn đưa ra yêu cầu khác, sau đó ôm ghì lấy tôi hôn lấy hôn để.

- ▣ Anh tin rằng "làm tình" là một phương thuốc tuyệt hảo có thể chữa khỏi chứng cô độc và chứng mất ngủ của những con người bồn chồn không yên như những con gián; một số lớn những con người đó, về mặt "làm tình" đều tồn tại những trở ngại thế này thế khác. Luận lý của anh về "Tính bản luận"⁽¹⁾ tuy có phản ánh sự trống rỗng của nội tâm anh, nhưng ít nhiều cũng lấp lánh ánh hào quang chân lý. Nhập thân vào cảnh đêm hôm cùng chung hưởng sự hoan lạc cực độ, khi đó anh đã phát tiết được tài hoa riêng của một tâm hồn. Điều này đã khiến tôi hiểu anh.
- ▣ Anh phủ phục người trên xương đòn pháp phồng lên xuống của tôi, thở nặng nề. Có khi anh còn ngủ luôn trên đó, như một con chim lớn không có cành cây nào để đậu.
- ▣ Khi không cảm thấy dòng nước ngầm của cuộc sống thông qua địa tầng bí mật vọt về phía trước, một loại ảo giác bồng bềnh đã ảnh hưởng đến thân thể tôi. Cùng với đó, chúng tôi nói rất nhiều, ăn sôcôla và các thức ăn nhiệt lượng cao khác và một

1. *Tính*: Ở đây chỉ những việc liên quan đến tình dục và giao hợp của sinh vật nói chung.

giác ngủ miên man; chúng tôi nằm trên chiếc giường đẹp đẽ thật chẳng khác gì nằm trong đám mây mềm mại. Trong trạng thái nửa thức nửa ngủ, tôi đã có một số giấc mộng đầy ắp ngũ ý, màu hồng, màu đen, đường băng dài dài ở sân bay, căn phòng không có người, tất cả đều tràn ngập trong giấc mộng, dương như chúng đại diện cho một loại dự cảm bất an nào đó. Tôi cũng không rõ chúng liên quan tới những điều gì.

- ▣ Trong một buổi chiều, khi tôi nửa mê nửa tỉnh nằm trên giường thì Đạt Đạt không sao thuyết phục được tôi cùng anh đến thăm một cặp vợ chồng. Người chồng là bạn anh hồi học đại học. Đôi vợ chồng này mới từ Mỹ về nước, họ đang định mở một phòng tư vấn về tâm lý ở Thượng Hải. Đạt Đạt lại rực rịch muốn có một chân trong công việc này, hai bên đã có sự trao đổi để hợp tác với nhau. Nhưng tôi đã bảo anh:
 - Em không muốn đi!
- ▣ Nói rồi, tôi xoay người trên giường, mắt nhắm lại.
- ▣ Anh có nài tôi cùng đi, anh đưa ra một đồng lý lẽ về ý nghĩa của việc này đối với cuộc sống trong tương lai của hai chúng tôi; anh cứ nói đi nói lại mãi rằng sự có mặt

của tôi sẽ rất có tác dụng đối với bầu không khí xây dựng sự hợp tác trên của anh. Nhất là chị La, người vợ bạn anh rất muốn được gặp tôi, sau khi nghe anh nói về tôi.

- ▣ Tôi cảm thấy choáng váng đầu óc, lời "thuyết giáo" của Đạt Đạt chẳng thể làm siêu lòng tôi. Nhất là khi anh có vẻ như muốn lấy tôi làm liều thuốc kích thích cho bầu không khí ấy, hoặc biến tôi thành vật trưng bày độc đáo; điều đó khiến tôi cảm thấy bức bối mình với anh. Tôi thấy tôi cần ngủ. Bản thân tôi khi ấy cũng không biết mình lầm bầm những gì.
- ▣ - Em ngủ suốt ngày không chán, chẳng khác gì một mụ đàn bà có chữa!
- ▣ Anh vẫn luôn một câu mang ý châm biếm, thậm chí ác ý; vì anh biết rằng lời đó giống như một mũi kim chích vào da thịt tôi. Tôi nhảy phắt lên:
- ▣ - Anh nói gì thế?
- ▣ Thấy thái độ phản ứng đó của tôi, anh phát hoảng nên vội vàng xin lỗi tôi. Anh lorden rõ vẻ đáng thương và thanh minh rằng anh không thể nào rời bỏ được tôi. Cuối cùng, tôi đã nhận lời cùng đi với anh, vì rằng bỗng nhiên tôi rất sợ, nếu cứ gắn mình với cái giường mãi thì chẳng khác gì một mụ đàn bà chữa thật sự.

- Đến khi tôi trang điểm và quần áo chỉnh tề xong thì giờ hẹn của cuộc gặp gỡ này đã đến. Từ trên taxi xuống, chúng tôi bước vào quán cà phê thì đôi vợ chồng người bạn anh đã ở đó rồi. Sau khi gọi đồ uống và hàn huyên vài câu với nhau xong là những câu chuyện nhạt nhẽo, là cái giọng "bồi" pha tạp cả ba thứ tiếng: Quốc ngữ, Anh ngữ và Thượng Hải của người bạn anh, ngoài ra lại còn dáng vẻ lăng xăng và những cái khoát tay ngu xuẩn của Đạt Đạt; tất cả các thứ đó đã làm tôi thấy điên đảo cả người.
- Chị La đột nhiên hỏi tôi:
 - Phương "tiểu thư", trong người khó chịu ư?
- Tôi gượng cười, gật gật đầu. Đạt Đạt khẽ đặt tay lên vai tôi. Khi ấy, một tay tôi phải đỡ lấy cái đầu nặng như chì của mình và cổ họng như muối nôn.
- Tôi đưa mắt nhìn Đạt Đạt tỏ ý muốn về nhà. Nhưng anh không hề hiểu ra ý đó, chỉ nói:
 - Em khó chịu trong người ư? Hay thử uống thứ gì mát một chút, có lẽ sẽ khỏe ra đấy!
- Anh nói rồi giơ tay vẫy người phục vụ, sau đó lại "thao thao bất tuyệt" không dứt với

người bạn học cũ; nào là tình hình kinh tế của Thượng Hải, nào là những áp lực tâm lý mà những nhân sĩ thành công phải chịu đựng, rồi thì chúng ta còn phải đối mặt với các khách hàng của phòng Tư vấn tâm lý, và còn cần tìm một địa điểm cho tốt nữa. Những lời lẽ đó của anh cùng tiếng vo ve không ngừng của những con nhặng đã đánh vào thân kinh của tôi. Những móng tay của tôi bám mạnh và lòng bàn tay, chứng tỏ tôi đã dần dần kề cận một sự điên điên khùng khùng nào đó. Vào giờ phút này, ngay bên tôi, người đàn ông mà lợi dục nung nấu ruột gan, đang ra sức ba hoa kia đã cách tôi quá xa.

- ▣ Thấy trong người khó chịu, tôi vội vã bước vào toilet, khi mở vòi nước, không nhịn nổi tôi đã nôn ồng ộc không ngừng, mãi đến khi họng co rúm lại tôi mới ngừng nôn.
- ▣ Không biết là từ lúc nào, Đạt Đạt đã ở trong toilet, bên tôi, anh ngạc nhiên nhìn tôi, nói:
- Tiểu Bảo, em ốm rồi!
- ▣ Trong trạng thái mơ mơ tỉnh tinh, tôi liếc nhìn anh; thế rồi tôi thấy tôi sầm mặt mũi, người lão đảo mắt thăng bằng. Trong giây phút ngã xuống, tôi thoáng nghe thấy tiếng gọi kỳ quái của Đạt Đạt.

- Khi tôi mở được mắt ra, một mùi nước Lyzon kích thích mũi tôi, ngoài ra còn cả bức tường màu trắng, giường cũng màu trắng, và cả những cánh cửa chớp bắn thiu; thì ra tôi đã nằm trong một phòng bệnh.
- Đạt Đạt ngồi bên cạnh lấp lấp nhìn tôi, mắt anh còn loáng ướt nước nữa:
 - A, Tiểu Bảo, thế là em đã tỉnh lại rồi!
- Anh nám rất mạnh bàn tay tôi. Thoảng chốc, tôi biết mình còn phải phẫu thuật, vì tôi đã mang thai, mà là thai ngoài dạ con, điều này đã làm tôi choáng váng.
- Anh nói, anh còn chưa báo cho người nhà tôi biết, anh thừa nhận là mình đột nhiên mất đi dung khí, vì anh không biết sẽ phải đối mặt với mẹ tôi như thế nào trong phòng bệnh. Anh nói, anh đã hoảng hốt, đã sợ hãi như thế nào; tôi đã ra rất nhiều máu khiến lòng anh quặn đau; trước nay anh chưa bao giờ đau đớn như vậy. Anh đã không chăm sóc tốt cho tôi trong cuộc sống thường ngày; tôi thì yếu đuối biết chừng nào, lại còn hút rất nhiều thuốc lá; trước nay anh đã không hề nhắc nhở tôi về một cách sống hợp lý trong đời thường, ngược lại anh còn làm cho tôi phải suy nghĩ về những điều này, chuyện khác.

Hiện nay, như vậy là trong cuộc sống của chúng tôi đã có một số vấn đề, ví dụ như có một số việc rắc rối, hay như lần này chúng tôi đã để xảy ra chuyện bất ngờ. Về mặt này, anh tự thấy mình thật đáng trách; anh là một người chồng, nhưng đã không trở thành được chỗ dựa vững chắc cho tôi. Anh thấy rất đau lòng, nhìn thấy tôi chẳng khác gì một em bé bằng giấy nằm trên giường bệnh; anh thấy anh đã phải trả giá vì các lỗi lầm trên.

- ▣ Anh nói luôn miệng không hề ngừng nghỉ, nước mắt lưng tròng rồi hôn như điên vào tay tôi; đầu óc tôi như muôn nổ tung lên, mà trong người thì đau đớn; từ trong lòng bàn tay anh, tôi rút tay mình ra, rồi tát mạnh vào mặt anh:
- ▣ - Hãy mời mẹ tôi đến đây, rồi anh đi đi!
- ▣ Họng tôi co lại, càng cố úc chế thì giọng nói lại càng bị nghẹn lại. Lúc đó dường như tôi bị mất hết ý chí, máu đã từ nơi kín đáo nhất trong người tôi chảy ra. Ở nơi yếu mềm nhất trong tôi mọc lên một cái u ác, nó gặm nhấm máu thịt tôi; trong một khoảnh khắc, nó đã phá hủy dung khí kiêu học trò và cả lòng tự tin của tôi, biến tôi thành một người con gái lạnh lùng, không nhiệt tình, không dám thăm.

- ▣ Tôi thấy sợ hãi khi nghĩ thân thể mình sẽ không được hoàn chỉnh như xưa, sự sợ hãi này từ đáy tim dâng lên tới cổ! Tôi không biết liệu giờ đây, thân thể vốn suy nhược của tôi sẽ để lại di chứng như thế nào; không biết rằng sau đây tôi còn có thể, hay không thể có được một đứa con. Rút cục tôi muốn như thế nào tôi cũng không biết, chỉ biết rằng đầu óc tôi rối bời, rồi rơi sâu vào trạng thái rối loạn.
- ▣ Khi mẹ tôi đến, tôi đã khóc thành tiếng. Ở trong lòng bà, nước mắt, nước mũi tôi giàn giụa chẳng khác gì một đứa trẻ nhát gan, ngờ nghêch. Cho đến khi sắp vào phòng mổ, tôi vẫn nắm lấy tay bà không chịu buông. Bà đã tỏ ra bình tĩnh vô cùng, vẫn giữ được nụ cười, vẫn nói được những câu đại khái như: "Không sao đâu, không sao đâu! Rồi sẽ qua đi rất nhanh mà!".
- ▣ Khi chiếc kẹp lạnh giá chẳng khác gì một con rắn len lách vào nơi sâu kín nhất trong dạ con của tôi, tôi chìm trong trạng thái ảo mộng. Tôi dường như nhìn thấy thân thể tôi không một chút sinh khí, giống như những chế phẩm bằng chất dẻo được để trên bàn của kỹ thuật viên. Một số người mặc đồ trắng không có mặt mũi dâng lên, dập đập trong bụng tôi, họ

mặc sức cắt xéo, tôi còn nghe thấy trên da thịt tôi những tiếng như tiếng xé vải, soạt soạt, thậm chí còn có cả tiếng khóc của đứa bé. Những thanh âm chết chóc thầm bí đó đến từ chiếc dạ con bị nát vụn của tôi. Thế là tôi tìm không thấy thân thể của tôi và không rõ mình là ai nữa.

- ▣ Trạng thái kích thích mà giá lạnh đó cứ thế tiếp tục mãi cho tận đến khi tôi ra viện.
- ▣ Mẹ tôi đã dùi tôi từng bước đi xuống bậc thang, tôi chú ý tới những bước chân kỳ quái của mình, nó như một cái quạt gãy cán, vì ở giữa thân thể tôi vỡ ra thành một lỗ có máu, tim tôi và tình yêu của tôi rơi ra từ đó. Tôi nghĩ, tôi là một con quỷ nhát gan, những nơi không lành lặn trên thân thể tôi khiến cho tiếng đập của trái tim và tình yêu của tôi tiêu tan. Về điểm này, tôi không bằng được những cô gái dũng cảm theo đuổi thứ nghề nghiệp là chà đạp lên chính thân thể mình. Có lẽ rất nhiều người, nhất là những người đàn ông đã không thể hiểu nổi cái bệnh kinh sợ về mặt sinh lý đó; sở dĩ họ không thể hiểu được chỉ vì họ là đàn ông, mà tôi là đàn bà.
- ▣ Chúng tôi đi về phía một chiếc taxi đang đỗ ở ven đường. Trong khoảnh khắc bước

vào chiếc xe này, tôi nhìn thấy Đạt Đạt chạy như bay về phía tôi, anh gọi tên tôi; tay trái anh xách một túi to trong đựng đầy các thứ; tay phải anh giơ cao một bó hoa. Mẹ tôi vội đóng cửa xe, xe lập tức nổ máy chạy.

- ▣ Tôi quay mặt nhìn ánh mặt trời rực rỡ phía ngoài cửa xe, những khách bộ hành, cây cối, hàng quán dưới ánh mặt trời; chúng sáng lấp lánh qua những góc nhìn kỳ dị.
- ▣ Tôi nhắm mắt lại mà dường như vẫn nhìn thấy bóng người đã bị chiếc taxi đẩy ra xa dần. Tôi có thể khẳng định là anh sẽ đứng bất động khá lâu ở đó. Những giọt nước mắt lấp lánh không kìm giữ nổi khiến anh giống như một người tuyet dần dần tiêu tan dưới ánh mặt trời, rồi lan tràn khắp nơi những sự bi ai màu trắng. Đúng vậy, sự bi ai màu trắng!

XIV

- ▣ Những ngày tiếp đó, tôi suốt ngày nằm iu xiù trên giường và cũng từ lâu tôi đã không đi làm. Mẹ tôi ngồi ở bên giường, bà cứ lảng lảng nhìn tôi suốt, thỉnh thoảng

lại sờ vào tóc tôi. "Con gái ơi, thà rằng tin vào lời nói nhăng nói cuội của một kẻ ăn mày, chứ đừng tin vào lời nói ngọt ngào của một chàng trai đẹp mã"; lời nói này một lần nữa như một bài hát lại hiện lên trong óc tôi; điều này thật ra không đem lại cho tôi những liên tưởng quá nhiều chất bi kịch; nó chỉ một lần nữa làm cho tâm thần tôi không yên ổn.

- Sự việc mới phát sinh đỗi với tôi quả thật không thể coi là một chuyện lớn, bây giờ tinh tâm nhìn lại, quá lầm nó chỉ như một khái niệm mở đầu, một loại kinh nghiệm, chứ không một chút nào có thể coi là một "tai nạn", một "bất hạnh"; chẳng qua nó chỉ khiến người ta cảm thấy đó là một mùi mốc nhạt thêch, một mùi làm cho người ta buồn nôn. Thật vậy, quả là tôi đã bị mùi mốc từ trong người đưa lên làm cho chán ngấy, chủ yếu là chán ngấy đỗi với bản thân.
- Mẹ tôi đã nấu cho tôi các loại canh như: canh gà xương đen, canh chim câu, canh cá diếc. Những loại canh này khiến bụng tôi bị đầy. Trên bàn ăn, bà hỏi tôi với vẻ thận trọng rằng tôi định như thế nào? "Định thế nào?" - Tôi hỏi bà. Bà có vẻ bực mình, nhìn tôi, rồi hỏi thẳng luôn là:

- - Con với anh ta có định tiếp tục sống với nhau nữa không?
- Tôi cúi đầu xuống húp canh, không muốn trả lời vấn đề đó. Sự thật thì, ngay tôi cũng không rõ là rút cục nên dùng cách nào để giải quyết mối quan hệ với Đạt Đạt. Thật ra thì tôi không ghét anh, nhưng cũng không thể nói là tôi còn lưu luyến anh.
- Tôi đã rơi xuống đáy vực tối tăm, ngày càng gầy mòn, ngày càng khó tính, không còn hay hắt hơi mà cũng không còn nói những câu bình thường nữa.
- Phương Phi bảo tôi nên đến bác sĩ tâm lý xin tư vấn; trường chị có mở một Trung tâm tư vấn về tâm lý thu phí thấp, nếu tôi lấy thẻ sinh viên của chị đến đó thì phí tư vấn gần như bằng không. Khi nói như vậy, thái độ của chị rất nghiêm túc, nhưng tôi không nói gì; ngay cả bà chị tôi có trình độ nghiên cứu sinh mà cũng nói những câu xuẩn ngốc thế!
- Vào một buổi tối, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, mẹ tôi nhắc máy. Đó là một người đàn ông, anh nói là muốn gặp tôi. Bà hỏi tên họ anh, người đó ho máy tiếng rồi nói anh họ Vương. Mẹ tôi bảo anh đợi một chút, sau đó bà vào phòng tôi

hỏi tôi có muốn nói chuyện với người này không, vì đó là Đạt Đạt. Tôi nghĩ một chút, rồi trả dậy.

- ▣ Đạt Đạt có chút xúc động, anh nói:
- Tiểu Bảo, alô! Tiểu Bảo, em vẫn khỏe đấy chứ? Sức khỏe tốt rồi chứ?
- ▣ - Em vẫn khỏe!
- ▣ Tôi đáp với giọng nhỏ nhẹ, nhưng không thấy vui. Anh ho lên mấy tiếng, nói:
- Tiểu Bảo, em đừng làm anh phải lo nhé? Giọng của em sao nghe lạ thế?
- ▣ Tôi hơi bức, liền nói:
- Lê nào anh còn muốn em nói chuyện với anh như hát ư?
- ▣ - Tiểu Bảo, em biết anh là con người rất ngớ ngẩn, không có gì xuất chúng; việc gì cũng cứ làm ào ào, rất cẩu thả, nhưng anh là một người tốt!
- ▣ Câu cuối cùng này chính là câu mở đầu trong câu chuyện giữa hai chúng tôi hồi nào ở khách sạn Vân Mộng khi anh muốn làm quen với tôi; nay anh lại nói câu đó khiến tôi cảm thấy chẳng ra sao cả.
- ▣ - Anh yêu em, có thể nói là yêu đến chết đi sống lại; xin em đừng lấy chuyện vừa qua làm cớ để bò anh nhé!
- ▣ Giọng khàn khàn, anh vừa nói, vừa ho. Tôi không nói gì, người cứ đờ đẫn như vừa

bị gãy mất một chân; đờ đẫn, thờ ơ có thể
dẽ đối phó hơn là thương cảm.

▣ Anh bỗng đổi giọng:

- Anh vẫn bình tĩnh. Còn em, em có thể tạm thời xa anh, chỉ có điều là đừng quá lâu. Anh còn muốn cưới em nữa đấy!
- Lời đó làm tôi bật cười. Lúc này mà lại nói đến chuyện cưới xin thì thật khôi hài; giờ đây tôi chẳng muốn nghe nói đến chuyện ấy một chút nào mà chỉ nghĩ đến trời xanh, biển lớn, ánh mặt trời và tất cả những gì nhẹ bỗng mà không dính dáng gì đến sinh mệnh, như tơ lụa, lông chim, tiếng chuông, v.v...
- Anh còn nói vài câu gì đó mà tôi chẳng nghe nổi, tôi chỉ có thể có cảm giác là nắm tay anh giống như một cái cài bắp, các ngón của nó cứ dính chặt vào nhau, ở trên thì nổi rõ gân xanh. Phía đầu dây bên kia, những gì có thể dự kiến được đã thấp thoáng hiện ra trước mắt anh, nhưng anh vẫn với bộ mặt xanh xao nắm chặt lấy ống nghe, và tin rằng bằng ý chí của mình, anh có thể vượt qua khó khăn này.
- Cuối cùng, điện thoại cũng đã cắt; mồ hôi trộm đã đổ ra đầy người, mẹ tôi xót con đưa cho tôi một khăn mặt dấp nước nóng. Bà nói:

- ▣ - Con xem, người con bây giờ yếu thế đây; thời gian vừa qua con cứ khiêu vũ qua đêm nên bây giờ như vậy đó! Chắc do cái chuyện vừa rồi nên nó phát ra đấy!
- ▣ Tôi lại nằm xuống giường và ngủ được ngay. Chuông điện thoại lại làm tôi thức giấc, tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi. Bà nói vào máy vài câu rồi đi vào phòng tôi, giơ tay ra hiệu; đó là ông chủ của tôi, bà nói khẽ. Tôi xuống giường, vào phòng khách nháy máy, đầu dây bên kia là tiếng Lưu Dị Viễn. Giọng ông rất thân thiết, ông hỏi tôi sức khỏe hiện nay ra sao?
- ▣ Tôi nói tương đối tốt, vài hôm nữa tôi có thể đi làm được. Ông vội nói tôi không nên lo đi làm, việc nghỉ ngơi dưỡng bệnh lúc này đối với tôi mới là việc quan trọng (thật ra ông không biết tôi mắc bệnh gì, vì khi xin phép nghỉ tôi nói một cách lấp lửng).
- ▣ Tôi cảm ơn ông, trong lòng thoáng có chút ám áp kì lạ. Người đàn ông này dù nói gì thì nói, lúc nào cũng lịch sự; tuy nhiên, đối với thế giới nội tâm của ông, tôi vẫn không biết một chút gì; giữa tôi và ông chẳng khác gì cách nhau một cánh cửa. Ông quả thực là một miền đất mới, xem ra thì phong cách kiểu Đạt Đạt tôi quen thuộc hơn.

XV

- Tôi lại bắt đầu đến làm việc cho Vạn Cao.
- Tôi đã trở thành một nhãn hiệu vàng DJ ở đó. Lưu Dị Viễn lại tăng lương cho tôi một lần nữa. Còn tôi thì vẫn mang một nỗi chán ngán mơ hồ; dưới ánh đèn, trong một nơi chẳng khác gì trong một chiến xa Đức, tôi đã mặc sức phân thân, ruồng bỏ và quất thảng cánh vào bản thân. Bạn thấy đây, tôi mới hai mươi tuổi đầu, vậy mà đã không có một thú vị gì đặc trưng của một người còn trẻ, giờ đây tôi chẳng khác gì một con chuột đã sập bẫy, chán ngán kéo dài cuộc sống trong cái thế giới này.
- Mẹ tôi chỉ huy mấy người thợ bố trí, sắp xếp lại căn phòng của tôi. Tường được sơn màu đỏ sẫm tương tự như màu rượu nho, trần nhà là một bức họa phun sơn có rừng xanh, suối chảy và có hoa; đèn đui cho tôi là chiếc màn che cửa từ màu đen đã đổi thành màu tro nhạt mong mỏng, trên đó có vẽ một số thiên sứ giương đôi cánh nhẹ tênh.
- Sự bố trí như vậy là của một người bạn mẹ tôi, người này cũng có chút ít kiến thức về

tâm lý học, bà ta đã tư vấn cho mẹ tôi nhằm mục đích giúp cho việc điều trị chứng chán chường ở mức độ nhẹ của tôi. Mẹ tôi đã tiến hành một công việc chẳng có chút ích lợi nào như vậy; bà tỏ ra ung dung, thong thả, cố chấp nhưng đầy lòng thương yêu con cái.

- ▣ Không làm thế nào được, tôi đành phải nghe theo sự sắp xếp của mẹ tôi, tôi phải đem số quần áo lấy ra từ căn buồng nhỏ, xếp gọn ghẽ vào các ngăn của chiếc tủ áo vừa mới quét sơn lại.
- ▣ Sự việc cứ phát triển một cách tự nhiên theo lôgic của nó, mặc dầu Đạt Đạt có thái độ tức bức, uy hiếp, buôn bã, hối hận đến thế nào đi nữa thì đều không có ảnh hưởng gì nhiều đến sự phát triển tự nhiên của sự vật. Vì rằng mọi việc đều giống như chiếc kính vạn hoa luôn luôn biến đổi.
- ▣ Đạt Đạt, con người trước kia là thi nhân, nay là một bợm rượu, cứ bị vương vấn về một vấn đề, đó là con người ta có thể lấy lại một thứ đã mất đi không, ví dụ như ái tình và sự tín nhiệm? Người có lí trí đều nói là không thể được!
- ▣ Anh gọi điện cho tôi hết lần này đến lần khác, có khi vào lúc quá nửa đêm, hai ba giờ sáng mà tôi còn bị điện thoại của anh

đánh thức; ngoài việc biết được anh mất ngủ suốt đêm và sự mất ngủ đó đã quấy rối cả nhà tôi thì tôi chẳng có suy nghĩ gì khác.

- ▣ Có lần, thậm chí anh còn khóc nức nở nói: "Tiểu Bảo ơi Tiểu Bảo, anh không thể yêu một người con gái nào khác như yêu em được; anh đã mất đi năng lực yêu, mất đi cái đã từng là thiên đường của anh. Anh thà chết còn hơn là bị em bỏ anh. Đời anh nếu như vậy thì đến đây là hết!".
- ▣ Lời anh như viên đạn đáng sợ bắn vào trái tim tôi, tôi hoang mang, thất sắc; tôi không biết là tình hình tại sao lại hóa ra như vậy. Sự khóc lóc như người điên này và cái tư duy rõ nét đáng sợ này của anh đã giày vò hệ thống thần kinh yếu đuối của tôi.
- ▣ Nếu nói rằng, trước đó ít ngày, tôi còn có ảo giác "gương vỡ lại lành" (nói có ông trời, chúng tôi đã từng yêu nhau trong một thời gian dài) thì những cú điện thoại quấy rối của anh đã làm tiêu tan ảo giác đó của tôi.
- ▣ Mẹ tôi quyết định sẽ xuống miền Nam nghỉ một thời gian; bà được nghỉ phép tương đối nhiều, bà sẽ dùng thời gian này xuống miền Nam thăm người thân quen. Trước hết, bà sẽ gọi điện cho bố tôi, nói rõ ngày lên đường để bố tôi ra đón.

- ▣ Bố tôi nói, ông có một chiếc răng ở hàm dưới đã lung lay, hàm răng đó sưng khá to; ông bảo mẹ tôi mang theo thuốc nước, thuốc viên cho ông; ông còn rất nhớ món đậu ngũ hương và món hạt thông khai vị của Thượng Hải và món hạt dẻ Mỹ, ông hỏi mẹ tôi có thể mang cho ông những thứ đó không. Mẹ tôi cười, nói được, rồi ra về trách yêu ông là sự thèm ăn của ông chẳng khác gì đứa trẻ.
- ▣ Bỏ điện thoại xuống, mẹ tôi vui vẻ đi đi lại lại trong mấy gian buồng, tiện tay bà phẩy những hạt bụi trên salon, đập đập vào chăn, kéo rèm cửa sổ. Thật khôi hài, vì vừa rồi bà còn trách yêu bố tôi, nay chính bà lại trở thành một "cô bé già" vui vẻ.
- ▣ Sắp đến ngày lên đường, bà căn dặn tôi và Phương Phi cần chăm sóc lẫn nhau, có việc gì thì nhẹ nhàng bảo nhau, trong hai tháng bà vắng nhà, hai chị em đừng "đất bằng nỗi sóng". Phương Phi ngó ngó tôi, tôi cũng nhìn nhìn chị nhưng không ai nói gì: một người nhắc chiếc túi du lịch của mẹ tôi lên, chúng tôi đưa bà ra taxi. Xe nổ máy chạy về phía sân bay.
- ▣ - Thế là "ôn thần" đã đi rồi!
- ▣ Phương Phi khẽ lẩm bẩm, nhưng câu nói đó cũng không làm tôi cười được; tuy

nhiên, chị lại mỉm cười, xem ra thì chị có vẻ vui, ngắm nhìn kỹ một chút chị lại đẹp hơn trước; lông mày có sự sửa sang, da dẻ láng bóng, môi đỏ nhuận.

- ▣ Thấy tôi nhìn, chị tỏ vẻ ngạc nhiên hơn:
 - Sao mà nhìn kỹ vậy?
- ▣ Tôi vội nhìn đi chỗ khác, nói:
 - Có gì đâu, vì em thấy hôm nay chị đẹp lắm, có phải là vì đã tiễn được "ôn thần" đi chăng?
- ▣ Chị lắc lắc đầu, tôi cũng không nói gì thêm.
- ▣ Chúng tôi, người trước, người sau quay về nhà. Khi trèo lên thang gác, chị nói:
 - Tiểu Bảo này! Em đừng buồn như vậy mai; nếu có thể, "làm lại" với người khác.
- ▣ Tôi hơi ngạc nhiên nhìn chị, chị cười dịu dàng, thậm chí còn giơ tay vuốt mái tóc rối bời của tôi; mấy ngày qua, chúng như những đám cỏ hoang cứ mọc rồi rụng. Tiếng cười và sự vuốt ve của chị khiến tôi rất cảm động.
- ▣ Bữa cơm tối, chị xuống bếp. Chúng tôi cùng ăn, chị nấu đầy một mâm thức ăn ngon. Chúng tôi vừa ăn, vừa nghe đĩa Isaac Stern, một khúc hòa tấu violon. Trong không khí chị em hòa hợp, chúng tôi ăn rất ngon miệng. Tôi muốn hỏi về sự

tiến triển giữa chị với vị giáo sư đầu bêc; nhưng nghĩ lại, tôi không muốn nói nữa, vì tôi không muốn đưa ra một vấn đề mà chị không thích, nó sẽ phá hoại sự hòa hợp giữa hai chị em vốn đã mỏng như cánh ve sầu.

- ▣ Ăn cơm xong, chúng tôi để những bát đĩa bẩn vào chậu rửa, rồi ngồi salon xem tivi. Phương Phi chốc chốc lại xem giờ trên chiếc đồng hồ treo tường; qua trực giác, tôi cho rằng chị đang đợi một người. Vào khoảng tám giờ, chuông điện thoại reo, chị chạy sang một phòng khác nghe điện; sự cẩn thận của chị khiến tôi thấy nực cười, xem ra thì chắc sắp có tin vui đến.
- ▣ Ở phòng bên, tôi nghe thấy tiếng nói nhỏ của chị, sau đó chị sang phòng khách bảo tôi, chị phải đi có việc. Tôi lười nhác nhìn chị từ phòng này chạy sang phòng nọ, tìm cặp tóc, tìm khăn lụa, tìm khăn tay sạch; sau đó chị vào toilet hí hoáy một lúc lâu.
- ▣ Không nhịn được, tôi liền đứng dậy đi đến cửa toilet để xem chị làm gì, thì ra Phương Phi đang nháy mắt lại tô mắt, vì cận thị nên chị làm việc này khá mất sức.
- ▣ - Để em giúp chị!

- Tôi nói, chị không tỏ ý phản đối; dưới ánh sáng của chiếc đèn phía trên gương, chị ngược mi mắt lên trông chẳng khác gì một bông hoa hướng dương kỳ dị chậm nở. Tôi liền sử dụng bút chì kẻ mắt tô điểm cho mắt chị thêm phần long lanh, hấp dẫn. Sự e ấp và non trẻ như con nít của chị đã khiến cho chị trong phút chốc đẹp hồn hồn lên.
- Toàn thân chị từ trên xuống dưới đã được điểm trang rất chỉnh chu, thế là chị ra đi.
- Tôi vén bức rèm cửa sổ nhìn xuống phía dưới gác, ở đó sáng lên ngọn đèn hành lang; cây ngô đồng với những lá vàng thưa thớt dưới ánh đèn in bóng hình của nó trên con đường vắng vẻ.
- Tôi nhìn thấy Phương Phi ở phía trước cửa nhà, lặng lẽ đứng chờ ai đó. Ít phút sau, một chiếc ôtô xích đỗ rất êm trước mặt chị, tôi cố ý nhìn nhưng không thấy người ở trong xe thò đầu ra, ý tôi muốn xem người đó là ai; nhưng tôi đã biết họ là ai rồi. Đó là một chiếc taxi màu đỏ, đèn trên nóc xe lệch về bên phải; Phương Phi liền chui vào trong; chiếc xe nhẹ nhàng lướt nhanh về phía trước, chỉ trong giây phút nó đã mất hút trong đêm đen.
- Tôi ngồi trên salon xem tivi, đốt hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Ít phút

sau, tôi lên một chiếc taxi đến Vạn Cao. Vừa nhìn thấy chiếc đèn néo ở trên tòa lâu chọc trời sáng choang trên cao thì trái tim bị sự cô độc làm cho kinh hoàng của tôi lập tức bình thản được ngay. Đêm tối đang xao động như một "con chó mẹ", bỗng tất cả đều trở lại bình thường.

XVI

- ▣ Tôi đang đứng nghỉ một chút ở quầy rượu thì thấy Đạt Đạt đi đến phía tôi.
- ▣ Anh như một nhân vật từ trên sân khấu kịch trường bước xuống; anh mặc một chiếc áo khoác màu đen rất rộng, tóc thì uốn quăn mà rối bù, râu đen đầy mặt, đầy má; khắp người anh như bao phủ một lớp mây mù mang chút ẩm đạm của sự chết chóc, duy có cặp kính trên mắt là kín lạnh ánh đèn.
- ▣ Từ người anh phả ra hơi rượu, trên mặt anh thoảng một nụ cười của sự truỵ lạc. Anh nói:
 - A! Vì thiền sứ nhỏ của tôi.
 - ▣ Nói rồi anh nắm lấy cánh tay tôi, vì anh dùng sức quá mạnh nên bàn tay anh rung lên; sự hoảng sợ làm người tôi ớn lạnh.

- ▣ Thái độ của anh có chút thô bạo, anh giật mạnh cánh tay tôi:
 - Tôi hận em!
- ▣ Anh thong thả nói, đôi mắt chớp nhanh.
- ▣ Tôi nhìn quanh bốn phía, thầm mong Bối Bối hoặc bác K phát hiện được tình trạng lúc này của tôi.
- ▣ - Em cho tôi ném mùi vị của thiên đường, nay lại đạp một cái khiến tôi rơi xuống địa ngục.
- ▣ Anh nói, một tay ấn mạnh vào ngực, còn tay kia thì ngoáy vào lỗ mũi bẩn thiu của mình.
- ▣ - Cứ theo trình độ thì anh có thể là một quan chức ngoại giao, nhưng bây giờ thì anh lại chỉ đóng vai một anh ngu ngốc. Không, em không thể lừa dối tôi được!
- ▣ Nói đến đây anh ngừng lời, nhìn chòng chọc vào tôi rồi đổi giọng:
- ▣ - Trước đây cả ngày cô cứ nhảy nhót như con chim sê, bây giờ thì cứ lảng lặng mà làm nhục tôi. Nói đi chứ! Hãy nói rằng cô còn yêu tôi, dù rằng đó là lời nói dối cũng được; hãy nói rằng cô sẽ lấy tôi, một đời sẽ gắn bó với tôi; hãy nói cô sẽ điểm trang toàn thân từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân và tất cả đều thuộc về tôi.

- ▣ Hai mắt anh đỏ ngầu, cánh tay như mũi tên chỉ thẳng vào tôi. Hơi thở của anh nặng nề, hổn hển; chiếc cầm của anh trễ xuống; sự oán hận của anh đáng sợ như rắn độc, đáng dấp anh như Hồn thế ma vương; tất cả những sự thể hiện đó như muốn cướp đi sinh mạng của tôi. Anh cười sảng sặc:
- ▣ - Xem kia, lại còn khóc nữa. Này! Cớ làm sao mà khóc như vậy? Còn yêu tôi không? Ngày! Còn nhớ đến đứa con của chúng ta không, cái hòn máu đỏ hòn mà người ta dùng kẹp lôi nó ra đó? - Anh hung hăng cười, những tiếng cười cuồng điên.
- ▣ Vừa hay lúc đó bác K đã dẫn mấy người bảo vệ xông đến, họ nắm lấy cánh tay anh; không biết ai đã đập mạnh vào đầu anh. Một người nói:
- ▣ - Có thể thì thằng chết giãm này mới tình táo được!
- ▣ Họ vừa quát tháo, vừa đẩy anh ra ngoài cửa, rồi đẩy vào nhà xí, sau đó họ dúi đầu anh xuống dưới vòi nước, mở vòi cho nước xối vào anh khoảng mười phút. Con người điên cuồng đó đầu tiên còn lớn tiếng chửi bới, sau đó anh ta chỉ còn ú ớ những tiếng nho nhỏ.

- ▣ Một sự tuyệt vọng và suy sụp không có cách gì cứu vãn tràn ngập trong tôi, cảnh tượng Đạt Đạt bị mấy người bảo vệ hành xử thật chẳng khác gì một pha trong điện ảnh, cứ lén lại xuống, xuống lại lên trước mắt tôi. Người đàn ông đó đã xéo nát trái tim mềm yếu của tôi.
- ▣ Trong khoảnh khắc, tôi không biết còn có những thứ gì có thể khiến cho tôi ức chế được sự chán ghét đang lan tràn trong dạ dày tôi.
- ▣ Tôi nôn oẹ, đây thật là một sự chán ghét có một không hai!
- ▣ Tôi được người ta vứt tới phòng nghỉ ở phía ngoài. Lưu Dị Viễn vội chạy đến, ông gọi người mang đến nước nóng và khăn mặt; sau đó, ông bảo họ đi cả.
- ▣ Tôi nằm ở đó, vì dạ dày bị đau nên hơi thở rất yếu.
- ▣ Ông không nói một lời mà chỉ nhìn tôi, sau đó tôi cảm thấy có một bàn tay vuốt ve nhẹ nhè trên đỉnh đầu tôi, ít phút sau lại chuyển tới mặt, mũi, cằm và môi. Giờ phút đó, tôi dường như bất động chẳng khác gì một trẻ sơ sinh, sự dịu êm đó khiến mắt tôi rưng rưng.
- ▣ Trong phòng rất yên tĩnh, sự yên tĩnh này càng làm cho đêm tối trở nên rất đáng quý.

- ▣ Mặt ông cúi xuống rất gần mặt tôi, tôi thấy mặt ông được cao nhẵn nhụi, không có một chút khiếm khuyết mà thái độ cũng không một chút ngại ngùng. Mùi nước hoa đất tiên êm dịu, thần bí, ngào ngạt mà thoang thoảng bên tôi.
- ▣ Sự trầm lặng của ông càng tỏ ra có ma lực.
- ▣ Với sự vuốt ve của ông, tôi chẳng khác gì một đứa trẻ; tôi nức nở khe khẽ: những giọt nước mắt đó không nghi ngờ gì đã làm ông cảm động. Giữa chúng tôi là bầu không khí tinh mịnh, êm đềm: tình dục tạm thời lảng xuống bởi một sự triền mện, say sưa.
- ▣ Tôi thật sự không thể khẳng định được là đối với người đàn ông này, ý thức của tôi rõ nét tới mức độ nào; trong trạng thái lâng lâng, tôi đã cảm nhận được ở ông một sự hấp dẫn kỳ quái: với sự quan tâm của ông, người tôi như bay bổng.
- ▣ "Hãy hôn em!". Tôi rung khẽ làn môi, ông vẫn cúi xuống nhìn tôi, miệng vẫn mím một nụ cười hàm nhiều ý nghĩa và giải tỏa được những vướng mắc của lòng người.
- ▣ Tôi nháu mắt lại, hít thở bầu không khí vô nghĩa. Khi tôi sắp ngủ, ông cúi đầu xuống, tôi cảm thấy một sự ấn ép dồn dập như bao tát xuống môi tôi; kèm theo là

một sự khơi gợi đầy kịch tính, lưỡi chúng
tôi quấn quít nhau như những con cá vàng
quấn quýt nhau, một mùi vị mặn mặn,
tanh tanh như từ đáy biển đưa lên khiến
tôi say sưa, mê mệt.

- » Về nhục thể và về tư thế, chúng tôi đều
rập theo một khuôn khổ, duy có chỗ khác
nhau là tên gọi của chúng. Chúng tôi từ
một tư thế này chuyển sang một tư thế
khác, mỗi một tư thế đều tuân tự theo
trình tự của nó, tạo thành một quá trình
hoan hỉ đầy lạc thú, bỏ cũ thích mới.
- » "Sầm" một tiếng, cửa mở tung, người thư
 ký chạy vào nói là ở vũng trường có xô xát
lớn, công an đến khá đông.
- » Cô gái thanh tú đeo kính đó vừa tiếp tục
nói vừa ra sức cầu vào xương đòn của
mình, cô dường như bị cảnh tượng trước
mắt làm cho đầu óc choáng váng. Tình
hình đó khiến cho người ta không chịu nổi,
tôi không thể cười được mà chỉ vãy vãy cô;
hãy nói tiếp, xin đừng cắt ngang; mà
người con gái đó cũng không thể nói lời
cảm phiền, xin lỗi; hãy cứ tiếp tục!
- » Bạn xem, Noel đến rồi mà chúng tôi lại
không có sự hài hước, dí dỏm nào làm quà
tặng.

XVII

- Hôm Noel, tuyết lớn đầy trời rất đúng lúc.
- Cát Quân mời tôi và Phương Phi cùng đến nhà anh dự một party¹¹. Một điều rõ ràng và dễ thấy ở anh là sự ham muốn tổ chức party. Lần party Noel này, Phương Phi đã thay người tiền nhiệm của chị để trở thành người chủ trò. Tôi phải thừa nhận rằng, tình yêu đầy kịch tính của họ là sự kiện duy nhất đầy sinh khí mà tôi thấy được trong mùa đông năm nay.
- Tôi cảm ơn anh, vì Vạn Cao cũng có một dạ hội mà tôi phải lo liệu, sau đó trong nội bộ vũ trường còn phải tổ chức liên hoan mặn. Nhờ trực giác, tôi biết rằng dạ hội này sẽ là công việc cuối cùng của tôi ở Vạn Cao.
- Tôi đi đến một hiệu cắt tóc nhỏ trước khi họ đóng cửa. Vì không mang dù, nên cả người tôi dính đầy những bông tuyết trắng tinh; chúng rơi liên tiếp vào trong đôi bốt Italy đẹp đẽ của tôi. Tôi giậm chân, phùi quần áo. Những giọt nước lạnh giá trên bộ

11. Party: Tiệc, buổi liên hoan.

quần áo da màu đen của tôi và những khóa kéo trên đó khiến tôi thấy khó chịu; sự lạnh giá vô hình đã xâm nhập vào tận đáy lòng tôi.

■ Đây sẽ là lần cuối cùng của tôi mà cũng là lần biểu diễn trước đông người khá "tồi"; chưa biết chừng còn bị thất bại nữa! Tôi dường như vừa cảm thấy con dao cạo lạnh giá cạo đi cạo lại trên đỉnh đầu tôi. Lắng nghe tiếng huýt sáo rất to của các khán giả dưới sàn nhảy, tôi cho rằng nếu đưa cho họ một tá trứng gà, đảm chắc họ sẽ không nể nang gì mà chẳng ném số trứng đó vào đầu tôi.

■ Tôi nhìn vào người trong gương lạnh lùng nháy nháy mắt. Cái đầu cạo trọc của người đó có thể đưa ra để mọi người cùng nhìn. Cũng như quả bóng bowling thứ tám của người thắng cuộc. Cuối cùng tôi đã cạo trọc đầu; tôi phải cạo trọc đầu cũng như linh hồn phải qua *luyện ngực*⁽¹⁾. Đó là một việc thật là giản đơn, mà cũng thật là nực cười. Dương nhiên, đây là một tư thái lăng mạn nên có, mà tôi, một DJ "vàng" đêm đêm hò hét, một *kỵ sĩ*⁽²⁾ của các bản nhạc

1. *Luyện ngực*: Nơi ăn năn, hối lỗi.

2. *Kỵ sĩ*: Chỉ những người đang khiêu vũ.

khiêu vũ qua đó tỏ ý coi khinh "quần hùng", cúi chào các khán giả trước nỗi buồn chia tay.

- ▣ Một người con gái cao trọc đầu túc là một sự lai căng cực kỳ lâng mạn, tôi dùng hình tượng đầu trọc để chia tay với thế tục, mà cũng là để khẳng định nội tâm tôi là cả một sự trống rỗng.
- ▣ Âm nhạc ở đây có chút đên cuồng, tôi cũng có chút điên cuồng.
- ▣ Tôi để cho các khúc nhạc *Dùng trí chiếm Uy Hổ Sơn*, *Hole*, *Sao gia tân*, *Iggy POP*, *Hồng đăng ký*, *U2* vang lên loạn xạ, sau đó tôi gộp tất cả chúng lại với nhau rồi "bỏ bom" luân phiên. Cách mạng văn hóa có nhạc rock của cách mạng văn hóa, giống ngựa Âu Mỹ có nhạc rock của giống ngựa Âu Mỹ, tóm lại, tất cả đều là giấc mộng ban ngày vĩ đại. Tôi thừa nhận sự điên cuồng này khiến cho tôi càng có vẻ là một thiên tài và cũng càng hiểu được ý nghĩa của sinh mệnh. Thậm chí tôi còn chạy cả đến vũ trường để cùng mọi người quay cuồng: cùng với nhịp điệu âm nhạc, tôi đã xô trái, đẩy phải mọi người. Vì cùng đắm chìm trong âm nhạc nên chẳng ai phản ứng gì, vì tay vung, chân đá là tinh túy của nhạc rock. Mọi cái đều kết thúc rồi!

Khi tôi như một con chó rét mướt co ro đi vào đại sảnh tham dự cuộc liên hoan mặn với các nhân viên trong cơ quan thì một phụ nữ dáng đi tha thoát, đẹp như tiên bỗng xuất hiện, người này thấy tôi liền dang thẳng cánh tay tát tôi một cái, đồng thời hất cả cốc rượu Pháp vào gương mặt xinh đẹp của tôi. Thì ra đó là phu nhân của Tổng giám đốc; bố người phụ nữ này là người đã đề bạt chồng bà, bà không thể để cho chồng bà phản bội bà, và cũng không thể cho phép một con bé lảng lơ đến quyền rū chồng bà.

- ▣ Trong lúc tôi bàng hoàng, hoảng hốt thì mọi người ở chung quanh như nước thủy triều xô đến, ở giữa tôi và họ dường như cách nhau bởi một tấm pha lê, họ nhìn tôi như nhìn một người mẫu bằng thạch cao để trong tủ kính đã rơi xuống đất vỡ tan tành.
- ▣ Ban đêm, trời lạnh như cắt ruột, tuyết bay mù mịt. Tôi đi trên đường, dưới chân là đôi bốt mang nặng các bông tuyết, lịch bích khẽ vang trong đêm vắng, tôi bình tĩnh nghĩ tới rất nhiều chuyện đã xảy ra.

XVIII

- ▣ Điện thoại của mẹ tôi đã tìm đến tôi trong một ngày tuyết tan. Từng bông tuyết đã chảy thành nước, trên mặt đường dần dần lộ ra những mảng nhựa đường đen sì, lồi lõm; chẳng khác gì những vết sẹo.
- ▣ Sau khi nghe tôi nói là tôi đã cao trọc đâu và đã xin thôi việc, tôi không ngờ bà tỏ ra bình tĩnh đến vậy. Bà chỉ thở dài, nói tôi không nghe lời bà dặn trước khi sắp đi, mà vẫn tỏ ra rất nóng nỗi, nghĩ gì làm này. Đang có một mái tóc đẹp bỗng nhiên cao đi không còn một sợi. Bà còn nói, thời trẻ mỗi khi bà đi đâu, chiếc đuôi sam của bà vừa dài, vừa đen, lại vừa bóng, cứ mỗi bước chân bà đi nó lại vắt veo khi sang trái, khi sang phải thật là hấp dẫn! Tôi không nín được nụ cười, thế ra bà mẹ của tôi luôn luôn "hoài cựu". Nghe ra thì bà tán thành việc tôi xin thôi việc, nhưng lại không vừa lòng về chuyện tôi cao trọc đâu. Tôi cười mỉm một lúc, trên điện thoại tôi hôn bà một cái, bà lại thở dài. Ô, sao bà lại cứ thở dài nhỉ? Hay là ở đó bố tôi không săn sóc bà? Tôi lấy làm lạ, tự hỏi. Đúng ra

thì bà phải vui vẻ cười nói mới phải. Ủ ừ, ào ào ít phút, cuối cùng bà mới hé lộ bí mật. Bà ngò bối tôi có "bố" ở Đông Quán. Tôi giật mình, lại có chuyện áy nuga? Bà khẳng định bằng một câu:

- ▣ - Đúng như thế đấy!
- ▣ Sau đó bà còn đưa ra chứng cứ chắc như cua gạch, ví dụ như bà góa đó trẻ hơn mẹ tôi, lại duyên dáng hơn mẹ tôi. Bà góa đó có một cửa hàng tạp phẩm ở ngay cạnh công ty, bố tôi thỉnh thoảng lại ra đó tán chuyện, bố tôi còn mang cả bộ sách kiếm hiệp của Cố Long cho bà đó mượn. Mắt bà ta rất "đi", rõ ràng là bà ta giờ thói lăng lơ ra để hút hồn ông cụ. Thật ra ông cụ trong thời gian công tác ở đó cũng cô quạnh thật, ông cũng công nhận là có một lần ông còn nhờ bà ta giặt hộ chiếc màn.
- ▣ Mẹ tôi nói rành rọt, rõ ràng; nhưng tôi thì lại cho là không phải thế; mẹ cần phải tin bố, bố kể về chuyện cái màn như vậy là bố rất vô tư về chuyện đó đấy. Bà lại thở dài, nhưng không nói gì.
- ▣ Tôi hỏi bố tôi sức khỏe bây giờ ra sao, chiếc răng sâu của ông đã giải quyết được chưa? Bà nói có vấn đề gì đâu, đến bữa cơm ông ăn chẳng khác gì lúc mới hai

mươi tuổi. Hai mẹ con tôi cùng cười một trận, rồi chào nhau, nói sẽ gặp lại.

XIX

- Một lần nữa, mẹ tôi lại gọi điện cho tôi, đó là một tháng sau.
- Lúc bấy giờ tôi bắt đầu tự buộc mình phải nâng cao trình độ tiếng Anh, tôi để các bài vở học tiếng Anh của Phương Phi lên đầu giường rồi vùi đầu vào học sáng, học tối. Tôi còn muộn Lâm Cường, cô bạn cùng học ở trường Du lịch một số tiểu thuyết nguyên bản khá hay và VCD, xem những thứ đó xong, hễ ngủ là tôi nằm mộng thấy mình ngồi tán chuyện với mấy bạn thân ở một phố tại New York, hoặc là tôi vừa đánh đàn tranh, vừa hát ở trong một quán cà phê tại London. Trong những giấc mộng đó, tôi đều nói tiếng Anh rất chuẩn, khi phát âm lưỡi tôi cuốn lại đẹp như một tấm thảm Ba Tư. Mặc dầu từ lâu tôi đã xa cách những người bạn thân thiết của mình, nhưng tiếng đàn tranh thánh thót đã luôn ở bên tôi một giây phút cũng chẳng rời, mỗi một tiếng đàn dù sai âm điệu cũng đều đầy thi ý; tôi cảm thấy như vậy, đó chỉ vì tôi là kẻ lữ khách tha hương.

- ▣ Đầu tiên, mẹ tôi biểu dương sự cần cù học tập của tôi, sau đó bà hỏi gần đây Phương Phi có hay về nhà không? Tôi nói với bà rằng, cũng như trước kia, cứ cuối tuần Phương Phi về nhà một lần.
- ▣ Bà bỗng nhiên nghiêm giọng hỏi tôi:
 - ▣ - Nó có nói với con về chuyện kết hôn của nó không?
 - ▣ - Không ạ, có phải Cát Quân không?
- ▣ Tôi chớp chớp mắt hỏi lại bà.
- ▣ Mẹ tôi "chà" một tiếng, nói:
 - ▣ - Bây giờ mọi việc nó đều làm theo ý nó. Kết hôn đâu phải chuyện chơi, đó là chuyện cả một đời đấy! Mà cũng không phải như là chuyện một đứa bé sang nhà nọ, nhà kia chơi!
- ▣ Tôi phản đối, nói:
 - ▣ - Chị ấy đã là người lớn rồi, thừa đủ kinh nghiệm về chuyện đó. Vả chăng, chuyện kết hôn chưa chắc đã phải là chuyện một đời.
- ▣ Tôi vừa dứt lời, mẹ tôi đã tức giận lớn tiếng nói:
 - ▣ - Cứ cho rằng chuyện lấy chồng của con, sau này mẹ không quyết định thay cho con được, nhưng chuyện của Phương Phi thì mẹ phải có ý kiến. Nó là con một sáu, kinh nghiệm cuộc sống ít, trong khi đó, Cát Quân lại là đứa biết cách ăn ở, nói

năng, nếu không thì một tiến sĩ lẽ nào lại lấy một anh mới có trình độ trung học?

- ▣ Cuối cùng bà bảo tôi nói với Cát Quân rằng, nếu còn khăng khăng giữ ý kiến của mình thì hãy cùng ông giáo già đó về nhà với bà một chuyến.
- ▣ Tôi nhún vai, tính gàn của bà cụ lại nổi lên rồi!
- ▣ Cuối tuần, khi Phương Phi về, tôi nói lại lời của mẹ cho chị nghe, chị lặng lẽ cười, sau đó chị buông một câu ngắn gọn:
- ▣ - Thật là hảo huyền!

XX

- ▣ Ngày tháng lại dần trôi.
- ▣ Trời đã âm trở lại, mẹ tôi từ miền Nam về nhà. Bà định ở đây ít ngày, sau đó lại xuống miền Nam một thời gian, vì bà không yên tâm về những ngày cuối đời của bố tôi.
- ▣ Phương Phi và Cát Quân vẫn qua lại với nhau, thân mật với nhau, nhưng họ vẫn tạm thời chưa nói gì đến chuyện kết hôn.
- ▣ Nơi tôi ở, chốn thành thị này là nơi hàng ngày làm người ta lóa mắt. Những chuyện rườm rà, rối rắm lan truyền khắp nơi mà ai cũng làm như đã rõ rồi. Ở đây bao giờ

cũng có một số người mặt mũi tươi tắn ở trong mái ấm của mình, lại có một số người khác thì thần thái lúc nào cũng phiêu diêu trong ác mộng.

- ▣ Còn Đạt Đạt, người đàn ông thời vận chẳng đến, tráng trí còn đâu, nay lại vẫn cứ như cũ, suốt ngày đi gieo rác đủ các chuyện về tôi, hễ cứ buổi tối anh lại hết cú điện thoại này đến cú điện thoại khác quấy rối sự yên tĩnh của tôi. Buổi tối hôm đó, trong lần cuối cùng nói chuyện điện thoại với anh, anh đã sụt sùi, nước nở, chỉ trời vạch đất, thể nguyên rằng anh yêu tôi hơn cá yêu Thượng đế và tôi còn vĩ đại hơn cá Thượng đế.
- ▣ Tôi hôm đó, tôi đã có một giấc mộng giống như giấc mộng trước kia, lúc khởi đầu câu chuyện này.
- ▣
- ▣ Những đứa bé chơi đùa, chạy nhảy trong lúc hoàng hôn đã khiến tôi cảm động, tôi chẳng cần che giấu gì cứ cúi đầu xuống khóc. Loáng thoảng tôi nghe thấy có người gọi tên tôi:
 - Tiếu Báo! Tiếu Báo, cô làm sao đây?
 - Vâng, tôi làm sao thế? Tôi làm sao thế?

BÁM SÁT

- ▣ Thế giới này chẳng qua chỉ là một địa chỉ, mọi người nói chung đều là một bưu kiện được gửi xuống chốn nhân gian theo ý chỉ của Thượng đế.
- ▣ Bất kể bạn là một người như thế nào, có những bí mật, tội tình, bệnh trạng, tình yêu, vinh dự và tai tiếng ra sao; hoặc bất kể bạn có hạnh phúc, có bạn bè hoặc có tiền gửi.... hay không thì bạn cũng chỉ là một người "hình đơn bóng chiếc" mà thôi. Thế giới này trước sau phân cách bạn với nó bằng một lớp kính trong suốt; lớp kính này đã úp chụp lấy bạn!

1

- ▣ Sáng sớm, anh mở mắt, rồi vào mắt anh là cái trần nhà màu trắng khiến anh phát

sợ; quay đầu sang bên trái là cái cửa sổ được che bằng một miếng nhung Thiên Nga dày dặn; nàng thích loại nhung Thiên Nga này, nhưng anh chỉ thấy ở đó là âm khí lạnh lẽo, chẳng lành, giống như một tấm vải liệm rất lớn; lại quay đầu sang bên phải, anh nhìn thấy chiếc gối có vỏ trắng thêu hoa, trên đó là cả một sự trống vắng: đâu còn khuôn mặt rất quen thuộc của anh.

- Anh úp mặt trên chiếc gối đó, một mùi nhạt nhạt lẫn với hơi người phả vào mũi anh; và chỉ trong một khoảnh khắc, nó đã không chế cảm quan và ý thức anh.
- Anh mơ hồ nghĩ tới những giờ phút ái ân, nghĩ tới nàng, thậm chí trong sự suy tưởng đó còn có chút ngọt ngào, ấy là do anh không tự chủ được, không liên quan gì đến việc nàng còn sống hay đã chết! Nhưng sự thật thì nàng đã chết! Anh rất ý thức được điều này, nhưng anh vẫn như xưa, mang một tình yêu không có cách nào miêu tả đối với nàng, đó là một tình yêu không thể chia tách, nó sẽ cùng đôi cánh của "thân chết" bay đến một vùng không ai biết tới.

- Trong thành phố đầy mây xám này, anh nhìn thấy nàng đi qua đường cái. Chẳng khác gì một vai chính trong phim, nàng thoăn thoắt đi về phía anh. Đó là một cô gái trẻ mặc áo màu đen, đùi thon dài, đôi mắt lớn long lanh; thấp thoáng bên trong làn tóc mai là đôi khuyên tai quý, nho nhỏ.
- Cô lim dim mắt mím cười, chào anh với giọng nói hơi chút âm mũi; sau đó họ vai kề vai đi trên đường phố. Anh cảm thấy yêu cô ngay từ phút đầu gặp gỡ. Người cô toát lên một vẻ đẹp mảnh mai, mong manh, nhưng lại đầy bí ẩn ở một nơi sâu thẳm mà ta không có cách nào nhìn thấu!
- Đúng vậy, trong khoảnh khắc lần đầu gặp gỡ, anh đã yêu ngay cô. Cái mầm mống của sự yêu đương ấy đâu phải là đột nhiên nảy sinh, có thể đó là một hạt giống đã nằm sâu trong lòng đất từ lâu, nhưng phải đợi đến một giây phút định mệnh nào đó mới nảy mầm.
- Họ ngồi trong một quán cà phê có tên là "Thượng Hải 1931", nằm ở góc phố. Chung

quanh hơi tối, vương một chút mờ mờ như
hơi sương, những hạt bụi nhỏ và mùi vị cà
phê nguyên chất tản mát trong không khí,
cạnh đó là cái loa của một máy hát cổ
giống như hai đóa hoa bách hợp khổng lồ;
một điệu dân ca hoài cổ đã từ một nơi xa
thẳm nào đó vang tới. Khách hàng thật ra
không nhiều, một số cô phục vụ mặc *kỳ bào*⁽¹⁾ đi đi lại lại nhẹ nhàng như bước
chân mèo. Đó là danh sách các vở kịch
tham diễn chuẩn bị cho một chương trình
nghệ thuật hoành tráng, tình tiết không
phức tạp lắm, nhân vật cũng chỉ có một
nam, một nữ; các vở kịch mang chút ý vị
của sự tái ngộ thời hậu hiện đại, đó cũng
là sự tiếp nối một phong cách đang thí
nghiệm; trước sau anh vẫn kiên trì theo
đuổi nó. Anh chính là nhà biên kịch kiêm
đạo diễn của vở kịch này, còn nàng là sinh
viên mới tốt nghiệp Học viện Hý kịch. Một
người bạn của anh đã giới thiệu nàng với
anh, để nàng đóng vai nhân vật nữ chính
của vở kịch nói trên.

■ Nàng ngồi trước anh nhưng không nói
nhiều mà chỉ chăm chú lắng nghe ý kiến

1. *Kỳ bào*: Một loại áo dài nữ Trung Quốc, trước kia các cô
gái ở Thượng Hải hay mặc.

của anh, với nét mặt dịu dàng thoảng một nụ cười bí ẩn.

- ▣ Thời gian dần trôi, ánh sáng trong quán cà phê chuyển dần từ màu xanh nhạt sang màu da cam. Anh ngồi nhìn ra đường qua tấm kính cửa sổ; trên bầu trời của thành phố, một áng cầu vồng tươi đẹp xuất hiện, một số người đi lại với dáng điệu mệt nhọc, lạnh lùng mà hối hả.
- ▣ Anh sớm đã quyết định rằng, chính nàng chứ không thể là ai khác sẽ thủ vai nhân vật chính đó. Khí chất của nàng, hình thể của nàng so với nhân vật mà anh viết, thật là *bất mưu nhí hợp*⁽¹⁾. Khi nàng bước ra từ màn sương đêm, đứng trước mặt anh, anh đã biết được điều này rồi.
- ▣ Ái tình, tình cảm này xuất hiện ở nơi anh, thấm thấu vào sâu trong óc anh, chính nó đã chứng tỏ nàng là người phụ nữ đã tuân theo định mệnh mà đến bên anh. Sở dĩ dằng dẳng bao năm anh vẫn là người độc thân chính là vì anh chờ đợi người phụ nữ này!
- ▣ Anh đã thầm khẳng định điều này, và thấy cảm động mà hạnh phúc.

1. *Bất mưu nhí hợp*: Không bàn bạc, không có ý định trước mà lại rất khớp nhau.

- Ở trong gương, anh nhìn thấy mình ngày một già yếu.
- Một ngày nào đó tóc anh sẽ bạc, cứ như vậy thì trông không đẹp mắt, nhưng những sợi tóc đen đó lại đan xen với những sợi tóc trắng khiến người ta có cảm giác một cái gì đó không được sạch sẽ, lại còn đôi mắt trũng sâu gây ấn tượng sâu muộn mà lạnh đậm, hơn nữa đôi mép chau chau còn lộ một dáng vẻ khùng khùng, căng thẳng!
- Hình trong gương của anh lắc lắc đầu, hiện lên một nụ cười châm biếm. Một người đàn ông với dáng vẻ như vậy thì làm sao mà khơi gợi được lòng yêu thích thật sự của các cô gái? Bên anh, họ sẽ dấu môi bìu mép; rồi như những con chim nhỏ, họ sẽ tung cánh bay đi. Anh không biết rồi vật gì sẽ phân cách giữa anh và người phụ nữ thân yêu. Tất cả những điều trên như những mảnh thủy tinh vụn sẽ gây thương tích cho nàng, đồng thời cũng làm cho anh vĩnh viễn khổ sở.

- ▣ Giờ đây, anh là một ông già góa vợ, phía trước không hề có một mục tiêu xác định, cuộc sống mờ mịt chẳng khác gì mặt trăng vào những ngày cuối tháng, tĩnh lặng và tàn tạ!
- ▣ Anh ngồi trong chiếc ghế salon bọc vải mềm, tay cầm tập album, trong đó có ảnh của nàng. Có những bức chụp khi nàng đóng kịch, khi nàng làm việc này việc nọ, khi đơn thân, khi đóng người, phần lớn do anh chụp; nét mặt nàng ở các bức ảnh đó đều sinh động, chân thực; so với lúc còn sống có khi còn chân thực hơn.
- ▣ Tay xoa xoa lên những bức ảnh đó, bỗng anh cảm thấy trong người choáng váng, một thứ choáng váng khó tả, chẳng khác gì cảm giác gây ra bởi một con rắn giá lạnh tấn công vào mỗi ngóc ngách của trái tim anh. Người phụ nữ xinh đẹp ấy, người vợ kém anh hai mươi tuổi ấy, về một mặt nào đó mà nói, nàng đã chết trong tay anh. Từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, từ đầu đến cuối đều là do anh tạo dựng ra; cuộc hôn nhân này, một cuộc hôn nhân nhất định sẽ rơi vào nơi tăm tối; tất cả đều do anh đã nắm phần chủ động.

4

- Anh nhìn nàng đi dưới hàng cây ngô đồng, người phụ nữ có cặp đùi dài này khi đi trên đường bao giờ trông cũng duyên dáng, một vẻ duyên dáng bẩm sinh; trông nàng như con mái của cặp chim uyên ương bên bờ sông. Anh thấy khi đó nàng vội tránh một chiếc taxi màu đỏ đang phóng rất nhanh, rồi đi ngang qua đường cái; từ đó thuận hướng, nàng liếc nhìn về phía anh, thấy vậy anh vội chạy đến nút dưới cây ngô đồng.
- Tiếp đó, anh cũng đi xuyên qua đường cái, nàng vẫn ở trong tầm mắt của anh, dáng người hơi cao, mảnh dẻ, mặc đồ trắng, tóc búi ở phía sau đầu, đôi cẳng chân thon nhỏ, mỹ miều bước thoăn thoắt dưới chiếc váy ngắn; một khi Thượng đế đã ban tặng cho người phụ nữ một đôi đùi đẹp đẽ như vậy, thì người phụ nữ đó đáng gọi là một *vưu vật*⁽¹⁾.
- Anh chú ý tới những cái nhín như xoáy vào da thịt nàng của những người đàn ông

1. *Vưu vật*: Vật quý

trên đường. Dưới con mắt anh, ánh mắt của những người đàn ông đó chẳng khác gì những con nhặng, sự liên tưởng đó khiến anh rất bức! Từ sau khi lấy được nàng, anh ngày càng cảm thấy phiền muộn, bất an trước môi trường chung quanh, nàng giống như một con mồi đẹp đẽ náu mình trong chốn rừng sâu, còn anh thì lúc nào cũng phải cảnh giác với những nguy cơ tiềm tàng.

- ▣ Ánh mắt anh theo dõi sát sao vợ mình; đường phố, dòng xe cộ, ánh nắng và bụi bặm anh đều không quan tâm. Lúc này, anh chỉ có một việc là bước đi không ngừng nghỉ.
- ▣ Nàng đi vào một cửa hàng thuốc lớn, rộng như một sân trượt băng. Anh biết cửa hàng này, mỗi lần đi qua đó, bao giờ anh cũng vào mua các loại thuốc như thuốc an thần, thuốc giảm đau, vitamin. Những loại thuốc này anh phải sử dụng thường xuyên, cơ thể suy nhược của anh không thể thiếu chúng.
- ▣ Đứng ở ngoài tủ kính bày hàng nhín vào, anh thấy rõ mọi thứ ở trong đó. Lúc bấy giờ là buổi chiều, bên trong khách mua hàng không nhiều, mấy người đàn ông trông có vẻ như những dân tình ngoài đến

Thượng Hải làm thuê, họ chắp tay sau lưng đứng tụm lại trước quầy thuốc ngó trước ngó sau. Anh nhìn thấy vợ anh đương đi về phía quầy thuốc, nhìn giá thuốc với vẻ rất quen thuộc rồi nói với người bán thuốc, sau đó anh ta viết hóa đơn đưa cho nàng; nàng cầm lấy tờ hóa đơn đó đi về phía quầy thu ngân. Một việc đó qua đi rất nhanh, nàng liền đi ra khỏi cửa hàng.

- Anh quay người đi đến dưới chiếc ô che nắng bên quầy bán nước giải khát rồi núp ở đó. Thứ mà nàng mua ở hiệu thuốc khiến anh phải suy nghĩ. Điều này khiến anh lại cảm thấy đau đầu, như mọi khi. Có lẽ điều anh đoán định không phải là hoàn toàn không có lý do, dù rằng nàng chỉ trích kịch liệt thái độ nghi kỵ của anh, dù anh phải đối mặt với sự cật ván, khóc lóc, run rẩy, gào thét, không thiết gì corm ăn nước uống, ngày một gầy mòn của nàng: dù rằng anh chàng nam diễn viên mà anh cho là có quan hệ với nàng đang chuẩn bị lấy vợ.
- Anh đã tận mắt nhìn thấy "hành vi" của nàng ở hiệu thuốc, mà đó đâu phải là việc bình thường.

- ▣ Vài phút sau, anh rời khỏi chiếc ô che nắng, ngó ra chung quanh, không khó khăn gì anh đã nhìn thấy nàng ngay. Trong đám đông, nàng rất dễ khiến mọi người phải chú ý!
- ▣ Dòng người ngày một thêm tấp nập, giờ đây họ đã đến con đường ồn ào, đầy bụi bặm. Theo bản năng, nàng giữ chặt lấy chiếc túi da, tránh những người đi ngược chiều.
- ▣ Việc những người lật va chạm vào người đã khiến nàng rất khó chịu. Cũng giống như rất nhiều người phụ nữ nề nếp, nàng ít nhiều cũng cầu kỳ trong việc giữ gìn vệ sinh. Quần áo nàng mặc đều may bằng loại vải tốt và cắt rất khéo; tính mẫn cảm đối với vật chất và tính sạch sẽ của nàng, tất cả đều là những điều khiến anh quý nàng.
- ▣ Nghĩ tới đây, lòng anh bỗng thấy đau đớn một cách êm dịu.
- ▣ Tới một ngã ba đường, giữa nàng và anh bị một cháu bé ăn mày ngăn cách. Cháu này mặc một bộ quần áo rách rưới, lêch thêch chạy theo nàng, đôi tay gầy guộc giơ lên.
- ▣ Cho tay vào túi lấy tiền ra, rất nhanh, nàng bỏ mấy đồng tiền đó vào chiếc bát

đụng tiễn của cháu bé, sau đó nàng rảo bước đi khỏi ngã ba ấy; anh cũng vứt rất nhanh mấy xu cho cháu bé rồi vội vã bước theo hướng nàng đi.

- ▣ Những tấm biển quảng cáo cửa hàng ăn nhanh, quầy bán báo, vườn hoa, các tủ kính bày hàng, tất cả đều lướt nhanh qua anh; đột nhiên anh vấp phải một cái vòi phun nước của đội cứu hỏa, suýt nữa thì ngã. Anh rút khăn tay ra lau mồ hôi, một cảm giác mệt mỏi mà buồn bã thoáng qua nơi anh. Trong một khoảnh khắc, anh rất muốn rút bỏ thứ hành vi cố quái này, rất muốn tìm một nơi nào đó ngồi nghe nhạc, uống một chút gì đó để cho mọi nghi kỵ và mọi hành vi lừa dối tiêu tan, để cho thế giới này ngừng chuyển động, để cho vợ anh bay đi như một thiên sứ, để cho bốn bề phảng lặng như tờ. Mọi người đều không có liên quan gì với nhau hết!
- ▣ Nàng rẽ trái, đi vào một con đường nhỏ; anh nhận ra đó là con đường dẫn đến đoàn kịch của nàng.
- ▣ Tôi qua nàng đã nói với anh là chiều nay đoàn kịch của nàng sẽ có cuộc họp bàn về vấn đề tư tưởng; mục đích cuộc họp này là để mọi người trong đoàn trao đổi sâu với nhau về xu hướng muốn đi nước ngoài,

muốn chuyển nơi công tác, muốn đi làm ăn của các nữ diễn viên. Khi đó, theo bản năng, anh cảm thấy có chút khả nghi, vì đoàn kịch của nàng thu nhập kém, kinh doanh bất lợi, nên có nguy cơ phải sát nhập với đoàn khác; hiện nay nàng rất ít việc, thường phải nghỉ ở nhà. Cũng có người đến mời nàng tham gia vào đoàn làm phim, kịch truyền hình, nhưng anh đều không đồng ý. Tuy bản thân anh là người đã viết không ít các kịch bản điện ảnh, kịch bản truyền hình, nhưng anh lại không muốn vợ mình tham gia vào công việc này: dù sao thì về mặt kinh tế, anh vẫn có thể bảo đảm cho nàng!

- ▣ Anh đứng ở ven đường nhìn bóng nàng dần khuất; sau đó anh lấy thuốc ra, rồi dựa vào dải phân cách chậm rãi hút thuốc. Trên đường phố đủ mọi âm thanh ồn ào, huyên náo: trong toàn thành phố, có những thứ thì suy sụp, tiêu tan, nhưng nhiều thứ khác lại sinh trưởng, phát triển từng giờ, từng phút.
- ▣ Chiều nay, anh đứng hút thuốc dưới ánh nắng chiều tà, trên một đường phố hỗn tạp, cứ tự hỏi vấn đề này biết giải quyết sao đây?

5

- ▣ Đài khí tượng báo hôm nay sẽ có mưa, nhưng lúc này trời đã sắp tối mà vẫn chưa mưa; trong không khí ẩm ướt, mỗi một lỗ chân lông của con người dường như cũng mang sự ẩm ướt ấy, khiến ai nấy đều cảm thấy một điều rất rõ là khí áp đang đè nặng trên đầu mình. Thời tiết như vậy khiến cho thân thể và tâm lý của con người đều như bị mốc xanh lén.
- ▣ Anh đứng trước máy vi tính, lắng nghe nhạc Jazz thánh thót, rất lâu mà vẫn không viết nổi một chữ. Mặc dầu gần đây, bản thảo của anh đã xếp thành chồng, nhưng anh không còn lòng dạ nào mà để tâm đến việc đó nữa. Anh theo nghề viết lách này đã mươi năm rồi, nên không còn có cảm giác say mê nữa.
- ▣ Tai anh vẫn chú ý tới những tiếng động ở cầu thang gác, anh có thể nghe rõ tiếng bước chân của nàng: Đó là loại bước chân thong thả, nhẹ nhõm như bước chân mèo, người khác không thể nào bắt chước nổi.
- ▣ Anh cảm thấy đói, chị Lý A Di, người làm thuê theo giờ đã nấu xong bữa cơm chiều;

lúc này mâm cơm đã được đậy lồng bàn, anh nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường kiểu Đức, kim đã chỉ bảy giờ.

- ▣ Anh ngồi không nổi nữa, buồn bức đứng dậy đi lại vài vòng trong nhà; muốn đứng dậy gọi điện cho nàng, nhưng điện thoại di động của nàng đã tắt máy rồi. Trong điện thoại, một giọng nữ nói tiếng phổ thông không chuẩn:
- ▣ - Xin lỗi, đầu dây bên kia đã tắt máy rồi!
- ▣ Câu nói đó lặp đi lặp lại nhiều lần.
- ▣ Anh ra ngoài ban công hút thuốc, đèn đường đã bật sáng, hình như những hạt mưa nhỏ đã bắt đầu rơi; anh quay người đi vào trong nhà, tắt thuốc rồi đi thẳng đến bàn ăn cơm.
- ▣ Một tiếng sau thì nàng về. Khi ra mở cửa, anh để ý thấy đầu nàng hơi ướt do mưa, có thể là khi xuống taxi, trên đường về nhà nàng đã bị mưa.
- ▣ Nàng nhìn anh cười cười, có vẻ như xin lỗi; đoàn kịch của nàng sắp công diễn một vở kịch của Shakespeare, đó là vở *Hamlet*, cuối tháng sau nàng sẽ tham gia diễn xuất để phục vụ cuộc hội thảo quốc tế về kịch của Shakespeare. Vừa rồi nàng tham dự cuộc họp trù bị của tổ kịch, nàng sẽ đóng vai Ophelia.

- ▣ Anh nghe nhưng không nói gì, chỉ hỏi nàng đã ăn cơm tối chưa. Nàng nói chưa ăn, sắp chết đói rồi đây; khi nói những lời đó, nàng tỏ ra ngây thơ, đáng yêu; các cô gái Thượng Hải khi muốn nói điều gì bao giờ trong giọng nói cũng có tí chút nũng nịu.
- ▣ Anh lặng lẽ nhìn nàng cầm cúi ăn, sau đó nàng đi vào phòng ngủ, từ trong tủ áo lấy ra một chiếc juýp sọc rộng, nhưng nghĩ một chút nàng lại trả nó về chỗ cũ, lục tìm một chiếc juýp dày hơn một chút, rồi nói:
 - Phải tắm thôi!
- ▣ Lời nói như có vẻ tự thốt ra, lại có vẻ như nói với anh.
- ▣ Khi nàng vừa bước vào phòng tắm, anh liền gọi giật giọng. Nàng ngỡ ngàng quay đầu lại, anh chỉ vào đôi bít tất lụa nàng đi ở chân, nói:
 - Tất lụa đang đi, em đã đổi từ chân trái sang chân phải từ bao giờ thế?
- ▣ Nàng dường như không hiểu lời anh nói, ngạc nhiên nhìn anh. Anh ho một tiếng, nói:
 - Sáng nay lúc em đi, chiếc bít tất em đi ở chân trái có dính một chút dầu bôi móng tay màu hồng nhạt, nhưng nay nó lại ở bên chân phải của em.

- ▣ Anh vừa nói vừa chỉ vào chiếc bít tất nàng đang đi ở chân phải, chiếc tất đó quả nhiên có dính một chút màu hồng nhạt, nhưng nó cực nhỏ, nhỏ đến mức không làm người ta chú ý.
- ▣ Vì vậy, khi anh nhìn nàng, mặt nàng phút chốc bỗng biến sắc.
- ▣ - Do vậy anh cho rằng, vào một lúc nào đó, ở một chỗ nào đó, em đã cởi nó ra.
- ▣ Lời anh vừa dứt, nàng đã đóng cửa phòng tắm "sầm" một cái. Sau đó, anh nghe thấy tiếng khóc khe khẽ của nàng. Anh gõ cửa phòng, tiếng khóc dừng ngay, anh nghe thấy tiếng nước chảy rất to, rất mau.
- ▣ Cùng nằm trên giường, nhưng họ không ai nói một lời. Nàng nằm co ở một bên giường, nhỏ yếu, bất động; đường nàng đang nằm cùng giường với một "quái vật già". Ý nghĩ mình là một "quái vật già" đã làm anh cảm thấy bị thương tổn, anh quyết định phải nói một câu gì đó:
 - Nếu anh vu oan cho em, em có thể giải thích. Anh sẵn lòng nghe em nói. Chúng ta đã là vợ chồng, có vấn đề gì cần nói thẳng ra. - Anh nói vậy, cảm thấy lời của mình rất là đường đường chính chính.

- ▣ Nàng nín lặng, sự nín lặng đó lạnh như băng, rắn như sắt. Qua đó, nàng bảo vệ mình.
- ▣ - Lần này, người diễn đôi với em vẫn là cái anh chàng đó phải không? - Anh hỏi. Người anh hỏi là một nam diễn viên có chút tiếng tăm ở thành phố này. Lần hợp tác đầu tiên giữa người nam diễn viên đó với vợ anh là trong vở kịch thí nghiệm do anh viết; nghĩ tới điều đó, anh có chút nỗi giận, dường như chính anh đã tạo nên mối quan hệ thân mật giữa hai người.
- ▣ Nàng vẫn cứ không nói một lời!
- ▣ Anh không kiềm chế được nữa, giơ hai tay ra ôm lấy nàng. Sự phản kháng của nàng không rõ rệt, anh lại bỏ tay xuống. Anh nghĩ: "Ta không cưỡng dâm một người phụ nữ". Anh hơi buồn, sự thật thì đã từ rất lâu họ không "gần" nhau; nàng đã giấu kín những ham muốn xác thịt của nàng, sự hấp dẫn nhục thể của nàng, sức mê đắm khiến anh muốn "gần" nàng. Cần biết rằng anh hết sức muốn "gần" nàng, muốn được "gần" nàng ở một nơi sâu thẳm, mê ly, u ám; anh tình nguyện chết trong tay nàng!
- ▣ Nàng đột nhiên quay đầu lại, nói:

- ▣ - Sự nghi ngờ của anh đối với em rất lớn, như vậy thật khùng điên, có lẽ anh cần đi gặp bác sĩ tâm thần!
- ▣ Nói rồi, nàng lại quay đầu đi, trở lại thái độ trầm lặng.
- ▣ - Anh không có bệnh gì cả - Anh lạnh nhạt nói - Có chăng, anh chỉ quá căm thẹn thôi! Bất cứ một sự nhỏ nhặt đến đâu cũng không qua được mắt anh. Miễn là em không làm điều gì không phải thì em việc gì phải bận tâm. Sự thật cuối cùng cũng sẽ bị lộ.
- ▣ Người nàng run rẩy:
- ▣ - Vì sao anh lại nói những lời như vậy? - Nàng nức nở, xem ra nàng đã bị thương tổn và chịu một sự sỉ nhục lớn. - Vì yêu anh nên em mới lấy anh, anh thì luôn nói rằng anh rất yêu em, vậy mà sao cứ giày vò em? Anh làm thế thì vui sao?
- ▣ Nàng bước xuống giường rất nhanh, dường như chạy khỏi phòng ngủ; anh nghe thấy tiếng động ở salon trong phòng khách khi nàng nằm xuống.

- ▣ Nàng để lại rất nhiều thứ, riêng quần áo đã có đến mấy tủ. Anh không cần sự giúp

đồ của người bảo mẫu, tự tay anh thong thả gấp lại nào juýp, nào áo - những thứ còn đưốm lại hơi hương của nàng: trong thâm tâm, anh thầm nhớ lại từng mầu chuyện về nàng. Lại còn cả sách và những CD nhạc cổ điển mà nàng đã mua, còn cả ảnh của nàng, đồ trang sức của nàng, cả những thứ lặt vặt mà nàng đã thu nhặt từ lâu.

- ▣ Trong hộp đựng đồ trang điểm của nàng, anh thấy có một sợi dây chuyền thạch anh tím, anh nhớ là mình chưa hề mua cho nàng sợi dây chuyền này, mà cũng chưa bao giờ thấy nàng đeo nó. Có lẽ chính nàng đã mua nó, cũng có thể là người khác tặng nàng. Anh không muốn mình suy đoán nhiều, mọi điều đều đã qua! Những thứ này phần lớn đã sắp xếp để đóng bao, còn một số anh chưa muộn vứt bỏ thì tạm thời hãy cứ để đó.
- ▣ Trong ngăn kéo riêng của nàng, anh không tìm thấy những thứ như sổ nhật ký, thậm chí ngay thư từ cũng không có: dường như nàng cố ý để anh không có cơ hội phát hiện ra điều gì ở nàng. Hoặc là, điều này cũng nói lên là nàng quá thật không có liên hệ gì nhiều với thế giới bên ngoài. Đột nhiên, anh cảm thấy trước nay

anh chưa hề hiểu rõ về người phụ nữ đã trở thành vợ anh; đối với thế giới nội tâm của nàng, anh cũng chẳng hề biết được mảy may; cái chết của nàng chẳng khác gì một cánh cửa đã chặn ngang đường đi của anh. Tóm lại, anh không nắm bắt được gì về nàng, mà cũng chẳng thể còn có cơ hội nào nữa để nắm bắt được nàng!

- Anh thường ngồi trên salon đắm mình suy nghĩ, có khi anh nghĩ tới vấn đề con cái. Anh nghĩ nếu mình có một đứa con, thì khoảng cách giữa anh với nàng chắc sẽ được thu hẹp, ít nhất thì cũng không đến nỗi như hiện tại. Con cái có thể làm biến chuyển tình thế từ mộng thành hiện thực; đó là thứ tình yêu đáng được chúc mừng, nhưng tiếc thay anh lại không có con với nàng!
- Anh không thể suy tư, không thể làm việc mà cũng không thể ngủ được, thật chẳng khác gì người bị yểm bùa; cuộc đời của anh là tự sinh, tự diệt; thân xác của anh đã lôi anh vắt vướng đi tới đầu mút xa thẳm của thời gian.
- Nhưng anh không uống thuốc an thần để ngủ được; có lẽ giấc ngủ đối với anh cũng chẳng có ý nghĩa gì, mà người bị mất ngủ thì hai mắt trũng sâu, ánh mắt như điên,

nhưng đầu óc lại tinh táo; rất nhiều sự việc chẳng khác gì hòn đảo hiện lên từ biển cả tối tăm.

- Trong giờ phút này, nghĩ lại thì đó đều là một số việc đã qua làm ấm lòng người; những việc này còn có thể làm dịu lòng anh lúc đêm khuya. Ví dụ như vào một lần sinh nhật anh, nàng đã tặng anh một đôi găng tay da, đó là món quà sinh nhật đầu tiên anh nhận được trong đời; những người ở lứa tuổi trung niên như anh đâu có những chuyện tặng quà sinh nhật nhau như vậy, do đó lúc ấy anh đã thực sự cảm động! Buổi tối hôm đó, họ đã đi ăn tối ở một khách sạn sang trọng, sau đó đi nghe hòa nhạc. Suốt tối hôm ấy, lúc nào nàng cũng nở một nụ cười dịu dàng trên môi; dưới ánh đèn lung linh, đôi mắt nàng long lanh, hết sức gợi tình! Trên giường, nàng đã khiến anh bay bổng, trước nay có bao giờ bay cao được như vậy.
- Anh cảm thấy choáng ngợp, cảm thấy ngạt thở, cảm thấy như được sống lại trong sự thiêu đốt của đám lửa đã lui tàn. Đây chính là người phụ nữ trong mộng của anh; người phụ nữ đã thuận theo dòng nước vận mệnh, ngẫu nhiên trôi đến bên anh. Nét mặt tươi như hoa của nàng về

sau đã nổi lên trong ký ức của anh, đã tỏa ra những làn hương thơm ngào ngạt chẳng khác gì trong cõi mộng ảo.

- ▣ Có một lần nàng bị sốt cao, cơn sốt làm khuôn mặt nàng đỏ rực: chẳng khác gì một đứa bé, nàng đỏ dần nắm co ro ở một góc giường. Những người phụ nữ đẹp khi ốm thường có một dáng vẻ khiến người ta phải mỉm lòng.
- ▣ Anh cứ ngồi suốt bên nàng, nắm lấy tay nàng, kéo chăn cho nàng, luôn luôn lấy tay gạt những sợi tóc dính trên trán nàng sang hai bên. Trên chiếc tủ ở bên giường đặt đủ thứ, nào là cốc nước, vi thuốc, hoa quả và sữa bò.
- ▣ Nàng nhắm mắt, trong nhà khe khẽ vang lên khúc độc tấu violon. Trong lòng anh trào dâng một tình cảm ấm áp yêu đương, nàng rất cần được bảo vệ, mà anh lại chính là chồng nàng. Cảm giác đó khiến anh rất vui và rất yên tâm.
- ▣ Bây giờ nghĩ lại, thật chẳng khác gì một giấc mộng: nàng đẹp mà đáng quý biết bao, vậy mà chỉ trong khoảnh khắc, nàng đã "ra đi", gây xúc động lòng người! Những đêm như trên không nhiều, cuối cùng còn lại trong tay chỉ là những mảnh vụn của một tinh thể vô cùng quý giá.

- Đêm đã khuya, anh gục đầu trên chiếc gối của nàng, người cứng đơ như đã chết.

7

- 8 giờ 10 buổi sáng, nàng chăm chú kẻ lông mày trước gương, phía đuôi lông mày nàng kẻ đậm một nét cong. Hai hôm nay, khuôn mặt nàng có chút tiêu tụy, vì "đôi co" và ít ngủ!
- Sau khi đã trang điểm sơ qua, nàng khoác chiếc túi da, rời khỏi nhà. Nàng nói với anh, hôm nay ở đoàn kịch của nàng có buổi tập diễn vở *Hamlet*. Anh nghĩ ngay đến anh chàng nam diễn viên; vợ chàng và anh ta sẽ lại hợp diễn, một người đóng vai Ophelia, một người đóng vai Hamlet, người tình đã chết đi sống lại trong vở kịch.
- Anh đứng trên ban công, nhìn theo bóng nàng ở cổng của tòa lâu lớn, sau đó nàng đi về phía bên kia đường. Đoàn kịch ở cách nhà họ không xa, nàng thích đi bộ đến đó.
- Anh ngồi xuống, xem sách trong tâm trạng rối ren; sau đó anh nói chuyện điện thoại với mấy người bạn. Họ tán chuyện với nhau một lúc, rồi người bạn hỏi anh về

tác phẩm anh đang viết, đến bao giờ anh nộp được? Anh nói không biết được chính xác, rồi nói thắc đi rằng gần đây sức khỏe anh không tốt, nên các tác phẩm của anh thường nộp không đúng hạn. Nhưng sự thật thì anh đã chán viết lăm, ngoài những tập bản thảo đáng vứt vào sọt rác thì anh chẳng viết được gì cho ra hồn. Tuy nhiên, các tạp chí, các báo và công ty nghe nhìn lại không hiểu được điều này, cho nên trong xã hội ngày càng có nhiều những "bài văn sọt rác" như trong trường hợp của anh.

- ▣ Cuối cùng, vào lúc ba giờ chiều, anh rời ghế, đi ra khỏi phòng. Tuy người làm công theo giờ của anh sắp đến làm việc, nhưng anh vẫn không biết rút cục thì mình sẽ làm gì đây, anh chỉ không muốn ở một mình trong phòng. Sau khi nàng "ra đi", căn phòng trở nên trống trải, không có ý nghĩa gì cả, cũng không có hơi người, ngay cả một tí chút dấu vết của nàng cũng không còn lưu lại. Nàng vừa ra khỏi cửa, anh liền trở thành người không có gia đình. Anh hơi khùng khùng mà nghĩ như vậy.
- ▣ Trừ phi, đến một ngày nào đó, nàng biến thành một con chim nhỏ trong lồng, vĩnh viễn ở trong phạm vi của tầm mắt anh.

- ▣ Anh chậm rãi đi dưới bóng râm của hàng cây ngô đồng Pháp. Ven đường, một người cảnh sát đương đưa hóa đơn nộp phạt cho người lái xe taxi, ngoài ra còn có vài người vô tích sự đứng quanh đó nghiêng ngó cho thỏa tính hiếu kỳ. Anh lạnh lùng đi qua đám người đó, những người sống ở một bình diện rất cụ thể, rất vụn vặt trong xã hội thì có khác gì những hạt bụi bay trong không khí, tuy nhẹ nhàng nhưng thật vô nghĩa.
- ▣ Khi đi đến ngã ba, một người phụ nữ đi ngược chiều với anh bỗng nhiên giật giọng gọi anh. Người này gọi anh là thầy; nhìn thấy sự ngỡ ngàng trên mặt anh, người này vội nhắc rằng có lần đã từng ngồi nói chuyện rất lâu cùng anh trong một cuộc họp.
- ▣ Đó là cuộc hội thảo về một bộ phim, có rất nhiều vị lãnh đạo trong thành phố cũng đến dự. Thấy thái độ của anh không nhiệt tình, người phụ nữ này tỏ ra có chút túng lúng, nói chị còn có chút việc, khi nào có thời gian chị sẽ đến thăm anh. Dứt lời, chị ráo bước đi luôn.
- ▣ Anh hơi cau mày, có lẽ do người phụ nữ đó không có nét gì đặc biệt, nên anh không nhớ nổi.

- Anh thông thả đi qua mấy đoạn đường, và thấy là mình đang đi đến đoàn kịch của nàng. "Đã vậy thì ta đến đây xem vợ ta cùng anh chàng đóng vai Hamlet diễn xuất ra sao!".
- Đó là một căn nhà cao ba tầng cũ, kiểu Pháp; ở đây có những dây mây leo trên các bức tường; trên nóc nhà có một ống khói hồng khá cao. Anh gặp người quen khi đang leo lên cầu thang. Họ đứng ngay ở cầu thang nói bâng quơ vài câu chuyện; người đó hỏi anh, phải chăng là anh đến đây thăm nàng, anh cười xòa không trả lời câu hỏi đó, chỉ cất tiếng chào rồi tiếp tục leo lên tầng trên.
- Đứng ngoài phòng tập nhìn qua cửa sổ, anh thấy nàng đứng giữa đám đông, vừa mặc áo khoác, vừa nói nói cười cười với một người diễn viên. Xem ra thì buổi tập đã kết thúc; một số đạo cụ giản đơn vẫn còn vứt bừa chung quanh; mọi người đang đi về phía cửa. Thuận chân anh đi vào phòng rửa tay. Vì sao anh lại đi vào phòng đó, anh cũng không suy nghĩ xem tại sao như vậy, có thể là anh đi một cách bắn năng để lánh mặt mọi người, bất kể làm như vậy cũng hơi kỳ.

- ▣ Lúc đó là lúc cao điểm tan tầm, anh đi trong sự hối hả của mọi người, phía trước khoảng mười mét là vợ anh và người diễn viên nam. Họ đi rất sát nhau. Đôi khi, một người đi bộ do vội vã nên va vào người họ, thế là họ lại càng gần nhau hơn.
- ▣ Tay anh để trong túi quần, lòng bàn tay rướm mồ hôi. Anh cảm thấy trong người rất mệt mỏi, chẳng khác gì một chiếc bánh quy khô giòn, lúc nào cũng có thể nát vụn. Nhưng anh biết rằng lúc này mình không thể ngã xuống được, anh vẫn phải đứng vững. Nhiệm vụ duy nhất của anh trong lúc này là đi phía sau đôi nam nữ này, như một con chó săn không mệt mỏi, phải làm sao để bám sát họ không rời, không ngừng nghỉ. Nghĩ đến đây, anh nắm chặt nắm tay.
- ▣ Khi đi qua một cửa hàng bán ngô rang, nàng dừng bước, có vẻ như muốn cho tay vào túi áo lấy tiền. Nhưng người nam diễn viên đã bước lên trước nàng với một số tiền trong tay, anh bốc một nắm ngô rang rồi bỏ vào tay nàng. Dưới con mắt của người khác thì họ là một đôi bạn tình, hoặc là một cặp vợ chồng trẻ, khăng khít, gắn bó với nhau: Người vợ bé nhỏ thì thích ăn vặt, người chồng tốt bụng thì âu yếm

chiều chuộng vợ; có trời mà biết được trong thành phố Thượng Hải này có bao nhiêu đôi bạn tình nồng nàn với nhau như vậy. Nhưng theo anh biết thì nàng đâu phải là người thích ăn vặt, cho nên trước người nam diễn viên này, nàng biến thành một người tinh nghịch mà đáng yêu.

- ▣ Anh chăm chú nhìn họ, với thái độ phán chấn, thản nhiên mà ghen ghét. Mắt anh là chiếc máy ảnh chụp rất nét; bất kỳ vật gì cũng đều nằm trong tiêu cự của nó.
- ▣ Nàng vừa ăn, vừa nói chuyện với người nam diễn viên, luôn nghiêng mặt về phía người này cười nói. Xem ra thì nàng cảm thấy rất thoái mái. Trước đây không bao giờ nàng ăn quà ở ngoài đường, vì đó không phải là hành vi của người phụ nữ nề nếp!
- ▣ Họ rẽ vào một con đường ngang, ở đài dòng người ít hẳn, nhưng cây cối và các căn nhà theo kiểu phương Tây cũ ở hai bên đường nhiều hẳn lên; một bức tường bao dài, trên đó còn có những bông hoa đỏ, nhỏ bé không biết tên. Khi đi qua một cửa hàng cà phê do người Ailen mở, họ dừng lại, có vẻ như bàn bạc một điều gì đó, sau đấy họ lại cùng đi theo một con đường nhỏ, rồi mới đi vào một cái quán.

- Đó là một quán cà phê rất lớn, bên ngoài là một bãi cỏ xanh rờn khiến người ta cảm thấy thư thái trong lòng, bên trong có trồng hoa hồng, không ít những người ở tầng lớp trên đến đây ăn "cơm Tây", uống cà phê, tìm bạn tình. Ngoài ra còn có rất nhiều người châu Âu; ở đây họ có thể ăn những món ăn Âu và uống loại cà phê chính hiệu, đồng thời lại được nghe nghệ sĩ người Ailen hát.
- Anh theo họ đi vào trong cửa hàng, lúc này ở đây đã rất đông khách, anh vào một góc ít người chú ý, ngồi xuống đó. Nàng và người nam diễn viên ngồi ở bàn cách anh một quãng xa, nhưng anh vẫn có thể quan sát họ tương đối dễ dàng.
- Cô phục vụ đặt thức ăn và cà phê lên bàn có phủ khăn, nhưng anh không thấy đói nên lấy thuốc lá trong túi ra châm lửa hút. Ở phía bàn bên kia, vì món bít tết còn chưa chín kỹ nên nàng gọi cô phục vụ đến đưa xuống bếp rán lại. Người nam diễn viên cười với nàng, rồi nói một câu gì đó, nàng cũng cười theo. Đường như số lần nàng cười khi ở cùng chàng nam diễn viên còn nhiều hơn suốt cả thời gian bấy lâu nàng ở cùng anh.

- ▣ Khi nàng cười trông rất đẹp, chẳng khác gì một đóa hoa cúc ngâm vào nước sôi, dần dần nở tung cánh. Anh không một chút đau khổ khi nhìn ngắm nhan sắc và nụ cười của nàng.
- ▣ Nàng bắt đầu ăn món bít tết vừa rán lại, người nam diễn viên cũng ăn món ăn trong đĩa của anh ta; chỉ có anh do không đói nên chỉ uống từng ngụm nhỏ cà phê.
- ▣ Anh thấy họ bắt đầu nói chuyện với nhau, nét mặt nàng hiện rõ vẻ u buồn, có vẻ như nàng đang kể cho chàng diễn viên nỗi khổ tâm về gia đình của mình. Anh có thể đoán được nàng đang nói gì:
 - Cái lão già ấy, chồng em ấy mà! Anh ta có lẽ mắc bệnh tâm thần, anh ta nhìn ngó em lúc em soi gương, trang điểm, nhìn ngó em lúc em ngủ, lại còn nhìn ngó cả vệt dầu bôi móng tay ở trên bít tất của em nữa... Anh xem, em có nên mời một bác sĩ đến khám bệnh cho anh ta không, hoặc là em có nên nghĩ đến việc ly hôn với anh ta không?... Ý anh về việc này thế nào? Anh hãy khuyên em nên giải quyết việc này ra sao?...
- ▣ Nét mặt người diễn viên lộ rõ vẻ đồng tình với thái độ rất ôn tồn, sau đó anh ta chậm rãi nói vài câu. Với sự suy đoán của anh, người nam diễn viên sẽ nói:

- - Em đẹp như thế, hơn người như thế, mới đầu anh thật không hiểu vì sao em lại lấy cái lão già ấy, mặc dầu lão ta có tiền và có tiếng, nhưng anh tin chắc rằng em chẳng phải vì những thứ đó mà lấy lão ta. Anh hiểu em, em là một người phụ nữ biết suy nghĩ, có hiểu biết, lại lịch thiệp, không giống như những người phụ nữ khác. Nay anh ta đã đối xử với em như vậy thì em cần gì phải chung sống với anh ta. Anh tin rằng em sẽ không chịu để đòi em cứ tàn lui dần trong căn nhà tối tăm, không sinh khí đó.
- Nàng cúi đầu xuống, đẩy khay thức ăn ra, thẩn thờ nghĩ một điều gì đó; người nam diễn viên đưa một tay ra, nắm chặt lấy bàn tay thon nhỏ của nàng. Cũng chính bàn tay thon nhỏ này, chồng nàng đã từng nắm nó nhiều lần, chính cái cảm giác dịu dàng và giá lạnh của bàn tay thon nhỏ này đã không ít lần khiến "lão già" đó phải rung động cõi lòng, phải say mê như điếu đổ. Anh nhìn cảnh tượng trên, đôi mắt thấy đau đau, lòng dạ thấy tê tái.
- Người nam diễn viên vẫn cứ nắm tay nàng mãi, đồng thời anh ta nói những lời gì đó rất dịu dàng với nàng, nàng cũng dịu dàng lắng nghe những lời đó, mặc cho người

bạn trai nấm māi tay mình, đôi mắt nàng ánh lên một niềm tin tưởng và sự trìu mến.

- ▣ Bài dân ca Ailen được hát lên, một vài người châu Âu ngả nghiêng thân hình theo nhịp điệu của bài hát; cà phê ngát hương thơm, rượu hồng say lòng người, nay lại thêm giọng ca thuần chất quê hương, đó chính là loại thần dược để chữa khỏi tắc lòng luyến nhớ quê hương. Trong một bầu không khí thơm tho, sang trọng này, anh như một hòn đá nhỏ lạc lõng; chính bầu không khí này khiến anh nghẹn họng, anh với nó chẳng chút liên quan.
- ▣ Vào khoảng chín giờ, chàng nam diễn viên gọi người phục vụ đến tính tiền; nàng thì mặc chiếc áo khoác màu đen, chuẩn bị rời nhà hàng ra về.
- ▣ Anh cũng lập tức thanh toán tiền; khi thấy nàng và chàng diễn viên đi ra cửa, anh liền đứng dậy đi theo họ luôn. Nàng đột nhiên quay người lại, anh giật mình, vội vàng nấp vào sau một cây cọ lớn. Nàng hâu như sát vào vai anh khi vội vã rảo bước quay về bàn ăn lấy chiếc điện thoại di động, sau đó nàng lại vội vã đi ra phía ngoài. Một mùi nước hoa lẫn với mùi rượu nho từ người nàng thoảng qua chỗ anh.

- ▣ Nàng và người nam diễn viên vai kề vai bước; họ đi xuyên qua bóng cây, xuyên qua ánh đèn, xuyên qua từng con đường yên tĩnh. Anh nhìn thấy ngôi nhà kiểu châu Âu quen thuộc: nhà anh ở tầng ba của tòa nhà cao tầng này.
- ▣ Nàng và người diễn viên nam từ biệt nhau ở cổng; người này ôm chặt lấy nàng trong bóng tối ở bên bậc thang, nàng không cự tuyệt. Sau đó nàng một mình đi lên lầu.
- ▣ Anh đứng trong ngôi vườn nhỏ ở phía ngoài tòa nhà hút thuốc; hút xong điếu thuốc, anh phùi phùi quần áo, vuốt vuốt mái tóc, hít hít không khí rồi đi vào phòng.
- ▣ Tối đến, họ ngủ mỗi người một giường, không ai nói với ai, mà cũng không tranh cãi điều gì với nhau. Trông nàng bình tĩnh mà lạnh lùng, dường như trong lòng có nhiều điều ẩn giấu chẳng khác gì một con hổ ngầm chật miệng, chỉ đợi thời cơ thích hợp sẽ mở ra lần cuối. Anh không muốn hỏi nàng điều gì, cũng không muốn để nàng biết là anh đã đi theo sau nàng, lại càng không muốn nghe nàng đột nhiên nói: "Chúng ta hãy ly hôn!".
- ▣ Anh đã thấy một hộp thuốc tránh thai dưới chiếc đệm nơi giường nàng ngủ.

- ▣ Hôm ấy, anh đang ngồi ở đầu giường uống cà phê; do sơ ý đánh đổ chén cà phê xuống giường, anh vội gọi chị giúp việc lên cùng anh thay đệm và thay ga trải giường; lúc nhắc tẩm đệm lên, anh thấy ngay cái "cửa" bí mật này.
- ▣ Anh cầm hộp thuốc đó lên, bên trong rỗng không; có lẽ nó đã được sử dụng hết từ lâu rồi, mà nàng thì đã quên không vứt đi. Anh bỗng nghĩ đến hiệu thuốc lớn đó, anh cho rằng chính hôm anh thấy nàng vào hiệu thuốc ấy, nàng đã mua hộp thuốc này. Anh nhìn vào chiếc hộp rỗng không và cảm thấy giận dữ. Thì ra nàng trước sau không hề muốn có con với anh nên đã dùng cách này để lừa dối anh. Anh đã có ý ngờ rằng mình có vấn đề về sinh lý nên mới không thể có con, mà anh thì muốn có một đứa con biết mấy!
- ▣ Anh lèp tức lục lọi mọi chỗ, từ ngăn kéo đến tủ, đến mọi ngóc ngách trong nhà, nhưng đều không tìm thấy loại thuốc mà lần đó nàng mua ở hiệu thuốc ấy. Một tín hiệu nguy hiểm chứng tỏ nàng không chung thủy với anh đã thành hiện thực. Nàng đã sử dụng loại thuốc đó vì một người đàn ông khác.

- ▣ Anh tiếp tục lục lọi; hộp hóa trang của nàng anh cũng đã tung ra đầy mặt đất; trên sàn nhà ngổn ngang bừa bộn, chẳng khác gì cảnh trí của một vở bi kịch trên sân khấu, lòng anh cũng trở thành một bãi rác, nó mang một sự cuồng điên, giá lạnh, thê lương; bên tai anh liên tục vang lên những tiếng ầm ầm như máy chạy, chẳng khác gì tiếng cọ sát mạnh của lốp xe ôtô khi phanh gấp; anh và nàng đều có thể chết trên bãi chiến trường của sự yêu đương tuyệt đối này!
- ▣ Khi trở về, nhìn thấy quang cảnh bừa bộn trong phòng, đôi mắt nàng vụt trở nên hãi hùng. Anh giống như một con cáo già đi đi lại lại trên bãi đất hoang, đôi mắt đỏ ngầu, khóc miệng nhăn nhúm. Sự thật thì anh đã mệt mỏi đến mức nói không nên lời. Anh vứt chiếc hộp giấy rỗng không trước mặt nàng; bằng một giọng yếu ớt, anh hỏi nàng:
 - Thuốc trong cái hộp mới mua này, cô để đâu?
 - Nàng đứng chờ người lác lắc đầu, có vẻ như không rõ anh nói gì. Anh liền nói tên hiệu thuốc ấy, và nói rõ cả buổi chiều hôm nào nàng đến hiệu thuốc đó mua thuốc.

- ▣ Mặt nàng xám lại, từ cổ họng nàng phát ra một câu tuy rất nhỏ nhưng đầy phẫn nộ:
 - Thế ra anh theo dõi tôi? Anh có quyền gì mà làm như vậy?
- ▣ Người nàng khẽ run run, mắt trừng trừng nhìn anh; cặp mắt của nàng như đang nhìn thấy một quái vật già nua, xấu xí; con quái vật đó chính là anh!
- ▣ Họ đứng đó, mặt đối mặt, như hai bức tượng đá lạ lẫm. Một tiếng súng nổ, thiên nga từ không trung rơi xuống, những lông vũ bay tới tấp khiến người ta ngạt thở; chúng bay đến đầu mút của giặc mộng, mộng đến giây phút cuối tức là tro tàn, tức là hư vô, tức là dừng lại. Trong không khí thoảng một mùi ngòn ngọt mà hơi tanh, như mùi máu:
 - Chúng ta phải ly hôn thôi! - Nàng nói.
 - Anh không nghe rõ được ngay nàng nói gì, nàng lại lặng lẽ nhắc lại lần nữa:
 - Chúng ta phải ly hôn thôi! Phải ly hôn thôi!
 - Anh có cảm giác như thiếu oxy, lời của nàng như một cái ống giá lạnh hút đi tất cả oxy trong người anh. "Ly hôn thôi!".
 - Anh mở to mắt nhìn nàng, đột nhiên ở anh thoáng một nét cười đau đớn: "Không!".

- Anh lắc lắc đầu: "Em là vợ tôi, tôi yêu em, em cũng yêu tôi".
- ▣ Nàng không nhìn mặt anh, khuôn mặt nàng lộ một vẻ làm cho người ta rầu lòng. "Anh có thể làm tôi điên lên mất!"
 - ▣ Nàng khẽ nói vậy, sau đó nàng đi ngay đến tủ thu xếp quần áo, dường như nàng không muốn ở lại căn phòng này thêm một phút nào nữa!
 - ▣ Anh bước nhanh lên một bước, ôm lấy nàng. "Đừng đi! - Anh lớn tiếng nói - Đây đâu phải là chuyện đùa. Giữa chúng ta không có bất cứ một vấn đề gì; mọi cái đều có thể trở lại như cũ!". Anh muốn hôn nàng.
 - ▣ Nàng giãy giụa, lặng lẽ phản kháng, móng tay nàng cào xước mặt anh, anh buông tay. Thấy nàng kéo khóa túi da, tay chân anh lạnh ngắt: "Em định đi đâu?" - Anh không nhịn nổi, hỏi.
 - ▣ Nàng không nói gì, chỉ rảo bước ra khỏi phòng, anh vẫn đứng tại chỗ, nghe tiếng cót két, cót két từ đôi giày cao gót của nàng xa dần.
 - ▣ Anh vứt lao ra khỏi nhà, một dự cảm "chết người" bảo anh rằng, nếu giờ phút này nàng rời bỏ nơi đây thì sẽ mãi mãi không bao giờ quay trở lại nữa.

- Anh chạy rất nhanh trên đường phố trong đêm tối. Hình bóng nàng như một áng sương mù, mơ hồ và chuyển động. Anh ở phía sau lớn tiếng gọi tên nàng, nàng quay đầu lại vội vã liếc nhìn anh, sau đó lại tiếp tục chạy.
- Anh nghe rõ tiếng gót giày cao gót của nàng vang lên dần dập trên mặt đường và nghe rõ cả hơi thở nặng nề của mình. Lúc này, trên đường đã ít người qua lại; đêm đã về khuya, dưới ánh đèn đường, con phố toát lộ một vẻ yên tĩnh khác thường. Sự yên tĩnh này khiến người ta phải nín thở, khiến người ta phải sợ hãi, vì bất cứ điều gì cũng có thể phát sinh trong sự tĩnh mịch ấy.
- Anh dần dần đuổi kịp nàng. Khi quay đầu lại, phát hiện được điều đó, đôi mắt nàng đột nhiên lộ rõ vẻ tuyệt vọng, như một con vật nhỏ chờ lúc chịu trói. Nàng còng ra sức chạy về phía trước, người lảo đảo; nàng có thể ngã xuống bất cứ lúc nào!
- Một chiếc taxi màu đỏ xuất kỳ bất ý⁽¹⁾ chạy đến. Nàng thấy cần phải nấm lấy "cọng rơm" cứu mệnh này. Nàng vừa giơ tay vẫy

1. Xuất kỳ bất ý. Một cách đột ngột, khiến người ta không ngờ trước được.

vãy như điên, vừa cấp tốc chạy tới chiếc xe. Lúc đó tốc độ chiếc xe rất lớn, ánh đèn đường mờ mờ, nàng lại chạy quá nhanh, chẳng khác gì một chiếc lông chim phơi phới bay về phía xe, không ai có thể kìm lại được.

- ▣ Anh đột nhiên dừng ngay lại; trong khoảnh khắc nhìn thấy vợ mình lao về phía chiếc xe, anh nghe thấy tiếng cọ sát chói tai đáng sợ, đó là tiếng cọ sát giữa cơ thể yếu mềm của người phụ nữ với chiếc xe, còn cả tiếng lạo xao của xương khi bị gãy; nó như tiếng của nước mắt rơi, của máu loang dần trên đường nhựa, tiếng thét của cõi lòng anh khi bị xuyên thủng.

8

- ▣ Người đàn ông cô độc này đã ngồi trước cửa sổ rất lâu, anh ngồi im lìm, thời gian cứ trôi bên ngoài cơ thể anh.
- ▣ Ban đêm, anh không thể nào ngủ được, còn ban ngày thì anh ở vào trạng thái mộng du. Trong anh cứ tái hiện những hình ảnh của những ngày qua, khuôn mặt nàng giống như những bức phù điêu trong

bóng tối, nó mang dáng vẻ băng lạnh và bi thương đã hàn sâu trong ý thức của anh.

- ▣ Anh cứ nghĩ rằng tất cả mọi điều xảy ra đều không phải là sự thật, không có lý do, không lôgic, không mường tượng nổi. Trong suy nghĩ, anh cho rằng phần lớn thời gian của kiếp sau anh sẽ còn phải tìm hiểu tiếp về sự việc này. Anh sẽ cứ suy nghĩ mãi, suy nghĩ đến khi không cất bước được nữa thì lúc đó cũng là đoạn kết thúc của cuộc đời anh. Anh mãi mãi không thể hiểu được vì sao cái chết của nàng lại xảy ra một cách dễ dàng như vậy, nàng đã rời xa cuộc đời này không một chút vết tích, cuộc đời của nàng giống một bức tranh không chân thực, mặc cho Thượng đế nhão nặn. Quá trình diễn biến của tôi hôm ấy cũng không chân thực. Vợ chồng sau khi cãi nhau, vợ mở cửa chạy ra ngoài, sự việc đó là thường tình; nhưng khi sự việc ấy xảy ra giữa anh và nàng thì lại là sự bi ai và chết chóc, giống như chiến tranh, giống như giữa sự sống và cái chết. Anh và nàng cơ bản giống nhau về tính cách, cũng khùng khùng, cũng nhạy cảm, cũng tự tư, cũng mềm yếu!
- ▣ Anh luôn nằm mơ thấy nàng, mơ thấy nàng hồi hả đi trên đường phố. Những

đường phố áy xen kẽ nhau như bờ ruộng, như là một mạng nhện khổng lồ, chung quanh là màu nâu, màu xanh, nhiều nhất vẫn là màu đen. Ngực nhìn không rõ, nhưng mặt nàng thì giống như vàng trăng sáng. Đêm đó không có ánh trăng, khuôn mặt của nàng là ánh sáng duy nhất có thể chiếu sáng đường phố, xua đuổi sự hãi hùng! Còn người đàn ông không một nét đặc trưng vẫn cứ theo sau nàng; anh nhận ra người đàn ông ấy chính là bản thân anh, là chồng của người phụ nữ vừa chết này. Anh bám sát không rời, mỗi duyên oan nghiệt đã ràng buộc anh và người phụ nữ này, tình yêu đã bất lực trước số mệnh và trước quy luật của tự nhiên.

- Những giấc mộng chẳng khác nào những tết bào phòn thực cứ nối tiếp nhau không chê anh. Khi thì anh mơ thấy tiếng xe hỏa nghiền nát cơ thể nàng, khi thì là những bó hoa tươi màu tím nở rực rỡ cả một vùng, khi thì là chiếc ô màu đen trên bàn mỗ. Anh bị ảo giác đó làm cho tâm thần bàng hoàng, ngẩn ngơ!
- Chuông điện thoại bỗng kêu inh ỏi, cầm ống nghe, anh nghe thấy một giọng nữ thầm đượm tình cảm; chị hỏi thăm anh, mong anh đừng buồn, cuộc sống vốn là

nurse vậy mà; chị thở dài, gọi anh là thầy, mong anh chú ý giữ gìn sức khỏe. Người ta đồn rằng anh đã không thể làm việc được, không thể đi đâu được, đường như là đã "gục". Chị sử dụng từ ngữ rất thận trọng, chan chứa sự cảm thông.

- ▣ Anh cảm ơn chị, đầu óc đột nhiên rất tỉnh táo, anh nhớ là đã có lần gặp chị trên đường, chị gọi anh là "thầy". Đó là một phụ nữ không đẹp, nhưng có lẽ tâm địa tương đối tốt.
- ▣ Vào những ngày này, rất nhiều cú điện thoại gọi đến chia buồn với anh, có lúc anh đã phải rút ố cấm điện thoại ra.
- ▣ Anh không muốn nghe những lời đó, cũng không muốn gặp những người đó, ngay cả tang lễ của nàng, anh cũng không mời một ai. Thế giới không bao giờ hết được những lời đàm tiếu, thiên hạ vĩnh viễn sẽ không thấu hiểu được tình yêu đương thắm thiết của người khác.
- ▣ Tiết trời không xấu, ánh nắng không chói mắt. Anh bước vào tòa nhà cao tầng kiểu Pháp ấy. Một vài người nhìn thấy anh đều tỏ vẻ thông cảm với anh; họ chào hỏi anh, nhưng không hề nhắc gì đến chuyện của vợ anh, chỉ hỏi anh sức khỏe ra sao, vẫn tiếp tục viết chữ?

- ▣ Anh ôn tồn nói với họ vài câu khách sáo, sau đó đi vào văn phòng ở gác hai. Ở đây, nàng không có bàn làm việc, nhưng nàng để một số đồ đặc vào chiếc tủ tường trong một ngăn dài có khóa. Anh không có chìa khóa. Người ở đây vội tìm một người thợ khóa đến mở khóa cho anh, nhưng trong đó chỉ có một bộ quần áo và vài thứ lặt vặt của nàng, nay anh lấy những thứ đó di thì ngăn tủ này sẽ để người khác sử dụng. Mọi vết tích của nàng ở nơi đây sẽ được xóa đi rất nhanh. Quá khứ là quá khứ, ai ai cũng đều nói như vậy.
- ▣ Khi sắp bước ra khỏi cổng đoàn kịch, anh nhìn thấy người nam diễn viên nọ; anh ta mặc một chiếc áo sơmi, tóc hơi lay động vì gió, gương mặt sáng sủa; đó là mẫu người mà phụ nữ rất ưa thích. Chàng nam diễn viên này cũng đã nhìn thấy anh; họ cùng gật đầu chào nhau nhưng không ai nói gì hết, sau đó người nào đi đường người ấy!
- ▣ Trên đường về nhà, anh đột nhiên có chút tiếc nuối, tiếc vì trên nét mặt chàng diễn viên nọ không lộ một chút gì gọi là đau khổ. Dù rằng nàng và chàng ta đã tay cầm tay cùng đi trên phố, đã ôm nhau trong nơi có ánh đèn mờ tối. Nét mặt của người nam diễn viên này rất bình thản, ta không

thể nào tìm thấy một chút gì gọi là bị ảnh hưởng bởi cái chết bất ngờ của người bạn gái thân thiết của anh. Có thể đây là một con người có thói quen kìm néo tình cảm của mình chăng?

- Một mình anh lủi thủi đi trên đường phố. Con phố này bao giờ cũng rất đông người, nó chẳng khác gì một con sông mang theo bao nỗi buồn vui, mang theo bao nhiêu tình tiết của những câu chuyện tình, nó sẽ trôi xuôi mãi về biển Đông, không ngừng không nghỉ!

HÃY NÓI ĐI! HÃY NÓI ĐI!

- ▣ **1.** Tôi ngồi trước mặt anh ta, mân mê hộp thuốc lá Thụy Điển rỗng không; loại thuốc này có tên là "Ngọ dạ quang"; chiếc hộp hơi bẩn! Bằng những ngón tay mảnh dẻ, tôi cầm nó một cách thò ơ. Ngón tay tôi đeo chiếc nhẫn huỳnh quang, dưới ánh sáng mờ nó có thể chuyển thành màu tía. Đó là món quà người chồng trước từ Paris nhờ người mang về cho tôi. Có những người con gái bao giờ cũng thích người yêu tặng cho mình món quà nhỏ, rẻ tiền nhưng đầy tình cảm; tôi chính là một trong những người con gái đó.
- ▣ **2.** Anh ta giống như một con mèo luôn luôn ngáp. Chàng trai trẻ này nói, anh ta có cảm giác trên đầu mình đầy cháy, hoặc đầy những con trùng ký sinh. Tóm lại, đường như anh ta không hề thích bản thân anh ta!

- ▣ **3.** Ánh đèn mờ mờ chiếu vào mặt chúng tôi; chúng tôi chẳng khác gì hai con cá đến từ biển sâu đang lơ mơ ngủ; chúng tôi đều không nhìn người trước mặt, không nhìn những người ở chung quanh; những thứ bài trí ở đây cũng chẳng thể làm cho chúng tôi hứng thú!
- ▣ **4.** Đêm đã khuya, trong không khí có chút gì đó ngọt ngọt lại tanh tanh như không khí ở nơi xảy ra tội ác, hoặc giống như mùi vị của loại đường bạc hà. Mùi vị đó mê hoặc chúng tôi; chúng tôi là những con trùng bé nhỏ sống vì chút mùi vị đó.
- ▣ **5.** Máy người mặc quần áo đen xuất hiện trong quán rượu. Họ tết những chiếc bím bóng lọng, hoặc cao trọc đầu. Trong đó có một người mồm ngậm một điếu xì gà, hình dáng chẳng khác gì nòng súng; mọi người nháo nhác chú ý đến họ; còn chúng tôi thì vẫn ngồi ở đó, chẳng có ai biết chúng tôi, mà cũng chẳng có ai ngó ngàng đến chúng tôi!
- ▣ **6.** Tôi liếc nhìn anh ta, cảm thấy mệt mỏi. Tôi biết lúc này mắt tôi đang sưng, quầng mắt tôi đã khiến mắt tôi có một vẻ đẹp mệt mỏi và khác lạ. Tôi thích vẻ đẹp ấy của bản thân. "Hãy nói đi!". Tôi nhẹ nhàng nói với anh ta: "Hãy nói một chút gì nữa đi, nói gì cũng được!".

- **7.** Anh ta cười với tôi, nụ cười sao mà vô vị! Nhưng chính vẻ vô vị, lãnh đạm toát ra từ người anh đã hấp dẫn tôi. Anh ta dường như thiếu sức kiềm chế trước khung cảnh hiện tại: trên mặt anh ta toát lộ một vẻ vừa dịu dàng, vừa chán chường, mệt mỏi!
- **8.** Chúng tôi gặp nhau trong quán rượu nóng hầm hập có hương thơm ngào ngạt. Tôi đã chú ý đến anh khi ở quầy rượu: anh là một chàng trai trẻ tuổi, người không cao, tóc cắt hơi ngắn, dáng người sáng sủa, biểu lộ một vẻ "hư vô", áo quần đúng mốt nhưng giản đơn, là một đối tượng lý tưởng đối với tôi trong cuộc kỳ ngộ ở quán rượu này. Sau đó, tôi đi về phía anh, trên mặt tôi chẳng có vẻ gì là tươi cười. Chiếc juýp đen trên người, như một cánh tay lớn bao lấy eo tôi khá chật, dường như từ phần eo đó, bất cứ lúc nào cơ thể tôi cũng có thể gập xuống thành hai. Thật ra, vẻ không niềm nở như vậy tôi chẳng hề có ý định từ trước, nó chỉ là điều quyết định trong giây lát mà thôi. Có thể lúc này tôi chỉ muốn tìm một người nào đó để nói chuyện. Vừa hay, anh ta nhìn cũng không đến nỗi nào!
- **9.** Thoạt tiên, tôi hỏi mượn anh chiếc bật lửa, sau đó thì nín lặng. Tôi cảm thấy khi tôi ngắm nhìn anh, cũng là lúc anh ngắm

nhìn tôi. Sắc mặt tôi bao giờ cũng xanh xao. Tôi đột nhiên hỏi: "Anh có thích nói chuyện không?".

- ▣ **10.** Anh ta nói luôn miệng, nói không ngừng, lại còn không ngừng ngáp. Tôi ngầm đoán, phải chăng anh ta là loại "Money-boy". Trong quán rượu này luôn có những anh chàng trẻ tuổi bám vào đây, họ lấy việc "hầu" chuyện khách ở quán rượu và làm một việc gì đó ở đây để mưu sinh.
- ▣ **11.** Cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên này thật ra cũng không làm cho tôi chán ngán. Anh chàng này đã nói về thời tiết, các món ăn, bệnh AIDS, chuyện Clinton thăm Trung Quốc, về giá taxi đắt hơn và còn cả chuyện cuộc sống mà không có nhà xí thì thật không thể tưởng tượng nổi! Chúng ta đang ở vào tình trạng hỗn loạn, rồi rầm những năm cuối thế kỷ XX, cho nên mọi câu chuyện của anh ta cũng hỗn loạn, rồi rầm!
- ▣ **12.** "Ta nói với nhau vài điều chứ!". Tôi nói vậy, rồi nhìn anh ta với vẻ dịu dàng, nhưng mỏi mệt. Thế là anh ta chuyển câu chuyện về tôi. Anh nói, mọi bộ phận trên người tôi đều đẹp, nhưng cũng chẳng phải là đẹp lắm - anh bổ sung thêm; tuy nhiên, chỉ có một vẻ đẹp toát ra từ khả năng kiềm chế sự điên điên khùng khùng bất tự

giác! Cái vẻ đẹp mềm yếu này không dựa vào nó được, anh nói tiếp, chỉ một trận gió thổi qua là cả người chị sẽ run rẩy: một mũi dao lướt qua sẽ làm chị tàn tạ, nhưng một khi nó thâm nhập vào con tim ai thì người đó sẽ vui lòng chết vì nó!

- 13. Những lời ấy đã làm tôi động tâm. Tôi phải công nhận đó là một anh chàng rất biết cách nói chuyện. Những suy nghĩ ở trong đầu anh ta đã khiến tôi chú ý. Tôi là một nhà văn bất đắc chí. Đối với bất kỳ một người có cá tính nào, tôi cũng đều muốn quan sát. Tôi hãy xin nói về người chồng trước của tôi; ý muốn hiểu rõ hệ thống tư tưởng phức tạp như "mạng nhện" của anh đã khiến tôi trở thành vợ anh. Kết quả là đã gây ra một sai lầm chết người. Từ đó, tôi đã thấy rằng: Mọi điều nếu bắt đầu bằng tình yêu, thì sẽ kết thúc bằng nỗi hận lòng! Tôi đã không sao xóa nỗi hình ảnh người chồng đó trong những giặc mộng đêm đen của tôi: hình ảnh đó sau khi vết thương đã lành, còn lưu lại trong tôi như một vết sẹo dài. Lại còn chiếc nhẫn này trên tay nữa chứ, tôi nhìn chiếc nhẫn lấp lánh đó chẳng khác nào một loại độc tố, như một bộ phận nào đó trong sinh mệnh của tôi đã bị hoại tử cùng với vết loét của nó.

- ▣ **14.** "Hãy nói đi", tôi thinh cầu anh như vậy, rồi như một bóng bóng nhỏ sáp bốc hơi, tôi nói tiếp: "Anh hãy nói vài lời đi chứ?". Tôi nhìn chằm chằm vào anh, trong đôi mắt anh đã hơi ướm ướt, nhưng mê hoặc; khi đó tôi không biết rằng anh có thích tôi không. Cảm giác này rất kỳ dị, tôi đưa một bàn tay ra; từ gầm bàn, bàn tay tôi dần dần chạm vào đầu gối anh, sau đó từ từ đưa lên trên, cuối cùng thì dừng lại ở miệng túi quần bò của anh, rồi tôi nhét hai đồng nhân dân tệ vào đó.
- ▣ **15.** Lúc này, tôi chú ý đến vẻ lúng túng đột nhiên thể hiện trên mặt anh, mặt anh cũng xanh xao chẳng khác gì tôi. Tôi khát, cho nên tôi thấy cần uống nước. Anh nói, rồi nhìn tôi cười cười, tiếp đó anh rời ghế rào bước đến quầy rượu.
- ▣ **16.** Khi anh đi về phía quầy rượu, trong đám đông chung quanh vang lên tiếng gào thét của một phụ nữ, tiếp đó là những tiếng kêu la của rất nhiều người; những thanh âm ấy giống như những thanh âm phát ra từ một cuộc tụ hội cuồng hoan của một trăm lẻ một con chó. Tiếp đó, người chủ quán và mấy người nữa có dáng dấp của nhân viên bảo vệ, với những nụ cười gượng gạo, áp giải mấy người mặc quần áo

đen vừa nãy mới vào quán rượu, những gã đàn ông trông khỏe như những bức tượng đồng đen rời khỏi quán. May người mặc áo đen đó có dáng vẻ của những kẻ xã hội đen: khi đi qua chỗ tôi, từ người họ xộc vào mũi tôi một thứ mùi khiến tôi nhức óc, đó là mùi toát ra từ nách của bọn vô lại đó.

- ▣ 17. Cảm giác của tôi trở nên mơ hồ, không rõ rệt. Khi uống hết chỗ rượu còn lại trong cốc, đột nhiên tôi không thấy bóng dáng của anh chàng trẻ tuổi nữa. Dường như không kịp nghĩ gì hơn, tôi liền đi theo ngay bọn người áo đen ra khỏi quán rượu.
- ▣ 18. Không khí trong quán hưng phấn mà tanh máu, người phụ nữ bị bọn đàn ông quần áo đen xâm hại đương khóc lóc, rên rỉ. Những người khác thì ngầm nghĩ về sự thần bí và bạo lực mà bọn người đó vừa đem tới. Tôi cũng bỏ qua không nghĩ đến anh chàng trẻ tuổi vừa qua nữa, tôi nghĩ anh ta cũng khá thông minh, biết chớp thời cơ bó đi thích hợp.
- ▣ 19. Đúng vậy, nếu tôi là chàng trai trẻ nọ, tôi cũng sẽ bỏ đi không ở bên cạnh người phụ nữ mệt mỏi mà đẹp đến mức kỳ dị kia. Nếu anh này sinh hứng thú thật sự với một người phụ nữ như vậy thì chàng khác nào anh nhảy vào một việc rắc rối có

thê nuốt chửng bất kỳ một thứ gì. Anh ta không thể làm việc gì xấu, cho nên khi cảm thấy có một chút bất thường đến từ đêm đen, anh ta đã bỏ đi. Tôi cười, ý nghĩ đó thật đáng yêu!

- ▣ **20.** Trên đường phố, dưới ánh đèn mờ mờ như sương, những cành lá của cây ngô đồng Pháp in lên mặt tôi những hoa văn vẫn vẹn. Tôi nhìn thấy bóng dáng của chàng trai trẻ; phía trước anh không xa có mấy người áo đen đang hối hả đi. Những người áo đen này đến một ngã ba thì rẽ, một người trong số đó quay đầu lại liếc nhìn về phía sau; thế là chàng trai dừng bước, tôi cũng dừng bước. Vì tôi không muốn số "báo đen" hung hăng kia tưởng nhầm tôi là "cái đuôi" của chúng.
- ▣ **21.** Chàng trai thử người đứng tại chỗ, sau đó anh ta bắt đầu tạt ngang sang bên kia đường.
- ▣ Bên kia đường là một cửa hàng tạp hóa, tay anh ta bịt kín túi quần. Ở đó chắc là chỗ tôi nhét tiền vào cho anh; tôi đoán là anh muốn tiêu hết số tiền đó ngay! Rõ ràng anh không phải là loại "Money-boy" như trước đây tôi nghĩ, cho nên anh ta có thể không thích lăm khi thấy tôi cho tiền. Thế là tôi đi về phía anh.

- ▣ **22.** Đường như anh cảm nhận được sự xuất hiện của tôi, nhanh như cắt, anh quay đầu lại.
Thấy tôi, anh ngẩn người một chút, tỏ vẻ mệt mỏi. Thế rồi anh đứng sững trước mặt tôi. lạnh tanh như một tảng kim loại sừng sững trong đêm tối!
- ▣ Tôi nhìn chằm chằm vào anh, mặt chẳng có một nét cười; giờ phút này tôi thấy thích anh.
- ▣ **23.** "Anh quên bật lửa!". Tôi chậm rãi giơ một tay ra, trong lòng bàn tay là chiếc bật lửa bằng bạc nhãn hiệu Tedla Pidus anh đã bỏ lại trên bàn.
- ▣ **24.** Tôi kéo tay anh, có cảm giác như bàn tay ấy lạnh ngắt; anh tựa hồ như một luồng khí lưu luyến qua bên tôi không tự chủ, không kể đúng sai, không có cách nào cự tuyệt. Chúng tôi đi xuyên qua các nhà cao tầng, đi xuyên qua các bóng cây, đi xuyên qua thành phố, những nơi còn lưu lại ánh đèn neon và những bóng mờ; chúng tôi đi rất nhanh, như hai con chó cùng đường, ánh trăng mờ mờ chẳng khác gì những hạt bụi phấn dính vào đầu tóc chúng tôi, và những nốt nhạc như có như không từ phía xa vǎng đến; chúng tôi và bóng của chúng tôi bị chìm lấp trong giờ

phút hoàn mỹ của mộng hồn lúc nửa đêm. Tôi đã mệt, tôi nghe thấy tiếng rên nho nhỏ trong tôi: "Mệt rồi! Mệt rồi! Hãy đưa tôi đến nhà anh!". Tôi nói vậy và tôi chỉ muốn nghỉ một chút, bàn tay lạnh giá của tôi kéo tay anh, hai cánh tay của chúng tôi giống như hai con rắn băng kim loại.

- ▣ **25.** Phòng rất lớn, ánh đèn rất mờ, âm nhạc rất du dương, bia đen rất đắng, nước ám vừa phải!
- ▣ **26.** Chúng tôi cùng nằm trong một bồn tắm lớn màu xanh mà xa hoa, cùng té nước lên nhau. Không trêu chọc, không nồng cháy, không có gì hết cả! Chúng tôi uống rượu, bình tĩnh mà mệt mỏi, cùng tắm táp cho nhau như hai người không có giới tính. Mắt đối mắt, thân thể đối thân thể, hoa đối hoa, những câu đánh đố cũng đối nhau. Trên mặt người này, người kia nhìn thấy nét quen thuộc của mình.
- ▣ **27.** Đó là một vị rất "gắt" ở một thành phố vật chất giữa thời đại công nghiệp này, chúng tôi nắm bắt được "đồng loại" của chúng tôi qua loại mùi vị đó.
- ▣ Tôi và chàng trai này từ bồn tắm bước ra. Da dẻ chúng tôi dưới ánh đèn giống như những tấm lụa quý giá nhất thời xưa.

- ▣ **28.** Tôi đi thẳng sang giường anh, nhẹ nhàng đặt mình lên trên tấm khăn trải giường bằng gấm có dệt các bông hoa chìm. Tôi nhắm mắt lại, một cảm giác thư giãn lan tỏa từ ngón tay tới khắp nơi trên cơ thể. Tôi không biết rồi đây sẽ xảy ra chuyện gì, hoặc là dứt khoát sẽ không có chuyện gì xảy đến. Thật ra giờ đây tôi thấy dễ chịu, yên tĩnh. Sau đó giấc ngủ đã đến với tôi rất nhanh; chiếc giường như bầu nhị hoa lớn bồng bềnh nâng tôi lên, và đâu đây mùi thơm ngát của hương hoa tràn đến.
- ▣ **29.** Trong lúc mơ màng, tôi vẫn cảm thấy anh nhẹ nhàng nằm xuống bên tôi. Tôi nghe thấy tiếng thì thào của anh; anh mong rằng tôi có thể nói vài câu, bây giờ đến lượt anh lắng nghe tôi nói. Anh nói, anh thấy dễ chịu nhưng trông rỗng, chẳng khác gì một cái chai chờ để được đổ đầy. Trước khi đi vào giấc ngủ, anh muốn được nghe tôi nói vài câu, nếu không anh sẽ không sao ngủ nổi, anh phải tìm cách để người mệt nhoài thì mới ngủ được. Anh đã từng có thời gian uống rất nhiều thuốc ngủ và đã có lần do không cẩn thận nên đã ngủ liền một mạch ba ngày ba đêm, nên anh sợ rằng hoặc là ngủ không được, hoặc là mãi mãi không tỉnh giấc nổi.

- ▣ - Em có thể nói vài câu chăng?
- ▣ **30.** Sau một lúc lặng thinh, tôi cảm thấy mình đã đi vào giấc ngủ. "Anh muốn biết điều gì?" Tôi hỏi khẽ, tiếng của tôi lạnh giá như cột thủy ngân ở dưới điểm băng.
- ▣ **31.** "Em muốn nói gì cũng được". Mặt anh đặt trên tóc tôi, nhẹ nhàng hít hà.
- ▣ **32.** "Tôi muốn ngủ, tôi đã mệt". Tôi nói mấy lời rồi quay người, tự nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ của bản thân.
- ▣ **33.** Tôi có cảm giác anh đã thức giấc, đã đi lại vài vòng trong nhà rồi mở máy hát, điệu nhạc Techno khe khẽ vang lên. Sau đó, dường như tôi nghe thấy tiếng anh mở cánh cửa kính thông ra ban công. Lúc này, thành phố giống như một con tàu lớn đi trong bóng tối. Những người vẫn tinh táo trong đêm khuya thật là bất hạnh! Anh ta sẽ cảm thấy buồn rầu, cảm thấy trống rỗng, anh ta bị một loại ám thị ẩn náu trong một bối cảnh mơ hồ chiếm đoạt.
- ▣ **34.** Anh tựa hồ lại đi đến trước giường, nhưng không một tiếng động, hình như anh đang nhìn tôi. Thông qua "phản quang" của giấc mộng, tôi cũng nhìn thấy người phụ nữ là tôi đang nằm trên giường. Khi đó, tôi nhìn thấy làn da tôi dưới ánh đèn lờ mờ tỏa ra loại ánh sáng có chất bạc,

những đầu ngón tay của anh không làm lòng tôi rung động! Nét mặt tôi đượm một vẻ yên tĩnh của chiếc tàu đã chìm đắm dưới nước từ lâu, lại còn có cả nét u ám của sự đồi bại như thế này đây. Phải chăng tôi giống như một con tàu đã chìm đắm ở một hải vực thần bí, nay đột nhiên xuất hiện dưới một chân trời xa lạ, với một câu thần chú chẳng ai hiểu được để trấn áp cảm quan của anh. Anh đã dùng bàn tay lướt qua toàn thân người phụ nữ là tôi để thưởng thức từng chi tiết vẻ đẹp của tôi!

- » **35.** Sau đó anh cầm lấy chiếc máy ảnh của anh, chiếc máy ảnh trông rất đẹp! Những động tác thành thạo của anh trên chiếc máy ảnh, chứng tỏ anh là một nhà nhiếp ảnh có nghề. Từ những góc độ khác nhau, anh đã bấm máy chụp thận thẽ và ngũ quan của tôi. Mỗi một lần bấm máy đều gây cho tôi một sự kích thích mãnh liệt về sinh lý, ánh đèn flash lóe lên trong giây phút khiến tôi cảm thấy bị xâm hại, còn người nam cũng cảm thấy "sốc". Tôi thậm chí có cảm giác anh đã toát mồ hôi, đã bay bổng. Tôi dõi với mọi điều trước mắt đều chẳng hay biết gì, mà cũng chẳng cầu xin gì; nhưng tôi tự biết, tôi đã thích anh!

- ▣ **36.** Anh ném máy ảnh lên chiếc ghế salon mềm mại, rồi từ phía sau ôm chặt lấy tôi, cả hai cùng nằm xuống giường. Tôi như đã chết, mặc cho ai đó tự do hành động, ngoài ra lại còn một bàn tay vô hình khác điều hành dục vọng của chàng trai, tôi tin rằng đó chính là bàn tay của tôi! Hai người xem ra đều được nỗi đau khổ và đều "thi hóa" sự biểu lộ tình cảm; bất thình lình, một sự "phun vọt" đã làm đau bụng dưới của tôi... Anh từ từ ngồi dậy, từ chiếc tủ ở đầu giường, anh rút ra một chiếc khăn giấy lau lung tôi. Sau đó, anh chạy như bay ra toilet, tiếng nước róc rách chảy khiến tôi cảm thấy mình đương rửa nát, nhưng vì đã quá mệt, cho nên tôi đã lún sâu vào trong lớp sương mù của sự mộng mơ!
- ▣ **37.** Một người đàn ông, mặt người chồng trước của tôi bị vùi trong đống thủy tinh vỡ. Khi tôi chân trần chạy qua đó thì anh cau mặt, nhăn nhó nhìn tôi. Chân tôi thì chảy máu, những tiểu thuyết tôi viết thì rửa nát, còn người đàn ông đó là người đã từng tạo nên động lực cho toàn bộ cuộc sống và những sáng tác của tôi. Đã nhiều lần, tôi nằm mơ thấy tôi giết anh, nhưng cuối cùng kẻ bị bóp chết đó vẫn là bản thân tôi. Sau đó tôi tỉnh giấc.

- ▣ **38.** Bây giờ là rạng đông; do rèm cửa chưa buông nên ánh mặt trời vàng rực đã tràn đầy mặt sàn, thật chẳng khác gì ảo giác về ngày tận thế.
- ▣ **39.** Chàng trai đã ngủ, đầu đặt trên tóc của tôi, dáng dấp của anh chẳng khác gì một cháu bé mới lọt lòng, rất mềm mại; thật không thể tìm được thái độ lạnh đạm và dáng vẻ khô khốc tối qua ở nơi anh.
- ▣ Tôi nhẹ nhàng xê dịch đầu anh, rồi xuống giường; sau đó tôi đi đi lại lại. Ánh mặt trời chiếu thẳng vào phòng khiến tôi thấy nhức đầu; tôi kéo màn gió, sau đó mở cửa toilet đi vào.
- ▣ **40.** Ngồi trong toilet, tôi ôm lấy đầu. Hàng ngày, vào lúc rạng đông, tôi luôn bị tiêm nhiễm một chứng bệnh tương tự chứng sâu muộn; do đó, tôi vĩnh viễn không biết nên làm gì trong một ngày mới. Tôi bước vào bồn tắm, lấy nước nóng giội lên người để thư giãn. Lúc rửa mặt, nghĩ đến chiếc khăn, tôi rút nó ra khỏi tay, đặt nó vào chiếc hộp đựng xà phòng và mong rằng khi tắm, anh sẽ phát hiện được món quà này.
- ▣ **41.** Quán rượu vẫn là quán rượu hôm đó, vẫn nóng hầm hập, thơm phưng phức, loạn lèn mọi thứ. Tôi ngồi trong góc quán

nhìn thấy ở khoảng cách không xa lăm, một cô gái luôn liếc mắt đưa đẩy với một người Mỹ, tư thế hút thuốc của cô thật rất "yêu ma", trông chẳng khác nào một nữ điệp viên của Quốc quân⁽¹⁾. Trong quán rượu chỉ toàn những bãi nước miếng, mùi hôi nách, mùi nước hoa, nhân dân tệ, thuốc lá thơm và súng săn. Vậy là chàng trai từng chuyện trò với tôi, tối nay lại không có ở đây!

- ▣ **42.** Lúc tôi vừa ra khỏi quán rượu liền gặp ngay mấy tên quần áo đen lực lưỡng đã gây sự vào buổi tối hôm trước ở đây. Một tên trong số đó khi đi qua tôi, đã cố ý chạm vào ngực tôi. Thái độ như vậy thật có chút khôi hài.
- ▣ **43.** Rất ngẫu nhiên, trong một tờ báo thời thượng, tôi đã được xem một bài phỏng vấn người trai trẻ đó. Tôi đã biết được tên anh ta, cũng biết được nghề nghiệp của anh và những nét khái quát về bước đường đời của anh. Phóng viên đã gọi anh là "Người nắm bắt cái đẹp" ở thành phố này, còn anh thì cho rằng nghề nghiệp ảnh đã khiến anh có đôi mắt khác hẳn mọi

1. Quốc quân: Chỉ quân đội của Tướng Giới Thạch trước kia.

người; đôi tròng mắt anh luôn thu nhỏ lại hoặc nở to ra cùng với sự xuất hiện của "con mồi mỹ thuật". Nhưng đó chỉ là xuất phát từ một loại bản năng nghề nghiệp, chứ không phải là loại bản năng tiên thiêng; anh không chỉ một lần dự cảm rằng mình cuối cùng sẽ biến thành người trung tính, một người trung tính nhạy cảm có nước da xanh xao, như vậy có nghĩa là một thiếu nữ hay một thanh niên nào đó đều có thể yêu anh, còn bản thân anh thì đã mất đi "năng lực yêu". Hiện nay, anh thật chẳng khác gì một người đã mất đi vị giác do sự kích thích ác tính của rất nhiều các món ăn ngon! Anh cảm thấy bản thân là một nghiệp ánh gia xứng chức, sự tồn tại của anh là sự thu nhỏ tính nhạy cảm và bệnh thái của thành phố này ở thời đại hậu công nghiệp.

- ▣ **44.** Cách viết của bài báo đó rất bông bãy, nhưng tôi lại có một chút thát vọng. Tiếp tục giờ thêm một trang nữa thì thấy phụ bản các tác phẩm của anh. Tôi giật mình khi phát hiện trong số đó có một bức ảnh chụp tôi. Chắc chắn là anh đã chụp tôi vào đêm hôm đó. Đó là lúc tôi nhắm mắt lại nằm trên tấm khăn trải giường bằng gấm có dệt chìm các bông hoa; trước ống kính,

đôi vai và chiếc cổ đẹp đẽ của tôi đã lộ ra rất rõ; nhìn vào bức ảnh, con người tôi chẳng khác gì một thi thể đẹp dưới biển sâu. Anh đã thật sự nắm được cái đẹp và cảm giác chết chóc đó; về mặt nào đó mà nói, anh đã thật sự chiếm hữu được tôi!

- ▣ **45.** Tâm hồn tôi không yên; tôi thấy bồn chồn, thấp thỏm. Tay tôi nắm chặt ống nghe điện thoại, không biết có nên gọi điện cho anh hay không?
- ▣ **46.** Cuối cùng, tôi lại muốn cắt đứt với anh. Một ngày nào đó, khi có cảm giác những ám ảnh của thời đại hậu công nghiệp lại một lần nữa tích tụ ở trong đầu, tôi sẽ không làm những việc dại khờ nữa. Huống hồ anh cũng thuộc loại người đó; thậm chí trong tờ tạp chí ấy, anh còn nói rõ là sẽ làm người trung tính. Tôi không muốn là người trung tính, nhưng tôi muốn làm người phụ nữ không chút mặn mà, đầm thắm.
- ▣ **47.** Một buổi chiều, khi đi dạo trên đường Hoài Hải sầm uất, tôi tình cờ nhìn thấy chàng "nhiếp ảnh gia" nọ. Đường như anh đang đứng trước một cửa hàng bách hóa khá đẹp để chụp ảnh dãy phố đó!
- ▣ **48.** Hình như khi tôi nhìn thấy anh thì anh cũng nhìn thấy tôi, anh sững người:

rất nhanh, anh chạy về phía tôi, các thớ thịt trong toàn thân tôi căng thẳng, tôi rảo bước chạy qua quầy bán báo, chạy qua vườn hoa trung tâm, chạy qua các tủ kính trưng bày hàng hóa rực rỡ đủ màu, chạy qua các nhãn hiệu quảng cáo. Dòng người đông nghịt chẳng khác gì một con sông đông đặc bao chặt lấy tôi; tôi cảm thấy an toàn, tôi cảm thấy ngạt thở, tôi cảm thấy muốn ngã vào lòng anh trong một tâm thế khó kiềm chế nổi. Cuối cùng, tôi đã bỏ rơi anh, "cắt đuôi" anh, tôi kiệt sức phải dựa người vào một bức tường, bất động!

- ▣ **49.** Tôi biết tôi vẫn còn thích anh.
- ▣ **50.** Suốt một thời gian dài, tôi viết tiểu thuyết trong một căn nhà kín đáo, tinh mich. Những câu văn tiếp nối tưởng chừng không bao giờ cạn, nhưng lại hoàn toàn là ảo giác: một người phụ nữ có quầng mắt đen; đoàn tàu thời đại càng đi, càng xa! Tôi không biết liệu có phải là mình vẫn sống?
- ▣ **51.** Một năm sau.
- ▣ **52.** Trong một bữa tiệc chiêu đãi của một tờ tạp chí nổi tiếng, tôi và nhà nhiếp ảnh ấy không hẹn mà gặp nhau. Khi ấy tôi đã xuất bản một cuốn sách "nóng" với số lượng in lên tới ba mươi vạn cuốn. Trên

khắp các tờ báo lớn nhỏ trong nước đều có ảnh của tôi. Qua bạn bè, tôi mới biết được mọi tin tức về anh ta, khi liên tục, khi đứt đoạn. Hình như trong một thời gian nào đó, anh đã vào nằm ở một bệnh viện tâm thần được trang bị tiện nghi rất tốt. Việc nằm viện này là do anh chủ động, anh coi như vậy là mình được đi an dưỡng, đồng thời tôi còn được biết có một cô gái đẹp tóc ngắn, dáng người nhỏ nhắn, mảnh mai luôn luôn qua lại thăm anh. Người con gái này là vợ một tên trùm xã hội đen, cô ta say mê khả năng nghệ thuật trời phú của anh. Về sau, không biết vì một lý do gì đó, anh đã bị thương, cuộc tình duyên này đến đó là kết thúc!

- ▣ **53.** Trong bữa tiệc đó, chúng tôi im lặng đứng đối diện nhau; cứ thế một lúc lâu mà không biết nên nói với nhau những gì. Tình cảm đó thật chẳng khác gì một cảnh phim kinh điển, ký ức trong sâu thẳm khẽ lay động và sự mê mẩn khiến chúng tôi không thoát lén lời. Trong con mắt của đối phương, chúng tôi nhìn thấy bản thân mình, lặng lẽ, còn có cả những lời riêng thầm thì. Một cái gì đó, tuy không nhìn thấy nhưng đã bao trùm mọi giác quan lúc đó, lan tỏa ra xa.

- ▣ **54.** Bỗng nhiên, anh mỉm cười, giơ tay trái ra cho tôi, chiếc nhẫn huỳnh quang của tôi lấp lánh trên ngón trỏ của bàn tay đó: dưới ánh đèn, chiếc nhẫn tỏa ánh sáng màu tía chằng khác gì con mắt của một con vật bé bỏng.
- ▣ **55.** "Có thích không?" - Tôi hỏi.
- ▣ **56.** Anh gật gật đầu, vẻ tươi tinh lộ rõ trên mặt anh. Anh đáp:
 - Thích lắm lắm!

ĐÊM CÀNG KHUYA CÀNG ĐẸP

CÔ GÁI

- Bây giờ là sáu giờ sáng, nàng từ từ mở mắt. Đó là cô gái làm việc tại Morningcall của "tiểu thư" Trần Khảo Đài.
- Chất cồn lúc đêm còn đượm trong màng não và trong ý thức của nàng. Những chất nhỏ bé có tính kích thích này như những bông hoa thoái rữa màu nâu đã tương khắc tương sinh với nhục thể và với tuổi thanh xuân, với dáng dấp đẹp đẽ của nàng.
- Nàng nhìn lên trần nhà với ý muốn tìm được một chút lý do có thể khiến cho tinh thần phần chán: rất nhiều những ý nghĩ mông lung đã liên tục phát sinh, phát triển: đầu óc nàng lúc này lại mang nặng những ý nghĩ hỗn loạn đó. Nàng miệng khô, lưỡi rát, bụng lạnh ngắt, đầu lâng lâng, nhưng mặc cho sự việc diễn biến như

nước chảy bèo trôi, nàng lúc nào cũng tuyệt vọng, nhưng lúc nào cũng hy vọng!

■ Thế rồi, cuối cùng, nàng thấy rằng trước bảy giờ sáng phải gọi điện cho BB. Tám tháng trước, anh từ Thượng Hải trở về Berlin. Lúc đó vào khoảng mười hai giờ đêm, có lẽ anh đã uống ngà ngà say, có lẽ anh đã vẽ xong một bức tranh siêu thực chủ nghĩa sắc mùi ảo tưởng về vũ trụ, mà cũng có thể anh đang nghĩ tới ta, đương nhiên cũng có thể anh đã lên giường với một cô gái da trắng cũng từ quán bar về.

■ Tuy nhiên, nàng cũng chẳng lo lắng gì, dù rằng anh có lên giường cùng với một trăm cô gái xinh đẹp dùi dài, tóc vàng thì anh cũng vẫn là BB của nàng; chưa biết chừng, đến một ngày nào đó, anh còn có thể quay lại Thượng Hải để cưới nàng. Người Đức là một quần thể thiên thần chuẩn mực, thái độ họ rất nghiêm túc trong sinh hoạt; họ không sành sỏi về mặt văn hóa, tán tỉnh và họ cũng không thích nói dối, vì thế bao giờ trong thư hoặc trong điện thoại, nàng cũng nói rõ với anh, rằng nàng không muốn biết đến việc này, việc nọ của anh; ví dụ như nếu anh đã có một cuộc gặp gỡ diêm tinh nào đó ở Berlin, nàng xin anh tuyệt đối không nói về việc ấy!

- ▣ Trong một buổi sáng sớm, khi mà mùi thơm ngan ngát của cây chanh lan tỏa, một lần nữa nàng lại bấm máy điện thoại nói chuyện với người tình ở Berlin. Hai chữ *Berlin*, đối với các cô gái mà nói, là đại biểu cho một loại quốc gia có tầm cỡ điển hình; sự thiện cảm của mọi người đối với từ *Berlin* vượt cả New York, London, Roma, thậm chí vượt cả Hong Kong và Paris.
- ▣ Berlin, một thành phố có những hàng cây xanh sẫm, mang vẻ đẹp của một nơi phồn thịnh, giàu mạnh, mệt đất nước có những cuộc chiến tranh đẫm máu, có những máy móc tối tân, lại còn có cả những câu chuyện dân gian được khai quật từ những địa tầng sâu thẳm, là nơi ham muốn tình dục của nàng đã kéo dài và tiêu tan; Berlin là vậy!
- ▣ Cước điện thoại di quốc tế trước bảy giờ được trừ 4%, mỗi phút là 12,4 tệ. Khi nói chuyện điện thoại với BB, nàng phải chú ý đến thời gian. Sau khi bấm số, cô gái nghe thấy tiếng nhắc máy từ đầu dây bên kia, tiếp đó là tiếng của người tình: tiếng của anh chẳng khác gì hơi thở của cá voi xám nổi lên từ đáy biển. "Alô", anh nói.

NGƯỜI TÌNH

- Sau cuộc gặp mặt ở nhà bố mẹ, anh phải mất một tiếng đồng hồ mới về đến khu nhà của mình ở phố SSE Gryphiustrasse - Đông Berlin. Anh cảm thấy mệt, lúc đó đã hơn mười hai giờ đêm; thường thì lúc đó anh còn ở quán bar, hoặc nói chuyện phiếm trong nhà bạn, nghe nhạc, hoặc làm việc trong một phòng vẽ nhỏ, nhưng hôm nay anh cảm thấy đặc biệt mệt. Vừa kết thúc bữa tối trên bàn ăn, bố mẹ anh đã lại đưa ra vấn đề ly hôn. Trên khuôn mặt bố mẹ anh, dưới ngọn đèn mờ tối trong nhà bếp, những nếp nhăn trông nhăn nhúm chẳng khác gì con sú. Hai ông bà, với dáng vẻ trịnh trọng và ngán ngẩm, đã trao đổi với nhau về cuộc sống chung sau gần ba mươi năm của họ; cuộc sống ấy, không nghi ngờ gì nữa, là một sai lầm chết người, mà kết luận chỉ có thể là ly hôn.
- Như phần đông các cặp vợ chồng ở nước Đức, cuối cùng là "ai đi đường này", và thế là họ sẽ viết thêm một con số nhỏ sau dấu thập phân của tỉ lệ ly hôn tăng dần ở một quốc gia rất cẩn trọng về vấn đề này!

- ▣ Năm xuống giường, anh nhắm mắt lại, đêm nay trong phòng hơi lạnh; mùa thu ở Berlin bao giờ cũng đến rất nhanh; lúc này, dùng lò sưởi vẫn là quá sớm, mà than trong lò cũng đã sử dụng hết từ lâu.
- ▣ Anh nghĩ đến Thượng Hải, thành phố đó là nơi cô gái Trung Quốc của anh ở: ấy là một thành phố mang hơi hướng quen thuộc của châu Âu, nơi luôn ồn ào, nơi chợt hiện lên trong ký ức của anh!
- ▣ Chuông điện thoại bỗng reo vang, một niềm vui lạ lùng bừng lên trong anh, anh liền chạy ngay đến chỗ điện thoại. Trực giác cho anh biết đó là cuộc điện thoại liên quốc gia của bạn gái anh gọi tới.
- ▣ Họ đều cảm thấy như được đắm mình trong bầu không khí mát dịu. Anh hỏi nàng:
 - - Bao giờ thì em có thể đến thăm anh? Ngày mai hay ngày kia?
 - - Em cũng chẳng biết được! Anh có nhớ em không?
- ▣ Bằng một câu tiếng Trung Quốc không chuẩn, anh nói:
 - - Nhớ em đến mức "hồn bay phách lạc"!
 - Hai người cùng cười, nụ cười này đáng giá 12,6 tệ.

- ▣ Cảm giác ấy thật khiến thần kinh người ta rối loạn!
- ▣ Cách nhau khoảng vài trăm triệu năm ánh sáng nên tình yêu trở nên vô vọng bởi những áng mây trôi bồng bềnh, bởi những vật thể lưu động, bởi những luồng điện trong không trung, và cả những ký ức với đủ mọi dáng vẻ trong nhân thế; thế nên tiếng nói của người yêu giống như một hạt bụi có chất độc đang bay vào ý thức của anh; bay nữa, rồi lại bay nữa, phải chăng vì họ đã vĩnh viễn xa cách nhau?
- ▣ Anh lại nằm xuống giường. Hai vợ chồng người láng giềng bắt đầu cãi nhau kịch liệt, tiếng thủy tinh bị vỡ, tiếng của cơ thể va vào tường, lại còn có cả tiếng khóc của người phụ nữ Nga định cư tại đây, hòa theo đó là tiếng nhạc với rất nhiều tạp âm công nghiệp. Sau đó, mọi thứ đều yên tĩnh trở lại, tiếng khóc của người phụ nữ biến thành tiếng rên rỉ như súc vật khi động tình, họ nhất định đang nằm trên giường đã hỏng lò xo, mọi tiếng động đều lọt qua bức tường mỏng, nghe như tiếng động của việc làm tình.
- ▣ Anh nghĩ đến lời người bạn gái của mình, nghĩ đến thời gian mà họ sống chung với

nhau, thân thể anh như lơ lửng trong không trung.

- ▣ Người Trung Quốc ra nước ngoài rất khó, còn anh lại đang phải hoàn thành học nghiệp của mình ở Học viện Nghệ thuật Berlin.
- ▣ Như vậy chắc chắn họ còn phải xa nhau lâu! Hơn nữa, tình yêu của những người bình thường làm sao vượt qua nỗi sự cản trở của không gian và thời gian.
- ▣ Cô bạn của anh rất đẹp, tình yêu giữa họ trong hoàn cảnh quốc tịch khác nhau, nền văn hóa khác nhau rõ ràng chẳng khác gì một bông hoa ngâm trong cồn, thật ra không thể hiểu nổi nó sẽ lắng chìm trong tương tương ra sao.
- ▣ Anh uống rất nhiều bia, anh mất hết ý thức!
- ▣ Đêm Berlin có màu xanh lam, sự sầu muộn trong không khí như những cái gai của cây bạc hà theo gió lan tỏa khắp nơi, nó đâm vào da mà ta chẳng làm sao biết được. Giáo đường, đồng cỏ, phố xá, đèn neon, còn có cả những nhóm người say rượu, những con chim oanh hoảng hốt trong đêm; thành phố vào ban đêm chẳng khác gì một giấc mộng đầy mùi tử khí; nhưng ta làm thế nào đánh thức nó được!

CẢNH MỘNG

- Cô gái sau khi đặt điện thoại xuống liền đốt một điếu thuốc, đi đến tủ lạnh; đến đó, nàng lấy bánh bao và sữa bò, rồi quay lại giường chật rãi ăn. Sau đó, nàng uống hai viên thuốc an thần, đợi khi các thức ăn trong dạ dày đã biến thành một loại cháo bột hóa học, bấy giờ nàng mới đi ngủ. Một loại chứng bệnh về hóa học của thời đại hậu công nghiệp!
- Trong giấc ngủ, nàng mơ thấy hai con chó nhỏ đáng yêu; dưới bụng nó có giấu hai chiếc điện thoại di động, một cái màu đỏ, một cái màu xanh; chúng tung tăng, nhảy nhót trong vẻ hư ảo đó. Hai chiếc điện thoại di động ấy giống như những con ma quỷ quái chợt ẩn chợt hiện ở dưới bụng hai con chó. Hình ảnh này tượng trưng cho một loại kịch vui nào đó.
- Nàng không rõ mối liên hệ giữa con chó nhỏ và điện thoại di động ra sao. Nhưng trong giấc mộng, nàng ý thức được rằng sở dĩ hai tay nàng trống không là vì nàng không có tiền để mua thứ trang sức đẹp đẽ đó, dù rằng nó là thứ ngày càng phổ biến

và là thứ hàng đầu là những kẻ "buôn thúng bán mệt" hay những văn nhân hết thời đều mỗi tay mỗi chiếc, còn nàng thì bao giờ cũng chỉ là một kè bị kim tiền giày vò mà thôi!

- ▣ Con chó nhõ kêu "gâu gâu"; là "Nghịch ngợm đại vương": nó chạy đi chạy lại, chẳng chút ý tứ gì.
- ▣ Sau đó nàng lại mơ thấy một đám đông người ào ạt, náo động như biển cả; tổng thống nước Mỹ Clinton từ từ xuất hiện trong đám người đó, với nụ cười của một vị nguyên thủ siêu cường quốc đang giơ tay vẫy vẫy, khi ấy tôi tưởng tượng mình là một thiếu sinh quân, hễ có dịp là xõa tóc ra cho tung bay theo chiều gió.
- ▣ Còn có đâu xe lửa, hoa hướng dương, chim bồ câu, báo chí, tình yêu lén lút, người Do Thái, thảm len, sóng biển, đàn dương cầm, món thịt gà thái hạt lựu ăn kiểu nhúng trong cung đình... Những giấc mộng có các thứ đó tưởng chừng như không bao giờ hết, giống như những giọt mủ lớn chảy ra từ khoang bụng bị hoại tử!
- ▣ Các pha cảnh thay đổi nhanh chóng, một đường phố tĩnh mịch không người xuất hiện.

- ▣ Đường phố dưới ánh trăng yên lặng như một khúc ruột khô xác, ở đó luôn bao trùm một không khí khủng bố khiến người ta ngạt thở! Cô gái nhìn thấy mình lững thững đi trên đường phố, người ta nghe thấy tiếng giày cao gót nện xuống mặt đường, dần dần cô cất bước chạy; cô chạy qua nhà cao rồi nhà thấp, chạy qua cột điện và vườn hoa nhỏ; bỗng có người chạy phía sau gọi tên cô, cô vội quay đầu lại nhưng phía sau chẳng có một ai, không một bóng người! Cô lại tiếp tục chạy, sau đó lại nghe thấy tiếng người gọi; rồi đột nhiên nghe rõ đó là tiếng người yêu ở Berlin của mình, cô dừng chân, ngỡ ngàng quay đầu lại. Tiếng gọi vẫn còn dư âm, nhưng nghe sao mà có vẻ mệt mỏi giống như tiếng rên của người sắp chết, cô liền giậm chân, lớn tiếng kêu: "Em ở đây mà!".
- ▣ Nhưng anh vẫn không nhìn thấy nàng, mà nàng cũng không tìm thấy anh. Thế là nàng khóc lên rưng rức!
- ▣ Cô gái chảy nước mắt, chờ đợi trong giấc mơ, chờ đợi cái giây phút tinh mong.
- ▣ Lúc tinh mong, anh phát hiện mình còn đang gọi tên cô; từ trên giường, anh ngồi dậy, ngoài cửa sổ vẫn yên tĩnh. Không trung vẫn là màu đen sẫm, mặt trời còn

chưa mọc. Anh sờ mặt mình thấy ướt đầm, hình như là đổ mồ hôi, hay là nước mắt của cô gái rơi xuống chǎng?

- ▣ Sáng sớm ở Berlin yên tĩnh không một tiếng động, trong sự yên tĩnh này ẩn chứa một thứ trật tự lạnh lùng mà máy móc, đường như đó là khúc nhạc dạo trước khi bắt đầu một ngày mới ở thành phố.
- ▣ Nhưng ở Thượng Hải thì không như vậy, mới sáng sớm người ta đã thấy những bà già đầu đội một cái mũ nhỏ, người đeo tạp dề đẩy xe sữa bò cột kẹt đi trên đường phố, họ đến từng nhà một để đưa sữa bò. Còn có những người bán rau, gánh từng gánh rau tươi đi vào các ngõ hẻm, họ dọn giọng rồi rao to với thái độ rất phấn chấn. Còn có những cụ già yêu chim chóc hay chọc cho chim kêu "chích chích" ở ngoài ban công, lại có những bà già luống tuổi thích rèn luyện thì đánh quyền hoặc tỉ tê chuyện trò với nhau. Những buổi sáng sớm ở Thượng Hải luôn ồn ào, náo nhiệt. Cuộc sống thường nhật ở Thượng Hải từ trước tới nay không thay đổi: bụi bặm và lòng người sôi sục.

NGỒ HÈM

- Hôm đó là một ngày nắng to; trong ngõ hèm, ánh nắng vàng rực và chói chang.
- Ngõ hèm này rất dài, khúc khuỷu và chật hẹp. Hai bên là những căn nhà kiểu Pháp cũ kỹ, cao ba tầng, ban công hình vòng cung; vẫn như xưa, chúng có dáng dấp tinh xảo, hiện đại, rất ưa nhìn; những căn nhà đó còn có những ống khói cao cao, tuy đẹp nhưng vô dụng, cùng những cửa sổ dài gần chạm đất. Một số cây mây trường xuân lác đác nở những bông hoa nhỏ hình năm góc màu đỏ, chúng leo trên bức tường màu xám rồi uốn éo lên tới tận ban công và cửa sổ.
- Các ngõ hèm này chiếm khoảng một nửa đất cư trú của Thượng Hải, tất cả đều có nơi họp chợ và ánh nắng, những bộ quần áo sặc sỡ nhiều màu thường được đem ra phơi dưới ánh nắng đó; từ những nhà bếp tập thể thường tỏa ra mùi thơm của gà tần hoặc bánh nướng. Ngoài ra còn có những cô gái xinh đẹp mặc áo ngủ trùm đầu, tóc uốn và những khúc nhạc các em

bé luyện chơi đàn dương cầm vắng vắng
đâu đó.

- ▣ Đi vào trong ngõ hẻm tức là đi vào từng "thó thịt, buồng gan" cuộc sống thường ngày của người Thượng Hải. Ngõ hẻm nhỏ mà quanh co này nấp náu giữa thành phố, nổi bật lên bởi những hàng cây ngô đồng ven đường cái lớn; nấp náu phía sau những công trình xây dựng cốt thép cao cao mà ngao nghẽ, nó giống như những hậu viện nho nhỏ của một ngôi nhà to lớn có đèn đỏ, rượu xanh, có sự mê đắm trong bể tiền và bể dục. Ngõ hẻm đó đã bình lặng và trầm tĩnh trải qua những ngày tháng như vậy. Đúng vậy, tất cả cảnh tượng trên luôn đối mặt với những sự huy hoàng, phồn vinh, hưởng lạc, diên cuồng, mạnh mẽ, bạo liệt *vô quan¹⁾* của thành phố; ngõ hẻm có đạo đức quan của một khu tập trung thương nghiệp, nó giống như một giọt nước nhỏ nổi lên mặt một thùng dầu sục sôi!
- ▣ Ngay đầu ngõ hẻm có một cửa hàng cơm bụi. Chủ nhân của nó nguyên là một công nhân của xưởng sản xuất giày dã nghưu, ông đeo một chiếc kính cũ gọng đen;

¹⁾ *Vô quan*: Không bên quan.

người con dâu của ông sau khi hết giờ làm ở xưởng dệt thì lại đến làm việc ở cửa hàng.

- ▣ Người con gái nói trên, hàng ngày cứ vào khoảng mười hai giờ trưa đến cửa hàng đó mua cơm; khi ấy thức ăn đều đã bán được tương đối. bao giờ ông già cũng chia hai phần số thức ăn còn lại cho cô. Có đưa tiền cho ông và không quên nói cảm ơn. Có khi cô còn mua thêm bao thuốc lá, sau đó thong thả ra về.
- ▣ Hình như cô không đi làm ở đâu hết! Người ta cũng khó đoán được thân phận của cô.
- ▣ Ta hãy nghe bà Lý A Di là hàng xóm của cô kể: Người con gái này ban ngày chỉ ở nhà, cô mơ nhát rất to, gây khó chịu cho hàng xóm. Nói chung, cô thường xem sách, vẽ tranh, viết lách, mắt đeo kính như một sinh viên. Cứ đến tối là cô ăn mặc trông thật gốm ghiếc rồi ra đi. Có khi vào khoảng hai ba giờ đêm, các nhà hàng xóm nghe thấy tiếng cửa sắt mở; bao giờ cũng rất khuya cô mới về nhà, không ai biết là cô làm việc gì, ở đâu: những người đến tìm cô cũng đều là những người ăn mặc lô lăng, nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ, từ người họ phá ra mùi thơm kỳ quái.

- ▣ Có khi cô mở nhạc quá to, hoặc là mọi người đến chơi với cô nói chuyện quá lớn, bà Lý A Di phải vào tận nhà cô góp ý; thấy vậy, cô gái liền xin lỗi bà, nhưng chỉ một lát sau, trong nhà cô, mọi sự lại đâu vào đấy. Bà Lý đang định cùng mấy nhà hàng xóm tìm đến chủ nhà của cô, họ sẽ cố gắng làm sao để cô phải chuyển nhà đi trong thời gian sớm nhất.

TỈNH DẬY

- ▣ Buổi trưa, khi thức giấc, cô thấy rất đói!
- ▣ Xỏ chân vào đôi dép lê, mở cửa sổ, mở đĩa hát, mở tivi, mở cửa toilet, còn nhà xí máy và bồn tắm, cô coi như là bông hoa huệ tây thiêng liêng và trong sạch; trước mắt cô, vào lúc giữa trưa này, tất cả đều lấp lánh và tỏa sáng!
- ▣ Cô gái đi dọc theo con hẻm đến cửa hàng cơm bụi mua cơm hộp. Ông già ở cửa hàng lân nào cũng đưa cho cô một hộp cơm đầy thức ăn. Mặc dầu cô biết rằng mình không thể nào ăn nhiều được như vậy, nhưng chưa bao giờ cô nói điều đó với ông. Đôi mắt của ông cụ sau cặp kính lõm trông hiền biết chừng nào, cô thích vẻ phúc hậu

trên khuôn mặt ông cụ, trông ông chẳng khác gì một con dê rừng già.

- ▣ Buổi trưa, ánh nắng chiếu sáng rực khắp con hẻm, cô cúi nhìn bóng người nho nhỏ dưới chân mình, đột nhiên nghĩ, cái bóng người nho nhỏ này là một hình ảnh thu gọn của sự thật; sự thật đó là: cô vĩnh viễn là một nhân vật nhỏ bé.
- ▣ Nhưng sự thật này không có hại gì đến cô, hiện nay cô chỉ muốn quay về nhà ăn một bữa cơm.
- ▣ Ăn cơm xong, cởi bỏ quần áo, cô bước vào bồn tắm, rồi mở vòi nước bắt đầu tắm. Sau khi ăn cơm trưa thì tắm, cô bắt đầu có thói quen này kể từ khoảng thời gian chung sống với anh chàng người yêu quốc tịch Đức. Bao giờ cũng vậy, khi đã buồn ngủ, khi đã ăn xong bữa cơm đầu tiên trong ngày, họ ôm nhau đứng dưới vòi nước trong phòng tắm, sau đó sát xà phòng thơm lên người nhau. Da thịt tiếp xúc với da thịt, cảm giác đó chẳng khác gì tuyệt lở dịu dàng.
- ▣ Nước chảy trên cơ thể, cô thật sự tỉnh táo. Quả vậy, cơn buồn ngủ đã tiêu tan, mặt mũi tươi rói, cô "quảng" những mộng mị ra phía sau. (Bao giờ cô cũng kinh hãi vì những cảm giác đen tối bởi những giấc

mông phức tạp mà không bao giờ lặp lại; so với cuộc sống thực, dường như chúng còn hệ thống hơn, cụ thể hơn). Hòa nhịp với tiếng nhạc náo động như trong một phân xưởng cơ khí, cô cô lúc lắc, mông cô đung đưa; cô gật đầu và mỉm cười với bóng mình trong gương.

- ▣ Dáng dấp ban ngày của cô trông thanh thản, vô tư, tươi tỉnh, thật khác hẳn với vẻ tiêu tụy, bơ phờ, khùng khùng ban tối. Sự khác biệt này còn thể hiện ở sự tĩnh lặng của con hẻm nơi cô sống vào ban ngày và sự náo nhiệt của một số quán bar, cửa hàng ăn, phòng ngầm mà cô ra vào ban đêm. Ban ngày và ban đêm, yên tĩnh và điên cuồng, nơi buôn bán và nơi ăn chơi, quá khứ và tương lai, bao giờ cô cũng "hành tiến" xen nhau ở hai thái cực nhưng lại ở trong cùng một thành phố. Ban ngày sáng sửa không thể hiểu nổi sự tối tăm của ban đêm; đã có quá khứ phải chăng không thể có được tương lai? Làm thế nào từ trong yên tĩnh có thể tách rời khỏi sự cuồng điên?
- ▣ Vẻ hiện đại của những công trình xây dựng chọc trời khiến ta cảm thấy có một khoảng cách lớn giữa chúng với trăm nghìn ngõ hẻm ở phía dưới. Điều đó khiến

cô luôn nghi hoặc, không biết cuộc sống của cô được xếp vào loại nào.

- ▣ Đoàn tàu thời đại ầm ầm đi về phía trước; cá nhân thì nhỏ bé, còn sự mừng vui và đau khổ đều bị phong đại lên. Lọt qua con mắt của thiên thần, loại bỏ cái giả dối, ta giữ lại sự thật, nỗ lực khai thác toàn bộ tính hài kịch của cuộc sống, khai thác toàn bộ lý do vì sao chúng ta phải tồn tại cho đến thế kỷ cuối cùng để sáng tạo thế giới.
- ▣ Âm nhạc của thời đại công nghiệp quá ầm ĩ khiến cho căn nhà nát của cô như bốc cháy, âm nhạc chẳng khác gì đống rác bốc cháy rừng rực rồi lan dần về phía cô.
Come on baby! Are you ready?
- ▣ Cô hút thuốc, người nghiêng ngả hướng những bước nhảy tới sát bên tường, thuận tay cô xé ngay tờ biểu sấp xếp lịch trình dán trên tường. "Tiếp theo đây ta sẽ làm gì?", cô nghĩ vậy.
- ▣ Cần phải bắt tay vào công việc, làm theo kế hoạch một cách giản đơn và rõ ràng! Đây sẽ là một điều kỳ diệu, một ngày rất có hiệu quả.
- ▣ Đường phố
Nhìn ra những công trình kiến trúc cao sừng sững, liền nhau như bát úp, những

bức tường có lắp kính sáng choang khiến ta lóa mắt. Những công trình kiến trúc hiện đại này là những vật chứng điên cuồng nhất của con người theo đuổi nền văn minh công nghiệp; chúng làm xáo trộn sự bức xạ ánh sáng, ánh hưởng đến tốc độ lưu thông của không khí, làm tăng mật độ dân cư của thành phố, khiến cho thành phố lún sâu với tốc suất là 0.0001mm mỗi giây, đồng thời chúng còn khiến cho tầm nhìn ngày càng *trái rộng*⁽¹⁾ và chất xám ngày càng tăng cao của người thành phố.

- Năm ở giữa hai dãy công trình xây dựng bằng xi măng cốt thép là con đường Hoài Hải, được người Thượng Hải, những người thật sự hiểu biết về các sắc thái tình cảm gọi là "Hậu hoa viên". Sự tọa lạc của những tòa nhà bách hóa có mái nhọn như *Mỹ mỹ bách hoa*, *Mùa xuân Paris*, *Y thế đan* khiến cho con sông mang năm màu sắc sỡ, đầy rẫy những gì là thời thượng, là rác rưởi, làm tăng nhanh thêm tốc độ dòng chảy và mức độ cuồn cuộn trôi xuôi.
- Cô gái với bước chân thoăn thoắt đi trên con đường Hoài Hải đẹp đẽ, nghiêng ngó

1. *Trái rộng*: Nguyên bản Trung văn là "hoang vu".

nhìn những tủ kính bày hàng và các biển quảng cáo ở hai bên đường. Một số cô gái xinh đẹp chẳng khác gì các em bé trong phim hoạt họa đi đến đâu là vương lại những mùi thơm ở đấy. Có lúc, họ như con thú bị săn đuổi trong xã hội, nhưng có khi lại trở thành thợ săn.

- ▣ Cô rất thích cái vẻ nhạy cảm và thực dụng của các cô gái này. Cô nghĩ rằng, nếu là thi sĩ thì cô sẽ làm thơ tặng họ, nếu là ca sĩ cô sẽ hát cho họ nghe, nếu là họa sĩ thì cô sẽ "đính" họ vào tấm vải vẽ rất to mà trắng tinh như "đính" những con bướm. Tóm lại, chính những *ưu vật*⁽¹⁾ như vậy đã sáng tạo nên một kiểu lăng mạn không giống ai giữa cái vẻ lạnh lùng đến tàn khốc của thành phố Thượng Hải.
- ▣ Cô đã đi đến gần một tòa nhà trông không khác gì một *UFO*⁽²⁾ của người ngoài hành tinh.
- ▣ Cô đi vào một phòng lớn, sạch không một hạt bụi; vừa liếc mắt, cô đã nhìn thấy ngay hai người bảo vệ mặc đồng phục và chiếc máy điện thoại đồ đạc trên một cái bệ. Cô đi đến bên máy, nháu ống nghe, nói

1. *Ưu vật*: Cửa quý.

2. *UFO*: Vật thể bay không xác định (hoặc vật thể bay lạ).

vài câu với người cô muốn gặp. Sau đó, cô ngồi đợi trên chiếc ghế salon bọc da màu xanh.

LUKE

- Lúc này, anh đang ngồi trước bàn làm việc chỉnh mấy bản fax để gửi sang Hồng Kông; một nhà sản xuất được phẩm ở Hồng Kông có ý muốn khai thác thị trường đại lục, trước đó họ cần một bản báo cáo điều tra thị trường. Tôi nay, anh sẽ bay đến Hồng Kông để ký một bản hợp đồng ủy thác điều tra với họ.
- Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, từ tầng thứ mười bốn, người ta có thể nhìn thấy một quần thể kiến trúc sừng sững xa xa gần gần: dưới ánh nắng mặt trời, nó lấp lánh giống như một loại thực vật kỳ dị. Trên tường, một chiếc đồng hồ Đức chạy rất chính xác; khi ấy đã gần tới giờ anh hẹn gặp cô gái.
- Lúc đó chuông điện thoại reo vang, anh nghe thấy tiếng nói dịu dàng của cô thư ký: "Có một cô gái tìm anh". Anh mỉm cười, cầm ống nói: "Alô, tôi sẽ xuống ngay!".

- ▣ Từ sau lần đầu gặp cô gái ấy, anh vẫn giữ được ấn tượng sâu sắc về cô; với anh, đó là một cô gái rất có cá tính, đặc biệt nhất là đôi mắt, dường như có một lớp sương mù bồng bềnh ở đó, chẳng khác gì một cánh rừng rậm nhìn không thấu. Cô gái nói tiếng Anh khá chuẩn nhưng âm lượng rất nhỏ, chẳng khác gì tiếng một đứa trẻ. Cô có vẻ tinh thông âm nhạc, hội họa, triết học; họ nói với nhau về âm nhạc cổ điển nước Đức và Nietzsche⁽¹⁾. Thậm chí còn nói chuyện về bóng đá và rượu bia. Cô gái còn nói thật với anh là cô không thích những thứ đó, mặc dù cô rất hiểu biết về chúng. Anh hỏi ngay vì sao cô không thích. Cô ôn tồn đáp: "Chỉ vì không thích thôi!".
- ▣ Anh cười, thấy dáng vẻ của cô rất đáng yêu!
- ▣ Khi cửa thang máy mở, cô nhìn thấy anh, anh mỉm cười, đi lại phía cô. "A! Tartaruga!", anh gọi tên cô.
- ▣ Đó là một chàng trai mặc áo sơmi, đeo cà vạt Versace, tóc cắt ngắn màu hạt dẻ và đôi mắt rất sâu; anh rất trẻ, hiện làm giám đốc công ty tư vấn đầu tư Renaissance nước Đức.

1. Nietzsche (1844-1900): Nhà triết học duy tâm người Đức.

- ▣ Từ cơ thể người đàn ông điển trai tỏa ra mùi dầu bôi tóc, mùi nước hoa, mùi thuốc lá và mùi điều hòa nhiệt độ. Anh ta tên là Luke. Cô quen Luke trong một buổi họp mặt thân mật cuối tuần.
- ▣ Luke là lớp con cháu của một Hoa kiều lớn lên ở Đức; anh không biết nói tiếng Trung Quốc, nên họ toàn nói với nhau bằng tiếng Anh.

HẸN HÒ

- ▣ Sau khi BB rời Thượng Hải, Luke luôn gọi điện cho cô, mời cô đi ăn, đi xem chương trình ca nhạc, uống rượu, hoặc đi bơi v.v... Cô chỉ nhận lời khi cô thấy vui, vì cô "dường như" còn có người yêu ở Đức; Luke cũng có một người bạn gái làm việc đã lâu ở Hồng Kông, cho nên cô không muốn mình vướng vào một tình yêu không trong sáng.
- ▣ Mặc dầu anh rất thích cô, mà cô cũng chẳng ghét gì anh!
- ▣ Ở thành phố, trong một bầu không khí tình cảm, khi mà những nguyên tắc đạo lý chuẩn mực đã bắt rẽ vào cuộc sống hiện thực chưa bị sai lạc nhiều, những thanh

niên nam nữ đều như một hành tinh di chuyển trên quỹ đạo của mình, họ đã biết cách làm thế nào để có được sự an toàn trong quá trình vận động ấy.

- ▣ Cô gái coi Luke như cái bẫy dịu êm, một con tim ngọt ngào, nho nhỏ trong cuộc sống. Cách phát âm tiếng Anh mang theo ngữ điệu Đức của anh khiến cô nhớ tới chàng tình nhân người Đức của mình.
- ▣ Ánh nắng buổi trưa rất đẹp, trong ánh nắng đó, người đi đường và xe cộ nườm nượp khắp nơi, những tia sáng rực rỡ muôn màu!
- ▣ Thượng Hải khi bước vào mùa thu đã "đi vào" một bầu không khí khác lạ, hình như ở đây sắp tiếp tục công diễn vở kịch lâng mạn thời xưa "Thập lý dương trường!". Mùa thu là mùa luyến ái; vào mùa thu hai năm trước đây, cô tình cờ gặp được người tình nước Đức, mùa thu năm ấy sao mà bịt rịn, chẳng muốn rời nhau, khiến cho cô gái không sao kìm néń được mà cứ muốn nghĩ lại, thấy lại cảnh đó.
- ▣ Cô sánh vai đi bên anh, cảm thấy dáng vẻ đẹp đẽ của anh có sức hấp dẫn với các cô gái trên phố. Một mùi hương rất dễ chịu từ người anh luôn phả vào mũi cô, cô nghĩ

bản thân ta có thể "chóng chơi" được với anh trong bao lâu?

- ▣ Họ đi dọc theo đường cái bước vào một quán cà phê, quán này về mọi mặt đều mô phỏng theo phong cách của những năm ba mươi; rồi họ ngồi xuống chỗ ngay sát cửa sổ. Cô gái phục vụ mặc váy kẻ ô, các cô gái ở đây đều có nụ cười dịu dàng như cốc kem ly; họ còn có một làn da trắng mịn của người Thượng Hải!
- ▣ Họ gọi hai cốc cà phê, anh nhìn cô mỉm cười (anh luôn luôn nhìn cô cười như vậy, nụ cười mang vị tươi mát của hoa quả và một cảm giác thật đặc biệt). Cô nghĩ, rút cục có sự gì sắp xảy ra đây?
- ▣ Trong điện thoại tối qua, anh chỉ nói là có việc quan trọng cần nói với cô; còn tối nay, anh sẽ bay sang Hồng Kông công tác. Nghĩ đến Hồng Kông, cô gái với chút ý châm biếm, nghĩ rằng cô bạn gái của anh chẳng phải là ở đó sao?
- ▣ - Gần đây mọi việc đều ~~tốt~~ cả chứ? - Anh hỏi rồi nghĩ: "Đây chỉ là chuyến công cán mở đầu thôi!". Anh biết cô gái này muốn làm rất nhiều việc, nhưng trước mắt không có việc nào đặc biệt thành công! Dù sao chăng nữa, đó cũng là một cô gái khác

thường, có thể khơi gợi sức tưởng tượng cho các chàng trai. Vẻ đẹp của cô có hơi chút "khùng khùng", nó nhạy cảm như dây đàn; đầu óc cô có những suy nghĩ kỳ dị, lời lẽ của cô tuy hòa nhã nhưng có chút chán ngán, cho thấy một sự sa sút về tinh thần. Từ con người cô, anh nghĩ tới những công trình kiến trúc kiểu *Goth* cổ xưa ở quê hương anh, nghĩ tới những làn gió thổi qua các cành cây và những bài huyền ca được tấu lên bởi các nghệ sĩ lang thang ở đầu phố với cây đàn violon của họ. Anh đã từng nghĩ, cô gái này nên đến thành phố của anh mà ngắm nhìn một chút; con người cô có chất nghệ sĩ bẩm sinh.

- ▣ - Cũng có thể. - Cô gái nói với vẻ kénm nhiệt tình: - Vẽ một bức tranh, xem một số sách, viết một vài bài mà chỉ có riêng em mới hiểu được; còn nữa, em định học chơi trống.
- ▣ - Loại trống nào? - Anh tò mò hỏi. Ý niệm về cuộc sống của cô bao giờ cũng như nước chảy, mỗi ngày đều có một ý mới.
- ▣ - Trống tay. Một người bạn đồng ý dạy em.
- .. - Cô gái nhìn anh. - Còn anh? À, đúng rồi, tối nay anh đi Hồng Kông. Cô bạn gái của anh vẫn khỏe chứ?

- ▣ Anh cúi xuống nhìn vào cốc cà phê, lấy chiếc thìa bạc hớt ra ngoài một chút bọt trắng, sau đó nhìn cô cười, nói:
 - Anh định chia tay cô ấy!
 - Thật ư? - Cô gái ngạc nhiên nhìn anh, nhún vai, không biết nói thế nào cho phải.
 - Đó cũng là điều khiến anh cần gấp em để trao đổi, lần đi Hồng Kông này, anh sẽ chính thức đề xuất điều đó với cô ấy, đồng thời...
- ▣ Anh ngừng bất, do dự nhìn mặt cô gái; cô gái hồi hộp nắm chặt bàn tay, dường như biết rằng anh sắp nói gì.
 - Có lẽ em biết rằng anh thích em. - Anh nói thật nhanh cho hết ý rồi thở ra một hơi dài. - Hãy đến với anh! - Anh nồng nàn nhìn cô, đột nhiên nắm chặt lấy tay cô, đưa bàn tay ấy lên môi anh; cô gái sững người, một luồng khí ám áp từ miệng anh truyền đến tay cô, truyền đến cơ thể cô.
 - Hãy đến với anh! - Anh khe khẽ nhắc lại. Cô gái nhìn ra ngoài cửa sổ; trên đường phố, người đến, người đi; một cửa hàng với những màu sắc rực rỡ rất thu hút khách! Ngoài ra, ánh nắng lấp lánh như vàng vụn. Cô không nói nên lời, lúc này dường như nói bất cứ điều gì cũng đều là ngu xuẩn, đều là không xác đáng! Trong giây

phút này, cô không thể để cho ý niệm của mình thẩm thấu vào lời của anh, vào tình cảm của anh, vào quyết định của anh! Sẽ có một điều gì đó đột nhiên xảy ra, sẽ có một người nào đó đột nhiên đi vào con đường yêu đương, sẽ có một phần sự thật tự nhiên chuyển biến. Cô chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, biết rằng mình thật ra không có bất cứ một quyền năng nào để có thể ngăn chặn điều tất nhiên sẽ phải xảy ra đó!

BAY TRÊN KHÔNG

- Ở sân trượt băng dưới lòng đất có ba người khách, kể cả cô gái nói trên. Họ đến đó để trượt băng!
- Ánh đèn không sáng lầm, âm nhạc là loại nhạc Rap của người da đen ở đầu các phố nhỏ; chân phải và chân trái họ xỏ vào trong những chiếc giày băng cao su có lấp bốn bánh xe nhỏ; họ như những con rối đơn độc lướt nhanh qua sân trượt, khi ấy họ trông chẳng khác gì đang bay trong đêm tối.
- Hai chú thiếu niên đó có bộ dạng của những học sinh trung học, dần dần trượt

sát về phía cô gái. Họ có vẻ như khoe khoang, trượt lướt những kiểu khiến người ta phải hoa mắt, chóng mặt. Với những mái tóc nhuộm đỏ, trông họ như những đóa hoa bồ công anh khổng lồ; dưới ánh đèn, họ tập trung cao độ sức lực vào việc trượt băng - một hoạt động đã trực tiếp đem lại sự khoan khoái cho họ.

- ▣ Cô gái nghe thấy một chú nói: "Này chị! Chúng ta cùng trượt với nhau đi". Rồi chẳng cần cô đồng ý hay không, hai chú, một trái, một phải cùng ở phía sau lướt lên, nắm lấy hai tay cô, người kéo, kẻ đẩy cùng lượn lướt trong sân trượt băng.
- ▣ Cô gái căt tiếng cười vang, cảm giác này thật tuyệt, chẳng khác gì đang được đi trên một chuyến tàu tốc hành, không một chút ràng buộc. Trong một căn phòng tối vừa lớn, vừa trống không đó, họ ra sức để có được một sự kích thích, có thể dẫn đến mất mạng hoặc tan thây!
- ▣ "Chàng trai ở bên trái tôi, chàng trai ở bên phải tôi, các chàng trai ở hai bên tôi"; nàng "yêu nữ" tóc đỏ Torlamos người nhỏ bé hát như vậy!

ÁO LÓT

- Thượng đế ở đây! Tập thơ "Nhật ước", tiết 8, chương 32 nói: *Ta cần truyền bảo ngươi, chỉ dẫn ngươi nên đi con đường nào.*
- Việc cô gái cần làm ngay bây giờ là đánh cho đủ phấn vào mặt, vẽ đuôi lông mày thành một góc hình cung 145° theo kiểu đang thịnh hành hiện nay, rồi dùng loại son môi Lampurus tô điểm cho môi thành hình thoi màu tía. Còn tóc phải dày công làm sao cho có vẻ rối tung lên để cho người ta tưởng lầm rằng đó là do sự cầu thả của mình!
- Khi mọi việc đã đâu vào đấy, cô gái giống như chiếc lông chim sặc sỡ rơi lá tả trước ánh mặt trời chiếu trên chiếc thảm nau sạch bẩn khó分辨 biệt của Công ty quảng cáo điện ảnh và truyền hình Thái Dương Vũ Ánh.
- Đúng vậy, giờ đây cô ngồi trong đám người mẫu trẻ, họ cũng như cô, sau khi xem quảng cáo của một tờ báo buổi chiều, đã đến đây xin quảng cáo cho một loại áo lót.
- Trước mắt họ, các nhân viên làm việc ở đây đi lại nhộn nhịp, trông giống như

những con ong mật "dương dương đắc ý" bay lượn trong vườn hoa. Bỗng cánh cửa ra vào mở ra, một người phụ nữ mặc chiếc áo dài màu vàng nâu ngó ra gọi tên cô; cô đứng dậy hơi chút cảng thẳng, rồi đi vào phía trong nhà.

- ▣ Trong phòng có không khí của một nơi "hý kịch hóa", ánh đèn màu vàng cam, ở giữa phòng có một số đạo cụ, một người phụ nữ dáng người nở nang, đầy đà, vẻ dâm đãng đang nửa nằm, nửa ngồi trên một ghế salon lớn có đệm thêu hoa chìm. Người phụ nữ này mặc chiếc áo cánh màu đen với chiếc quần cùng một loại vải, một loại màu như chiếc áo. Một người đàn ông đầu hói có vẻ là đạo diễn đương chỉ huy người quay phim cắt thay các cảnh, các đoạn phim.
- ▣ Người phụ nữ giục cô gái đi vào trong căn phòng hóa trang nhỏ, rồi đưa cho cô một chiếc áo ngủ bằng lụa, sau đó người này đóng cửa lại, trước khi vội vã bỏ đi chị còn nói: "Thay nhanh lên nhé!".
- ▣ Đứng trước tấm gương hóa trang, cô nhìn mình khó chịu, cảm thấy sự việc có chút khôi hài, ở đây mọi thứ đều rất bừa bộn, chẳng ra làm sao cả. Cô vất vả lắm mới thay xong chiếc áo lót, rồi đi lại mấy bước

trước gương, hai tay án vào ngực; nhịn không được, cô đã bật cười: Hở hang như thế này mà "trưng bày" bản thân thì có khác gì một đứa bé trong phim hoạt họa, lại còn anh chàng đạo diễn hói đầu, anh ta làm sao có thể nắn bóp ta như nắn bóp một quả bóng bay được. "Thôi đủ rồi!" Cô cười nghĩ vậy; việc này thật không dễ "xơi"!

- ▣ Rất nhanh, cô cởi chiếc áo lót ra, vì nó quá chật nên bị rách một đoạn, cô khẽ rửa thầm một tiếng rồi mở cửa, nhanh nhẹn bước ra.
- ▣ Nhìn thấy cô, người đạo diễn không hiểu sao cô lại bỏ đi. Ông ta liền hỏi: "Xảy ra vấn đề gì chăng?". Cô gật gật đầu.
- ▣ Ông ta hơi ngạc nhiên liền đi tới, ngắm nhìn cô một chút, nói:
- ▣ - Cô có một khuôn mặt khiến ai đã nhìn đều khó quên; quả thật là cô không muốn thử một chút sao?
- ▣ Cô lắc lắc đầu, mỉm một nụ cười như nàng Monalisa. Cô hạ giọng nói: "Chỉ có mặc áo ngủ đi đi lại lại trước mặt người yêu mới khiến người ta cảm thấy hạnh phúc thôi!". Nhưng người đạo diễn nghe không rõ; thấy vậy, cô liền cười rất tươi, nói rằng cô đâu có phải là một cô gái bình thường, cô

đang viết một truyện dài, có nhiều tình tiết hấp dẫn, nếu cải biên thành một vở kịch truyền hình thì doanh thu sẽ là một con số kỷ lục. Có lẽ mọi người nên hợp tác với cô về lĩnh vực đó.

- ▣ Nét mặt đạo diễn bỗng hiện lên vẻ suy tư, dường như ông nghĩ rằng cô gái này trông có vẻ là một người làm ăn được; cô thật sự có thể viết nổi một truyện bán rất chạy mà ông sẽ có phần trăm ở trong đó. Thế là bắt kể sự việc sau này sẽ ra sao, ông rút ra một tấm danh thiếp, còn hỏi số điện thoại của cô, sau đó nắm chặt lấy bàn tay cô, lắc rất mạnh:
 - Tốt lắm, tôi sẽ đến gặp cô nói chuyện; chúng ta quen nhau rồi sẽ bàn chuyện có thể hợp tác với nhau không!
- ▣ Ông tiễn cô ra tận cổng, vừa chậm rãi bước từng bước, vừa nói những lời khích khích. Sau đó, cô đi tới một con phố lớn và cảm thấy rất ung dung, thanh thản; cô nghĩ lại việc vừa xảy ra, thấy nó giống như một vở kịch vô nghĩa.
- ▣ Cô nghĩ mình đã hai mươi ba tuổi rồi, cách đối phó với thế giới này của cô là "dũng khí" nhiều hơn là "kỹ xảo"; rất nhiều sự việc đã xảy ra, mặc dầu cô đã ra sức rèn luyện không ngừng, không nghỉ. Tuy

nhiên, qua một thời gian rất dài mà cô vẫn chưa thấy được ý nghĩa chủ yếu của cuộc sống xã hội.

- ▣ Mà lúc này cô ước trong tay có một túi bong ngô, đột nhiên cô hết sức mong muôn ngay trên phố này được nháy một điệu Valse, hoặc "lê bước chân lười biếng tới Berlin" bằng một điệu múa lắc lư nào đó. Cô yêu mọi thứ ở trước mặt mình, cô nhớ tới tình nhân người Đức và thân thể dong dòng cao của anh, cô nhớ tới Luke với cảm giác được nghỉ ngơi, hít thở rồi lại thở hít qua cảm xúc tình dục trên cơ thể anh. "Vậy em phải dùng cách gì để đến với anh đây?".

A VĂN

- ▣ Trong phân điểm trên đường Ulungmuqi, các mặt hàng thực phẩm đều tươi rói, đỏ vàng xen nhau.
- ▣ Thực vậy, hàng hóa trong siêu thị chất đống trên các quầy hàng, nơi đây chẳng khác gì những cái hang kín mít, gió chẳng thể lọt vào nổi, ngay một con nhặng cũng chẳng thể bay tới. Cô gái mua trứng gà, bánh mì Pháp và một ít bưởi hương, rau tươi.

- ▣

Ngay ở đầu hẻm, cô đã gặp A Văn, anh đang đi xe đạp đến. Cô vãy anh, lấy làm lạ là sao anh không đi xe máy.
- ▣

Anh thở dài, nói máy hôm trước anh quên không đưa xe máy vào sân mà cứ để ở ngoài cổng, nên bị kẻ xấu lấy mất. Anh nói rồi xuống xe cùng cô đi vào trong hẻm.
- ▣

- Công an sẽ lấy lại xe cho anh. - Cô an ủi suông anh một câu, rồi sự nhớ anh còn vay cô bốn trăm tệ, liền nói:

 - ▣

- Chắc anh tìm em để trả tiền chăng?
 - ▣

Anh giật mình:

 - ▣

- A, anh lại quên rồi.
 - ▣

Nói rồi anh cho hai tay vào túi lục lọi ít phút, rồi lấy ra tờ một trăm tệ, nói: "Hãng trả em một trăm tệ trước đâ, đồng ý chứ?"

 - ▣

- Nói rồi, anh hơi chau mày. Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày thì người anh em này ba trăm sáu mươi tư ngày chau mày; một cử chỉ thật chán ngắt!
- ▣

A Văn là nhân viên vi tính ở một công ty quốc doanh; đó là nơi anh kiếm tiền để mưu sinh; còn một công việc nữa anh làm nhưng không phải để kiếm tiền, ấy là việc chơi trống cho một ban nhạc nào đó ở Thượng Hải; anh vốn có năng khiếu về âm nhạc và là một tay trống cừ khôi. Giác

mộng trở thành một tay trống của cô là từ anh mà ra.

- ▣ Hai người bước vào nhà, cô hô những thức ăn vừa mua được để xuống dưới nhà, nói:
 - ▣ - Hôm nay xin mời anh ăn cơm chiêu ở đây, nhưng tốt nhất là anh làm thức ăn nhé, trong tủ lạnh còn có sữa bò và thịt gà mặn: cứ thế nào tiện thì anh làm!
 - ▣ - Thế em làm gì? - Anh chau mày lại, hỏi.
 - ▣ - Em xem anh làm! - Cô nói gọn một câu như vậy - Em mới mua được một cái đĩa mới; đợi chút nữa, lúc ăn cơm em mời anh xem đĩa.
- ▣ Bạn của cô và cô đều lười như nhau, nhưng họ không lười bằng cô. Một lát sau, A Văn đã làm xong hai chiếc bánh kẹp siêu lớn, bên trong có trứng gà rán, rau tươi và thịt gà mặn. Hai quả bưởi hương đã bóc thành từng múi để vào trong một cái đĩa. Họ lảng lặng ngồi ăn, vừa ăn vừa xem đĩa, tình tiết thì có chút buồn, nhưng bánh kẹp thì rất ngon!
- ▣ Bầu không khí trong phòng đặc biệt yên tĩnh!
- ▣ Mỗi khi cùng bạn ăn một bữa cơm tối ngon lành ở căn nhà nhỏ của cô (nói thật, nó chẳng khác gì cái ổ chó) thì căn nhà đó bỗng thay đổi một cách kỳ lạ! Một cái gì đó

ấm áp của tình yêu mang theo sự ăn ý của cơ thể, tạo thành sự rung động hài hòa. Mọi người không ai nói một lời, chẳng khác gì họ đắm mình trong gió xuân, cảm giác buông thả và khoan thư từ dạ dày ảnh hưởng đến từng đầu dây thần kinh trong toàn thân.

- ▣ Các cháu nhỏ sống một mình nên có thói quen cùng ăn bữa tối với bạn bè; nói gì thì nói, bữa cơm tối hoàn toàn khác với hai bữa cơm kia! Từ ban ngày đến tận khi màn đêm buông xuống, bữa cơm tối trong cảm nhận của mỗi người thật chẳng khác gì câu chuyện ngụ ngôn giữa cuộc sống, hướng thụ hay là lùi bước? Không nên do dự, chúng ta đã giương cánh, giờ đây chúng ta đang bắt đầu một hành trình xa xôi dài dằng dặc, đang bước tới đêm đen!

GROOVE

- ▣ Khi cô gái tĩnh giác trên salon thì A Văn đã đi rồi. Đầu đĩa VCD còn chưa tắt, chiếc đĩa cũ mèm đó vẫn cứ tự động quay đi quay lại. Toàn bộ rác rưởi đã vứt vào thùng rác, trên sàn nhà còn có những

mǎng ướt do rượu bia đổ xuống; vừa tối đến, từng đòn kiến đã nhanh chóng bò đến đó hướng thụ ngon lành các chất bổ tồn đọng lại.

- Sau bữa ăn tối, vừa xem đầu đĩa VCD vừa ngủ là phương pháp tốt để lấy lại sức lực, nhưng cô vẫn thấy có chút đau đầu. Cô luôn bị đau đầu, tuy nhiên cô luôn tự bảo mình rằng, điều này là không thể tránh được; cuộc sống luôn làm bạn bị mất ngủ, buồn bã, cảm sốt, mất đồ đạc, tức giận, mọc chai chân, tìu không được hướng đi. Không thể bới lông tìm vết, chủ nghĩa tồn tại đã nói, tồn tại tức là hợp lý! Đầu cô đau chẳng khác nào vết săn trên quả táo; một khi nó mất đi thì quả táo lại ngon lành, tròn trịa như trước!
- Chuông điện thoại vang lên rất kịp thời, cô liền chạy đến cầm máy nghe, nhưng đầu dây bên kia đã dập máy.
- Cô ngỡ ngàng chẳng hiểu gì cả. Sau đó mấy phút, chuông điện thoại lại kêu vang, cô liền vội vã cầm lấy máy, đầu bên kia lại dập máy. "Mẹ kiếp!", cô bức mình văng tục; không hiểu sao lại như thế, kẻ nào đùa nhả, hay cố ý gây chuyện?
- Khi điện thoại một lần nữa réo vang, sợ muộn nhảy dựng lên, nhưng cô vẫn vội vã

lấy máy rồi tuôn ra một loạt những lời bâng thiu bằng tiếng Anh; khi bức bối, cô chỉ có thể dùng những lời lẽ tiếng Anh như vậy để rủa người ta; không hiểu như vậy là vì sao?

- ▣ - Chà! Cô bạn quý, tức bức với ai vậy? Có cần tôi giúp một tay để làm cho hết bức không?
- ▣ Đầu dây bên kia đưa lại những lời thong thả, chậm rãi. Cô ra sức lắng nghe, thì ra đó là tiếng nói của Tiểu Phi.
- ▣ Anh ta nói ở *Groove* hôm nay có một party⁽¹⁾ rất hay, hỏi cô có thấy hứng thú với cái party đó không?
- ▣ - Nhưng tôi lại muốn xem sách một chút, vẽ vẽ một tí, hoặc viết viết một cái gì đấy, vì nếu cứ la cà dây đó, ta sẽ cảm thấy có lỗi với chính ta!
- ▣ Thượng Hải có khoảng hơn một nghìn quán bar lớn nhỏ: ở những quán bar này, hoặc nhiều khách chen lấn nhau như ta chạy đi chữa cháy, hoặc từ thứ hai đến thứ sáu, một người khách cũng chẳng có! Các quán bar này giống như những mụn đậu mọc chí chít trên cơ thể của thành phố, nó lung linh một màu lam sẫm mê người phía

1. Party: Buổi liên hoan, buổi tiệc.

sau lưng của thành phố; nó giống như một miếng đất mùn luôn được bón phân tươi tốt, ở đây đã sinh ra những thứ như: sự lăng mạn, tàn khốc, thối nát, kịch tính, giả dối, bệnh tật và đủ các hạng người như: nghệ thuật gia, du dân vô nghệ, ông chủ của những sán nghiệp theo mót, các *Yuppie*⁽¹⁾ và *Punk*⁽²⁾, những "sao" nghệ thuật hết thời, các cô người mẫu vô danh rồi các nhà văn, các cô gái tân và kỹ nữ vô danh, lại còn có cả những người nước ngoài xấu tốt lẩn lộn; tất cả đều tụ tập nơi đây, chẳng khác gì cuộc di chợ ban đêm.

- ▣ Một bức tường màu nâu, trên đó chỉ có một ngọn đèn ống nhỏ như con đom đóm.
- ▣ Quán bar *Groove* bên ngoài có vẻ trầm lặng, không phô trương, thậm chí giống như một phụ nữ doan trang, có trời mới biết được vì sao họ lại ngụy trang cho *Groove* như vậy! Nhưng thật ra, nó giống như một quả quýt bọc vàng, nếu ta bóp mạnh, một thứ nước có chất độc màu đen sẽ từ từ chảy ra.
- ▣ Đây chiếc cửa nặng, vén chiếc màn gió dày, cô đưa mắt nhìn, nhưng không thấy

1. *Yuppie*: Những nhân viên chuyên nghiệp trẻ ở thành phố.

2. *Punk*: Du côn.

bóng Tiêu Phi đâu. Tầng trệt đang mở nhạc hiện đại, nhịp điệu mạnh mẽ, từng nhịp, từng nhịp làm cho toàn thân mọi người ngứa ngáy. DJ là một chàng trai người Trung Quốc, tên tiếng Anh là Bernar, anh cho các âm trầm của bản nhạc trở thành đặc biệt hơn, đồng thời cho tiếng trống nổi rõ hẳn ở những chỗ giãn cách của các đoạn nhạc.

- ▣ Những khách ở tầng trệt đều là người Trung Quốc, nhưng không có ai khiêu vũ cả, họ chỉ ngồi đó quan sát nhau, hoặc chuyện trò. Không khí có vẻ trầm lắng.
- ▣ Từ cầu thang ra, trong đám đông ở lầu hai này, cô vẫn không tìm thấy bóng dáng của A Văn đâu hết!
- ▣ Ở lầu hai có một đám đông người nước ngoài. Từ người họ phả ra mùi hôi và mùi nước hoa đủ hun chết một trăm con mèo và chó nhỏ. Bản nhạc đang phát là một khúc nhạc của những năm năm mươi và sáu mươi; khúc nhạc này do một ông già người nước ngoài tóc tết bím phụ trách thu phát trên loa, nó có tên là "Twistandshoot".
- ▣ Đôi với loại nhạc này, cô không cảm thấy hứng thú gì lắm, nhưng đã đến đây thì cũng phải uống một chút gì đó! Cô đến ngồi bên quầy rượu, gọi một cốc bia. Cô

đang nghĩ xem có nên gọi điện cho Tiểu Phi hay không thì một ông già người nước ngoài bỗng từ phía sau vỗ vào vai cô, nói: "Stellar thân mến! Vì sao em cứ tránh mặt tôi?". Ông ta nói tiếng Trung Quốc rất khéo, cô quay đầu lại liếc nhìn ông; ông ta lập tức buông một tiếng: "Sorry⁽¹⁾" rồi quay mình đi tìm Stellar thân yêu của ông ngay. Đó là một người cao, đeo kính, mặt hồng hào, có dáng vẻ một người Mỹ ở nông thôn.

- Khi ấy, có một người ngồi bên quầy rượu tò vò buồn thiu; cô chú ý tới một cô gái Trung Quốc đang đứng ở bên trái phía trước cô, nhìn kỹ thấy đó là một người cao cao, đứng dựa cột, nhìn nghiêng có vẻ rất cô đơn.
- Cô đi về phía cô gái người cao cao, vỗ vào vai cô ta:
- - Này. - Cô cười cười rồi nói - Mong rằng cô không cho tôi là đường dột.
- Khi cô gái có dáng người cao cao này quay mặt lại, cô thấy đó là một cô bé có khuôn mặt búp bê, trông cũng không dễ coi lắm, nhưng đó là một khuôn mặt điển hình của người châu Á: mặt tròn tròn, mắt tròn

1. Sorry: Xin lỗi.

tròn, lông mày tó theo kiểu mốt nhất, phấn được đánh rất đậm ở mi mắt và ở gò má, mà gò má thì rất thấp, có chút giống người Việt Nam, màu son môi là màu bạc. Tóm lại, ta có thể coi cô là một em bé làm bằng sứ đẹp đẽ của phượng Đông. Tên cô là Lisa.

LISA

- Lisa và cô gái đi lẩn vào trong đám đông rồi bắt đầu khiêu vũ. so với những người ở chung quanh thì những bước nhảy của hai cô rất được mọi người chú ý! Cô gái trước mặt Lisa là Tartaruca; trong mắt cô, đó là một cô gái gợi tình, một sự gợi tình có chút phong trần. Lisa còn chưa vội xác định thân phận của Tartaruca. Nhưng một cô gái trang điểm lộng lẫy, lại một mình đến quán bar, ta có thể cho đó là một cô gái của ban đêm. Lisa cho rằng, cô gái lạ lâm kia thuộc loại những cô gái mưu sinh vào ban đêm, cũng tức là cùng loại với cô.
- Lisa kéo tay cô gái rồi bằng một tư thế đẹp mắt, cô bắt đầu những bước nhảy tương đối cầu kỳ, cô gái dường như không quen với phong cách này nên đã co tay lại, nhìn

Lisa mỉm cười. Họ nhảy quá đẹp, Lisa hiểu ngay rằng cô gái bắt đầu lo là sẽ bị mọi người coi mình là gái chơi, động tác của Tartaruca rõ ràng là thận trọng hơn. Do vậy, Lisa nghĩ rằng mình đã nhìn nhầm người, cô gái này có vẻ như không cùng một con đường với mình.

- Một người đàn ông Mỹ tóc bạc đã luống tuổi mượn cớ là đến quầy bar mua rượu, để đến bắt chuyện với họ. Ông ta hỏi tên họ hai cô gái và nói: "Các bạn đẹp như thiên thần, các bạn đã nhảy điệu nhảy bốc lửa khiến mọi người nhìn không chán mắt!".
- Lisa nghĩ: "Con cá đớp mồi rồi", cô đã đánh hơi thấy mùi vị của con mồi, đây là một hỗn hợp các mùi vị: mồ hôi, nước miếng, đôla, tình dịch. Cô mỉm cười, đôi mắt tròn uốn thành hình con cá nhỏ, rồi bằng thứ tiếng Anh rất lưu loát, cô nói: "Nhạc ở đây hay quá! DJ⁽¹⁾ rất chuyên nghiệp, bầu không khí cũng rất open⁽²⁾!".
- Khi nhạc lại vang lên, hai cô gái giống như những con cá thòn bon làm những động tác mềm dẻo điệu luyện, họ hòa nhập

1. DJ: Người điều khiển vũ ở vũ trường.

2. Open: Mở, không hạn chế.

ngay vào trong vòng xoáy. Ông già người Mỹ hớn hở, vui vẻ uốn mông, lắc đùi ở bên hai cô gái, không quên liếc nhìn Lisa bằng con mắt đầy tình cảm.

- ▣ Lisa trước sau đối với mọi diễn biến chung quanh vẫn ung dung, bình thản, cô biết rằng lúc này sức hấp dẫn của mình rất mạnh. Cô gái trước mặt dường như đã cảm nhận được điều đó; Lisa đoán rằng cô gái đang tự dần vặt về thân phận của riêng mình.

GÓI TIẾN

- ▣ Sau đó, cô gái vẫn bắn khoan một điều: Không biết Lisa là một con người như thế nào? Nhưng dù sao đi nữa, cô vẫn thấy có thiện cảm với cô gái thân phận không rõ ràng nhưng đáng dấp có vẻ phong trần mà thanh nhã này.
- ▣ Cuối cùng, ông già và Lisa đã nhảy với nhau, một người thì tuy già mà vẫn còn khỏe mạnh, một người là cô gái châu Á đẹp; xem họ khiêu vũ với nhau giống như được xem một trận đấu bò tót ở Tây Ban Nha, khiến cho người ta phải suy nghĩ thế này thế khác!

- ▣ Khi họ đã kết thúc điệu nhảy, cô thấy Lisa vội vã chen lấn mọi người để chạy đến với cô, nói:
 - ▣ - Bạn thân mến, xin bạn cầm giúp tôi vật này, sau đó đợi tôi ở ngã ba ngoài kia, mười lăm phút nữa tôi sẽ đến gặp bạn!
- ▣ Dứt lời, chẳng nói thêm gì nữa, cô nhét một vật vào tay cô gái, hình như đó là một gói tiền.
- ▣ Lòng bàn tay cô gái rướm mồ hôi, phản ứng bản năng của cô lúc này là: "Vì sao cô ta lại tìm ta?". Đến với nhau, vốn dĩ họ chỉ là người xa lạ. Một việc xảy ra thật khó từ chối, còn Lisa thì đã quay người đi, rồi hòa lắn với đám đông. Âm nhạc lại vang lên, mọi người lại tiếp tục sôi nổi.
- ▣ Cô gái đành nhanh chóng rời khỏi quán bar.
- ▣ Lúc này đã gần một giờ sáng, đường cái hầu như không có ai, một siêu thị mở cửa hai mươi tư giờ ở phía trước với những ngọn đèn sáng rực; cô bước vào đó mua một hộp sữa chua và một hộp Sushi. Khi trả tiền, cô sờ phải gói tiền trong túi; cô liền lấy ra, mở túi tiền, bên trong có khoảng một nghìn nhân dân tệ, còn có cả đôla và thẻ tín dụng. Cô lấy tiền của mình trả cho những thứ vừa mua, sau đó vừa ăn

vừa nhìn ra ngã ba mà trong lòng rối như canh hẹ.

- ▣ Cô gái tên là Lisa đó có thể là một tên lưu manh, một kẻ ăn cắp chuyên nghiệp, cũng có thể là một cô gái hay có những hành vi phạm pháp. Tóm lại, cô ta không phải là một cô gái tốt (với ý nghĩa thông thường của nó), nhưng đó cũng có thể là một cô gái do bản thân không thận trọng nên dẫn đến hậu quả như vậy.
- ▣ Sự việc thật lạ lùng, cô gái đó đã đưa tiền của mình cho một người lạ, có thể là vào lúc tình thế khẩn cấp, tìm không được người hợp ý cô ta hơn, nên dành chọn cô là người gửi gắm món tiền này.
- ▣ Cô cau mày, nhìn đồng hồ đeo tay, mười lăm phút hẹn đã sắp đến rồi, cô hy vọng cô gái nọ mau chóng xuất hiện; cô không hề có ý định tố cáo cô ta, nhưng nhất quyết không thể làm những việc như cô ta đã làm.
- ▣ Hai mươi phút đã qua, cô gái vẫn chưa thấy xuất hiện, ba mươi phút nữa lại đã qua, cô trở nên bồn chồn không yên. Cô nghĩ, cô gái đó tại sao lại như vậy, nhưng cô cũng không thể quay lại quán bar đó, thậm chí sau này cô còn có thể trở lại quán đó hay không cũng là vấn đề! Như

vậy là bỗng nhiên cô vướng phải cái tội nợ này. Nghĩ đến đây, cô đột nhiên rất hận cô gái lạ kia, vì chính cô gái đó đã gây phiền hà cho cô.

- ▣ Cuối cùng, không kìm né được, cô quyết định phải về nhà, phải đi ngủ. Xảy ra những việc có thể là bất minh, tựa như những giấc mộng kỳ quái không có thực! Cô nhìn lại gói tiền trong tay rồi rảo bước đi đến thùng rác, không cần nghĩ ngợi, cô vứt luôn vào đó. Thật là một việc rất dễ dàng, chẳng khác gì vứt đi một chiếc cốc giấy rỗng không!
- ▣ Lúc đi được khoảng hai mươi mét, cô bỗng nhiên dừng lại, rồi quay lại thùng rác nhặt gói tiền; sau đó cô vẫy một chiếc taxi dừng lại rồi bước lên xe.
- ▣ Ngồi bên trong xe, cô nghĩ, ta đem gói tiền này góp vào quỹ của một hội từ thiện nào đó, như thế là đã làm cho một việc xấu trở thành một việc tốt.

THÂN THẾ

- ▣ Giữa màu đen và màu đen là vùng yên tĩnh của ban đêm! Đêm đã khuya. Mọi người đều yên lặng, ngay những hạt bụi cũng đã rơi

vào chỗ nhất định, các con mèo cũng đã mở to đôi mắt xanh của nó. Còn thân thể của chúng ta lại giống như con quạ bị bắn rơi, xuyên qua hơi thở của đêm khuya, xoay chuyển, lộn nhào rồi từ từ rơi xuống.

- Cô gái vào phòng, bật đèn. Cô thấy mệt nhọc, nhìn vào mình trong gương, sự mệt mỏi khiến cô bừng lên những nét đẹp khác thường. Sau đó, cô bắt đầu cởi bỏ dần từng chiếc áo, chiếc quần. Nhìn thân thể của mình lộ ra từ chiếc áo lót bó chặt, giống như những giọt nước chảy ra từ cái bình vỡ, cô thấy nó ánh lên ánh sáng dịu dàng. Cô yêu thứ ánh sáng này nên hay để những ngón tay như những con rắn nhỏ trượt dài trên làn da; dưới ánh đèn, làn da cũng nháy nhoáng ánh sáng mờ mờ!

SẮC ĐÊM

- Cảnh sắc ban đêm ở Hồng Kông làm mê đắm lòng người. Qua cửa sổ, người ta nhìn thấy cảng Victoria, và còn có những tòa nhà lớn xa xa, gần với những vầng sáng rực của đủ loại đèn. Luke dựa vào cửa sổ suy nghĩ; gió tràn vào trong phòng, anh cảm thấy có chút lạnh.

- ▣ Người bạn gái Hồng Kông từ nay sẽ xa lìa anh, vừa đây cảnh chia tay đã xảy ra. Không như anh tưởng, người bạn gái của anh đã không có phản ứng gì đáng kể, cô đã chấp nhận lời đề nghị của anh một cách nghiêm túc. Thật ra thì khoảng cách giữa hai người đã tồn tại từ lâu, mỗi tình bình thường sao chịu nổi sự thử thách bởi cự li thời gian và không gian; sáng mai anh sẽ có cuộc gặp với hàng sản xuất được phẩm. Mọi điều sẽ tiến triển theo như dự định. Giờ đây anh nghĩ tới cô gái Thượng Hải. Anh quyết định sẽ nói chuyện với cô qua điện thoại.
- ▣ Đầu dây bên kia không động tĩnh, nàng không có nhà, anh cảm thấy có chút hụt hẫng!
- ▣ Trước nay anh vốn chưa hiểu biết thật sự về cuộc sống của cô gái đó. Cuộc sống của cô dường như tồn tại ở một tầng diện mà anh không thể dung chạm tới; thật ra thì nó ở một trạng thái như thế nào? Cô gái như một con bướm lúc ẩn lúc hiện giữa cảnh sắc ban đêm!

NGỒ NGÀNG

- ▣ Một tấm gương, một cô gái, lại còn có làn da nháy nhoáng!
- ▣ Chuông điện thoại kêu vang. Cô gái chợt tỉnh. Cô chậm chạp bước, thân hình di chuyển nhẹ nhàng chẳng khác nào chiếc lông vũ. Cô nghe thấy tiếng "sè sè" ở đầu dây bên kia.
- ▣ - Sự việc đã được giải quyết rồi... Giờ đây anh rất nhớ em!
- ▣ Cô cầm lấy máy, cảm nhận được sự đầm thắm trong giọng nói của anh. Nhưng vào lúc đêm khuya này, giọng nói ấy nghe có gì không thật, giống như một ảo giác từ nơi xa xôi vọng đến. Cô lặng lẽ, ngồ ngàng; những ngón tay nhẹ vuốt gáy, đầu ngón tay cô cảm thấy lành lạnh; cô nghe thấy hơi thở của mình càng ngày càng "ẩm ướt", càng ngày càng dồn dập.
- ▣ - Em đang nghe anh nói đấy chứ?... Có nghe thấy anh nói rằng anh thích em không? Qua hơi thở của em, anh thấy em rất xúc động, em sao thế?

- ▣ Hít thở, da thịt đầm chìm giữa cao trào, vùng bụng mềm mại, đôi môi hé mở, cô gái nháu mắt lại.
- ▣ - Hãy nói đi, nói rằng anh yêu em, hãy nói liên tục như vậy đi; hãy để cho thân thể em bay trong cao trào, em muốn bay; hãy nói lý do vì sao anh yêu em để em được bay!
- ▣ Khi một ngày qua đi, ta thật không biết cái ngày ấy qua đi như thế nào? Vào lúc nên ngủ, ta thật không biết vì sao nên ngủ? Mộng là giác mộng lặng lẽ, là giác mộng trôi xuôi; trên bờ ruộng chạy ngang dọc của giác mộng, ta bay qua nghìn núi vạn sông; ta bay qua thời gian, không giàn của quá khứ; ta bay qua vô tận, vô cùng của ký ức.
- ▣ Cô đứng trước gương, liếc nhìn bản thân, một đóa hoa thuận theo dòng nước của vận mệnh trôi tới nơi này, vào lúc này; một nụ cười thầm gần như vô thức, như mơ hồ phảng phất trên môi. Sau đó cô tắt phút ngọn đèn vàng úa!

HOA HƯỚNG DƯƠNG NỞ RỘ

*Trời dần tối, tôi mắt công theo
đuổi dáng Thương đế đã rời xa.*

Bôđđole - "Ác chi hoa"

- ▣ **T**hời tiết này của mùa thu chẵng khác gì một con vật nhỏ quái dị quằn quại bò tới một nơi hoang vắng sâu kín, giờ đây trước mắt đã là quang cảnh của cuối thu đầu đông rồi! Từng chiếc lá ngô đồng ở hai bên đường phố lả tả rơi; mặc dầu trong bóng tối, ta vẫn phân biệt được rõ các sắc màu đỏ, đen, nâu như đàn bướm tung tăng bay trong gió khiến người ta không yên dạ, thật chẵng khác gì một bức vẽ tíc cảnh một con phố, trông rất sinh động! Những làn sương vẫn vũ giữa các nhà cao tầng, rồi dần dần dày đặc. Ở một góc kín đáo trong thành phố bắt đầu tích tụ những làn khí dày và nặng, chẵng khác gì hơi thở

của một người rảnh rỗi lúc đi ngủ, mặc dầu đã bận rộn suốt ngày nhưng khi đó lại có vẻ trầm tư!

- Tôi mơ mơ màng màng trong chiếc áo khoác rộng mà mềm, hai đầu gối co lại trước ngực, toàn thân nhẹ nhàng nghiêng ngả theo nhịp điệu lắc lư của con tàu. Ánh đèn soi rọi trên phố thành những bóng mờ lướt nhanh qua mặt tôi. Dịu nhẹ nhưng không thật. Tôi nghe thấy tiếng người bán vé ăn mặc sơ sài, nhưng sắc sō, trông giống như cây cúc gầy trong gió. Anh nói to tên của từng bên xe một cách máy móc:
 - Đường Tuyên Châu đến rồi, khách nào xuống, hãy chuẩn bị.
- Trên xe chỉ có một người là tôi; không, nói cho đúng, còn có một người nữa, một người mà sau này, nghĩ đi nghĩ lại tôi cũng không nhớ được đó có phải là một người đàn ông mà tôi đã quen hay không.
- Anh mặc một chiếc áo len, phần cổ áo dệt női những bông hoa, đó là một kiểu áo đang thịnh hành hiện nay, phía dưới hình như là một cái quần bằng nhung "Đăng tâm" màu vàng nhạt; tóc anh quăn một cách tự nhiên, tóc mai để cao, nhìn nghiêng là một gương mặt khá rõ nét, trên

dưới con người anh đều rất sáng sủa⁽¹⁾. Ở anh toát lên một vẻ cao ngạo khác hẳn mọi người, nhưng dáng dấp lại có vẻ lười nhác, dáng vẻ này đặt trong bối cảnh một thành phố về đêm khiến người ta khó quên. Anh đứng dựa vào thành xe, một tay đút túi quần, nghiêng người nhìn ra phía ngoài cửa xe, phía đó thật ra không có gì đáng xem, bản thân anh dường như cho rằng không có một cái gì là tồn tại cả, vì thế anh đã đứng ẩn mình trong một góc xe.

- ▣ Sự yên tĩnh dài dằng dặc này, quang dường ngồi trên xe ban đêm không một chút mong đợi này là việc tôi bắt buộc phải trải qua hàng ngày. Tiết mục nói chuyện lúc nửa đêm chỉ có thể kết thúc vào lúc không giờ. Tôi ngáp liên tục. Tuy đã bôi vào nhân trung ít nước hoa ngoại có sức kích thích rất mạnh mà Mã Phi đưa cho nhưng tôi cũng không làm sao giữ cho đầu không gục xuống được. Không khí bị nén ép không ngừng trong bốn bức tường ngọt ngạt của phòng biên tập. tôi chỉ còn cách là sững người mà nhìn chằm chặp vào các phím điện thoại mà không làm sao

1. *Sáng sủa*: Nguyên bản là từ “sạch sẽ”.

hiểu được vì sao lúc này còn có rất nhiều những kẻ không ngủ mà lòng đầy dục vọng.

- ▣ Không phải tôi là người "ăn cây táo, rào cây sung" tự coi thường công việc này, nhưng rất nhiều câu chuyện quả thật nội dung hết sức trống rỗng mà lại làm ra vẻ kích động, hăng hái, rôm rả. Như vậy, chẳng bằng phát những băng nhạc êm dịu, du dương, những tin tức quốc tế có tính chất biến động bất ngờ, hoặc những thông báo về thời sự còn hơn. Tuy nhiên, tôi chỉ là một người biên tập bình thường, làm công ăn lương, mặc phải cái chứng cứ đi bận tâm vào những việc mà ngay cả đài trưởng cũng không bận tâm.
- ▣ Chị họ Mã Phi của tôi nói tôi là một người lười, một người tinh thần sa sút nặng nề ít thấy; có thể cũng đúng! Trái lại, chị giống cô em họ bé nhỏ láng giềng của tôi, cô ta tươi đẹp như hoa và hấp dẫn mọi người. Nhưng bản thân tôi biết rằng đôi khi tôi lại có những tình cảm lâng mạn ngày nay ít thấy, tuy ít có cơ hội để bộc lộ thứ tình cảm đó.
- ▣ Đêm tối khiến tôi coi thường giấc ngủ, tuy bản thân ngồi trong một toa xe trống không, có chút giống như một chiếc nôi tôi

đã từng biết đến: yên lặng, tinh mịch; nhưng lúc này trong lòng tôi lại vui sướng, nhất là khi nghĩ rằng tôi đã kiếm được tiền công của một ngày. Quả thật, tôi cảm thấy mình mới là người đáng dựa cậy nhất; như vậy có nghĩa là, đối với năng lực của bản thân, tôi có chút dương dương đắc ý. Bố mẹ tôi đang ở một nơi khỉ ho cò gáy tại Tân Cương, nơi đó có tên là Ca Thập. "Các cụ" xa cách tôi tính đến nay đã hơn hai mươi năm. Một mình tôi cứ ngày lại ngày sống một cách dễ dàng, thuận lợi ở nơi thành phố lớn phồn hoa này; cho đến nay, hơn hai mươi hai tuổi, tôi đã sống một cuộc sống tự chủ với những ngày tháng lặng lẽ, bình thản, mặc cho người ta nói là tôi già cỗi, trầm lặng nhưng tôi vẫn cứ đi theo con đường của tôi một cách rất tự tin.

- ▣ Tôi không biết là tôi đã vùi mình vào trong chiếc áo khoác đen này trong bao lâu, trong khi con tàu vẫn lao về phía trước. Trong lúc thảng thốt, tôi mường tượng mình chẳng khác gì một âm hồn ngao du ở từng dãy phố trong chốn thành thị này.
- ▣ Không biết vào lúc nào, có một gợn thanh âm nhỏ nhẹ, dập dềnh, đứt quãng vang

lên, chẳng khác gì một tia sáng từ một khe hở không biết tên lọt vào. Tôi bất giác bị lôi cuốn vào đó, nên liền quay vào trong toa. Trước hết, tôi ra sức lắng nghe, liền nhận ra đó là một bài hát tiếng Anh ca ngợi những đóa hướng dương của Van Gogh. "Hoa hướng dương vàng rực làm đau nhói lòng, cứ như vậy nào biết dựa vào đâu..."

- Tôi có chút xúc động, điều này không hợp lắm với bản tính trầm lặng của tôi. Nhưng lúc đó, trong dãy phố yên tĩnh không một bóng người, trên những tòa nhà chọc trời, đèn sáng rực, một chiếc xe điện dường như không biết điểm cuối ở đâu xình xịch chạy; trong trạng thái đó, tôi bị tiếng hát nhỏ nhỏ đó đột nhiên đánh động. Một thoáng âm thanh trong sự tĩnh lặng vốn dễ gây ra một loại mĩ cảm, ở một góc kín đáo nào đó trong tim tôi đã xúc động nhẹ nhàng.
- Tôi không một chút lịch sự nhìn chòng chọc vào người đàn ông sáng sửa đó: nhìn anh, người ta không đoán nổi tuổi, điều này thật là lạ lùng. Mũi anh rất cao, khóe miệng anh hơi cong, hình dạng đó khiến người ta cảm thấy anh có lẽ rất thông minh. Mắt anh hơi trũng, mi mắt hơi sụp xuống nhưng ánh lên một chút sáng mờ

khiến người ta không thấy được bất cứ điều gì trong mắt anh!

- ▣ Tôi nhìn anh chăm chú, nhưng anh chỉ mải hát; những chỗ lấy anh dịu giọng hồn lại, dường như có sự đồng tình sâu sắc với lời ca, sự tịch mịch chung quanh tưởng chừng như bị tiếng hát xé thủng một chỗ, sau đó nó ào ào chảy ra rồi tụ vào họng anh.
- ▣ Tàu đỗ lại, đã đến bến cuối cùng của chuyến xe đêm. Tôi tưởng khi anh quay người đi, tất tôi sẽ nhìn rõ được khuôn mặt anh, nhưng anh đã vội vàng bước xuống, rồi mắt hút ở nơi ngã tư trước mặt, nơi có một vườn hoa nhỏ không mấy người lui tới, những bóng cây lớn đã tòả bóng che kín ngã tư đó.
- ▣ Tôi kéo chiếc áo khoác sát người, thờ thẫn quay người đi về phía một căn gác cũ không xa lăm, ở đó các loại cây mây xanh bò kín trên tường. Đó chính là nhà tôi. Năm trước, sau khi bố mất, chỉ còn lại một mình tôi ở đó. Tôi xin nói một câu không có lương tâm là: Tôi thật sự cảm thấy ở một mình quả là một điều tuyệt diệu, không bị dòm ngó, không phải e dè gì. Tôi đang lẩn man suy nghĩ như vậy thì đã đến trước cửa nhà mình, đang định lấy chìa

khóa ra thì tôi thấy có ánh đèn lọt ra từ khe cửa. Nhưng tôi đã biết người đang ở trong đó là ai rồi.

- ▣ "Ái tình sinh ra ở đâu lưỡi, thực hiện ở hành động". Đó là câu nói mà bà chị họ Mã Phi thường thuyết lý với tôi, mà đó cũng là chuẩn tắc của bản thân chị. Cho nên, chị đã dùng một lọ nước hoa lớn, một bộ Trương Ái Linh và một số đĩa CD Nirvana để có được một chiếc chia khóa khác của phòng tôi.
- ▣ Con người tôi lạnh lùng nhưng không hề ngoan cố, tôi có thể hiểu được niềm khát vọng hừng hực không bao giờ cạn trong lòng một thiếu nữ. Nhưng tôi nói, sau khi sự việc xảy ra, chị cần làm sao để không còn để lại dấu vết gì nữa. Trên cơ thể đầy đặn của Mã Phi tràn trề những nụ cười ngọt ngào như mật, chị liếc nhìn tôi nói:
 - Cô đã giúp tôi rất nhiều, sau này sẽ có lúc bản thân cô cũng muốn điều đó; tôi xin hứa chắc rằng sẽ tìm được của áy, sẽ đóng hộp tặng cô.
- ▣ Trong một khoảnh khắc, chị liền có sự thể hiện vô sỉ, tôi chỉ ngạc nhiên ngắm nhìn chị, nói chị hãy giữ mà dùng, cố gắng ít đến đây, như vậy là chị đã giúp tôi rất nhiều đấy!

- ▣ Giờ đây Mã Phi đang ngồi trên một chiếc ghế bành tốt nhất trong phòng. Cặp đùi dưới chiếc juýp bắt chéo lên nhau, chiếc đèn bàn ở bên tỏa ánh sáng mờ nhạt, mớ tóc đen nhánh rủ xuống đôi vai, người tõi vẻ mệt mỏi. Tôi hỏi:
 - Mã Phi, chị sao thế?
- ▣ Chị ngược mắt nhìn tôi. Tôi chú ý đến đôi mắt thất thần của chị. Chị thở dài, định nói gì, nhưng lại thôi.
- ▣ Tôi cầm phích rót một cốc nước đưa chị rồi lặng lẽ ngồi xuống, trong lòng rất biết rằng, cuối cùng chị sẽ lấy việc thổ lộ nỗi lòng để làm cho mình thư thái. Chị rút một điếu thuốc trên bàn, châm lửa. Tôi cũng cầm một điếu, trong lòng bỗng có cảm giác rất kỳ dị. Dường như câu chuyện chị sắp nói đây là một chuyện có liên quan đến tôi, đương nhiên đó chỉ là một dự cảm không có gì là đáng tin của giác quan thứ bảy.
- ▣ Mã Phi nói, chị đã gặp một người đàn ông kỳ quái; chị nhìn tôi, tôi đợi chị nói tiếp. Chị nói:
 - Người này trông rất sáng sủa mà rất có thần sắc, sự sáng sủa của anh siêu phàm, thoát tục, khiến người ta phải tim đập thình thình. Anh ta là họa sĩ, đang muốn tìm một người mẫu.

- ▣ Tôi cười hỏi:
 - Chị là người mẫu mà anh ta muốn tìm chăng?
- ▣ Chị nhếch môi:
 - Cô nên biết rằng đó là một người đàn ông hễ đôi mắt của anh ta nhìn ai thì người đó bỗng nhiên sê "cuồng nhiệt" lên ngay!
- ▣ Tôi xen luôn một câu với ý đồ trêu chị:
 - Chị xưa nay vốn là người nhiệt tình mà!
 - Anh ta nói, thường thì anh ta làm việc về đêm.
- ▣ Tôi nói ngay với vẻ chế giễu:
 - Điều này có ý nghĩa sâu xa đây, ý của "túy ông" (tức người say rượu) đâu phải tại rượu.
- ▣ Mã Phi vui hẳn lên, chị nói:
 - Nhưng cô có biết không, anh ta hẹn gặp tôi ở quán cà phê, tôi đúng giờ ra đó đợi anh ta mãi đến mười hai giờ, nhưng không thấy anh ta tới. Mà đến tên anh ta, tôi cũng không biết!
- ▣ Do đó, chị đến tìm tôi để "dốc bầu tâm sự". Xưa nay chị vốn là người dù là vào lúc vui hay lúc "bất an", chị cũng đều cần tìm người để chia sẻ. Nghĩ tới một số tính xấu thâm cẩn cố để đã tự rút bỏ, tôi không khỏi hâm mộ chị.

- ▣ Sau đó, Mã Phi cứ ì ra giường, không đi đâu cả. Còn tôi, ngay sau năm lên năm tuổi, tôi đã không quen ngủ cùng giường với người khác, nên dành ngủ ở salon.
- ▣ Các "tiết mục" hôm đó tiến hành rất thuận lợi. Chúng tôi nói chuyện với nhau về những hình ảnh yêu đương đã diễn ra trong vườn trường đại học.
- ▣ Người ở đầu dây bên kia cũng có ý, tôi vui vẻ nói với họ vài câu, cho đến khi chương trình ở tivi kết thúc.
- ▣ Đêm lạnh như cắt ruột, trăng thì mờ mà gió thì tí tít trên cao. Mọi bụi bặm trong thành phố đều rơi xuống mặt đất. Tôi đứng dưới chiếc biển ghi tên các bến xe của tàu điện, chung quanh đường như đã không còn một ai, chỉ có những chiếc xe tải chờ nguyên liệu của công trường xuất hiện vào lúc đêm khuya và những chiếc xe chờ hàng của các thương gia lớn gầm rú lướt qua người tôi. Ở một tòa nhà đối diện, chỉ còn một ô cửa sổ là còn sáng ánh đèn đỏ mờ mờ, đường như có tiếng nhạc từ bên trong vang ra, có lẽ đó là âm thanh từ một chiếc đĩa nhựa của một chiếc máy hát cũ phát ra, đó là bài "Hồ thiên nga"; ngoài ra sự tĩnh lặng chiếm lĩnh không gian.

- ▣ Xe đến rồi, chiếc áo khoác của tôi bỗng nhiên bị một trận gió thổi tung lên, tôi nắm chặt lấy vạt áo, nhẹ nhàng nhấc đôi chân đi bốt da hươu lên bậc xe. Cửa xe vừa mở, tôi đã nhìn thấy ngay người đàn ông lặng lẽ mà độc đáo, anh ta ăn mặc rất tùy tiện, thoải mái, vẫn đứng dựa vào thành xe với dáng điệu lười nhác. Tôi lại ngồi vào chỗ mọi khi, mọi thứ vẫn như ngày hôm qua, đường như mọi điều vẫn tiếp nối bình thường.
- ▣ Bóng của những vật bên rìa đường qua sự chiếu rọi của đèn đường lướt êm á trên các gương mặt, tôi lặng lẽ chú ý nhìn người đàn ông nọ, gương mặt này hôm nay đường như có chút sinh khí, khoe miệng anh mím lại có vẻ như cười, đường cong ở mi mắt thể hiện một nét dịu dàng.
- ▣ Hành khách trên tàu lần lượt xuống bến, cuối cùng chỉ còn lại tôi và người đàn ông nọ. Tôi dăm dăm nhìn anh ta với một vẻ rất vô tư. Anh ta bỗng quay người nhìn thẳng vào tôi khiến tôi thấy lúng túng, chỉ biết mỉm cười làm ra vẻ tự nhiên.
- ▣ Anh ta sững người nhưng rồi cũng cười. Cái cười này, nếu của một người con gái có thể nói là rực rỡ như hoa đào; nếu ở miệng một người con trai, tôi chỉ có thể nói là rất

đặc biệt, dường như nó có tác dụng làm tan biến mọi sự lạ lẫm và cấm kỵ, khiến ta cảm thấy có vẻ như đã quen biết anh ta từ lâu, đồng thời ta sẽ thấy anh có chút đáng yêu!

- ▣ Tôi trán tinh lại, đồng thời cũng không giấu đi vẻ vui sướng, nhẹ nhàng cất tiếng chào anh.
- ▣ Anh chậm rãi bước tới; tôi có chút choáng váng như rơi vào đám mây mù, nhưng rõ ràng là anh bước tới.
- ▣ Anh chỉ vào chỗ cạnh tôi, nói:
- Tôi ngồi đây được không?
- ▣ Tôi chú ý đến ngón tay anh thon mà trắng, móng tay không một vết căm ghét. Tôi gật gật đầu, đột nhiên hơi đỏ mặt. May sao anh chỉ nhìn những chiếc lá ngô đồng rụng và những tấm biển quảng cáo qua cửa xe.
- ▣ Anh nói với vẻ lười nhác:
- Hình như tôi luôn được gặp cô.
- ▣ Tôi nói ngay:
- Đúng vậy, thưa anh!
- ▣ Anh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hỏi:
- Cô tên là gì?
- ▣ Tôi lại không cảm thấy hỏi như vậy là rất đột ngột, liền đáp:
- Hạ My.

- ▣ Anh cười, tiếng nói và đôi mắt anh giống nhau ở chỗ là luôn phơi phới lan xa, có vẻ như tâm trí anh để đâu đâu, nhưng lại rất hấp dẫn!
 - Tên anh? - Tôi hỏi thẳng anh.
- ▣ Anh nhìn tôi, cặp mắt đen tráng rõ ràng như giọt nước này và giọt nước kia. Tôi trán tinh nhìn thẳng vào anh, anh thở dài. Tôi cười, hơi lấy làm lạ, có người nào khi nói đến tên mình lại thở dài như vậy, trừ phi là tù trốn trại. "Hay là!". "Hay là... gì?" Anh hỏi vẫn. Tôi đáp:
 - Có quỷ mới biết được.
- ▣ Tôi cảm thấy bên trong người tôi có chút xôn xao, hình như tôi muốn nắm bắt một cái gì đó ngay lập tức, chứ không thể để dây dưa; tóm lại, giọng nói của tôi ngày càng có chút khinh bạc khác hẳn thường ngày; anh cười, cái cười khiến người khác phải động tâm, rồi nói:
 - Tên tôi là A Văn!
 - Tôi là biên tập viên các tiết mục ban đêm ở đài phát thanh. Còn anh, anh công tác ở đâu?
- ▣ Tôi kiềm chế không nổi, chỉ muốn nói với anh: Tôi đã biến thành một con chim sẻ nhỏ tầm thường. Anh thờ ơ nói:
 - Tôi vẽ một số thứ!

- ▣ - A! Thế ra anh là họa sĩ. - Tôi cũng cố gắng nói một cách thờ ơ.
- ▣ Anh lại ngắm nghĩa tôi rất kỹ. Sự quan sát có tính nghề nghiệp này không mang ý thân thiện mà cũng không có ý dung túc. Sau đó anh cười, một cái cười khó hiểu. Trong tầm quan sát của người đàn ông lạ, không rõ tại sao tôi thấy vui hẳn lên!
- ▣ Anh lại hát nho nhỏ bài hát ca ngợi hoa hướng dương của Van Gogh... Tôi cảm nhận được rất sâu sắc một sự vui sướng và sự chìm đắm trong tuyệt vọng nào đó trong bài hát này. Bài hát phảng phát như sự đồng thanh tụng ca sau khi tế phẩm được đưa lên lề đền; ở đây còn có sự đẹp đẽ tuyệt luân, không bao giờ tàn tạ của cái chết! Giọng hát của anh thấp mà nhỏ, dịu dàng, thoang thoảng như gió thổi qua tai, nhưng nó đã thể hiện được một nỗi niềm cô độc vô cùng, vô tận.
- ▣ Tôi không khỏi có chút ngỡ ngàng. Không biết con người này từ đâu đến, rồi lại không biết đi về đâu; vì sao con người đó có vẻ thong dong, lại có vẻ khiến người ta thấy thân thiết, nhưng lại không biết làm thế nào để gần được anh.

- ▣ Đến bến xe cuối, tôi đi theo sát anh mấy bước, anh phát hiện liền khua khua tay về phía tôi.
- ▣ Động tác khua tay đó linh hoạt mà sinh động, nó tựa như một người nhẹ nhàng nâng một quả cầu vô hình, rồi nhẹ nhàng ném cho tôi. Cử chỉ đó của anh khiến tôi cảm động, sự cảm động này tràn trề trong tôi, rồi trào dâng đến mức độ rất cao, rất xa! Tôi đã nhìn theo anh, mãi đến khi anh mất hút ở một ngả đường.
- ▣ Đã mấy hôm nay tôi không nhìn thấy A Văn.
- ▣ Mỗi lần mở hòm thư ở phòng thu phát của Đài phát thanh, tôi đều có một hy vọng mơ hồ, có thể là đột nhiên anh sẽ nhờ người cầm lại cho cô gái đã từng nói với anh vài câu một lá thư, tuy không nhiệt tình lắm nhưng chan chứa thân tình.
- ▣ Trở về nơi tôi ở, lại là Mã Phi đang ở đó, chị đang uống cà phê bằng cái cốc sứ của tôi. Trong nhà, không khí ngọt ngạt, tôi mở tung cửa sổ, nói với Mã Phi:
 - Sao chị lại hút thuốc lá đến mức độ này?
 - Chị hừ một tiếng, nói:
 - - Cô đừng có cho chỗ này của cô là quá quý giá! Rồi tôi sẽ đi thuê một chỗ khác để ở.

- ▣ Nói rồi chị ngúng nguýt rút ra một điếu thuốc, xem ra chị có vẻ không vui.
- ▣ Tôi nghĩ không ra lý do làm chị không vui; có lẽ là khi những ôn ào, náo nhiệt đã qua sẽ càng nhiều sự trống rỗng. Phía sau lưng của một Mã Phi phóng túng sẽ là những gì đây, thật ra tôi chưa từng nghĩ đến điều này. Giữa người và người bao giờ cũng có những điều mà hai bên không hiểu nhau.
- ▣ Chị kể cho tôi nghe mấy câu chuyện cười lý thú khiến chúng tôi cười thoái mái, sau đó chị lên giường, tôi ngủ ở salon.
- ▣ Một lúc lâu sau, tôi vẫn chưa ngủ được. Tôi đưa tay lên đám tóc dày trên đầu thấy có tiếng "xào xạc", nghe như tiếng gió thổi qua nơi đồng không mông quạnh đầy những cỏ dại và bụi cây; ở ban công bên cạnh có tiếng những giọt nước rơi nhẹ nhẹ từ những chiếc quần áo mới phơi bằng một tiết tấu đơn điệu. Bóng đêm đột nhiên lan tỏa khắp nơi, khắp chốn; đêm tối đã tràn ngập căn nhà bé nhỏ của tôi, tất cả những gì mà tôi ngủi thấy chỉ là hơi hướng của sự cô độc. Một ấn tượng sâu thẳm trong tôi là hình bóng trầm mặc, tĩnh lặng, còn có cả tiếng hát như có, như không của anh. Tôi rất khó bỏ qua sự rung động đó và muốn

vùng dậy đi tìm con người ấy; tôi sẽ làm một tấm bảng để đi tìm anh, bên trên viết tên anh: "A Văn".

- ▣ Xong mọi tiết mục thì đêm đã khuya. Tôi làm việc vào thời điểm tiếp giáp giữa đêm tối và rạng sáng, rất phù hợp với cá tính "bất hợp quần" của tôi: đồng thời nó có thể khiến tôi thiêu về sự cực đoan của tư duy. Những người phụ trách các tiết mục đã vẽ cả rồi, chỉ còn lại một mình; tôi cúi xuống, đứng trước chiếc cửa sổ rộng sát đất nhìn ra bên ngoài. Trong đêm tối, bốn bề vắng lặng, có chăng chỉ là những mạch nước ngầm trong lòng đất chậm rãi tuôn chảy.
- ▣ Ngoài cửa, một vài cảnh sát vũ trang đứng im như những cột gỗ. Tôi ráo bước đi ra.
- ▣ Chiếc áo khoác trên người tôi đã đầy bụi, ban ngày trông nó chắc sẽ chướng mắt; tuy nhiên, vào ban đêm thì không có vấn đề gì. Những câu chuyện về ban đêm không bao giờ đêm xuể. Giờ đây, câu chuyện mà tôi đắm chìm chỉ có một nhân vật chính: đó là A Văn. Sự ngẫu nhiên xuất hiện của anh khiến con tim đã khép lại từ lâu của tôi nay lại ngả nghiêng, rơi bời như cây liễu yếu ớt trước gió. Trên thế giới xảy ra rất nhiều sự việc rắc rối, đó chính là vì ta không hiểu rõ nhau mà thôi.

- ▣ Tôi không biết đến bao giờ mới được gặp lại anh?
- ▣ Tôi chậm chạp đi về phía Đông dọc theo một con sông gọi là Bạch Thủy không xa đây lắm. Dưới ánh trăng, ta có thể thấy lờ mờ một số tạp vật trôi trên mặt nước, giống như một bãi rác lưu động. Trên con sông đó đã từng trôi đến những đôi bốt hỏng há miệng, xác phụ nữ lõa thể đẹp đẽ... Ngay bên bờ sông còn có một quán rượu nhỏ mở suốt đêm. Những nhân tài bị bỏ quên và những tên ăn cắp đắc chí trong thành phố đều tụ tập ở đây. Tôi đã đến đó mấy lần, khi thấy được quán ấy là một nơi như vậy, tôi đã không đến nữa.
- ▣ Gió đêm thổi vào mặt, mớ tóc dài bay rối tung chẳng khác gì một lá cờ đơn độc. Một người đàn ông huýt một tiếng sáo rất có tính ngạo đài rồi phóng xe qua như bay. Tôi rẽ vào con phố lớn đèn sáng rực, đó là một con phố được mọi người biết tới dưới cái tên "Hương Tạ Lệ Sá". Nếu đi trên vỉa hè dành cho người đi bộ có lát đá hoa, ta sẽ thấy hai bên là những cửa hàng phần lớn mở thâu đêm, các tủ kính bày hàng vẫn sáng choang. Vườn hoa nhỏ ở phía trái có rất nhiều hoa đang nở rộ, cách đó không xa là bến xe điện.

- ▣ Tôi dừng lại trước một cửa hàng có tên là "Ái tình của Paris", dưới ngọn đèn phản quang rất mạnh của tủ kính bày hàng là những bông hoa hướng dương vàng rực. Ở phía trên có mấy *manocanh* lõa thể đứng. Từ những bông hoa đó, một mùi thơm toát ra từ trong tủ kính khiến người ta hoa mắt, chóng mặt. Mọi thứ trong tủ kính vẫn còn chưa sắp xếp xong, hộp bột màu và bức vẽ vẫn để lộn xộn ở một bên, cửa kính ở bên trong kéo ra vẫn còn một khe hở. Tôi đi lại gần, đó là một bông hoa hướng dương được vẽ trên một mảnh vải dầu dài. Những bông hoa này so với hoa thật còn có sinh khí hơn. Một khuôn mặt sáng rực, thoát tục bỗng hiện lên trong đầu tôi, tôi quyết tâm đợi anh đi ra.
- ▣ Gió thổi mạnh. Tôi nhìn chòng chọc vào đám hoa hướng dương, chúng chẳng khác gì ánh sáng mặt trời ngẫu nhiên xuất hiện trong đêm tối. ánh vàng rực đó là sinh mệnh mà cũng là sự cô độc giữa âm thanh ồn ào.
- ▣ Tôi nhìn thấy anh đi ra. Mọi thứ từ quần áo cho đến các vật mang trên người anh không hề thay đổi. Người ta không thấy được độ tuổi của anh, mà cũng không thấy được những tình cảm thể hiện nơi anh:

bước đi của anh từ tốn, ung dung. Nhìn qua tấm kính, anh giống như một thế giới khác, dường như anh đang tồn tại ở ngoài thế giới quen thuộc của chúng ta, cứ như vậy anh bước tới. Anh lặng lẽ nhìn tác phẩm của mình, sau đó thu gọn đồ đạc chuẩn bị ra về. Tôi bỗng thấy căng thẳng, như không trông thấy anh vậy, và rồi tôi đưa tay ra gõ vào tấm kính.

- ▣ Anh nhìn thấy tôi liền mỉm cười; hàng lông mày của anh vụt sáng lên như những bông hoa hướng dương. Anh chỉ ra ngoài cửa, có ý bảo tôi hãy đợi ở đó.
- ▣ Xe vừa đến, anh nhẹ nhàng, tự nhiên kéo tay tôi dắt lên. Tay anh rất lạnh, có vẻ như anh đã mất sức vì một lý do nào đó, phải chăng vì cầm bút vẽ?
- ▣ Trên xe, anh nói với tôi:
- ▣ - Em là một cô gái khác người.
- ▣ Sau đó chúng tôi đều im lặng. Rất nhanh, chuyến xe đã đến bến cuối cùng.
- ▣ Tôi đi theo anh, anh dẫn tôi đi với thái độ rất đứng đắn, chúng tôi cùng đến ngả đường đó. Mặt trăng trên trời vừa to vừa sáng, chẵng khác gì một con mắt không thuộc về loài người: nó tỏa những làn ánh sáng bạc xuyên qua vạn vật tối mặt đất;

bất cứ thứ gì cũng đều bị bao phủ bởi ánh sáng bạc từ con mắt đó chiếu ra.

- ▣ Khi chúng tôi đi vào công viên nhỏ hoang vu, A Văn hỏi tôi:
 - Em có lạnh không? Có sợ không?
 - Tôi lắc lắc đầu và hỏi lại anh:
 - Thế còn anh, có lạnh không?
 - Anh mỉm cười, một nụ cười trìu mến, nói:
 - Hồi nhỏ, anh hay đến đây chơi. Bây giờ, ban đêm anh cũng thích đến đây ngồi một lát; ở đây rất yên tĩnh!
 - Gió nhẹ thổi qua một bụi cây, khiến cho lá cây xào xạc rơi rơi. Do không chú ý, tôi vấp phải một cục đá, anh vội kéo tôi lại; với thái độ đó của anh, tôi bỗng cảm thấy trong người vô cùng dễ chịu. Giờ đây, tôi còn chưa mang tấm bảng đi khắp thế giới tìm anh thì nay tay anh đã nắm chặt lấy tay tôi. Có khi, một sự tưởng tượng rằng niềm ao ước của bản thân đột nhiên biến thành hiện thực xuất hiện sinh động ngay trước mắt bạn, lúc đó bạn mới rõ ràng: "Chiếc giày thủy tinh" trong chuyện cổ tích là có thật; đó là bản chất của sự lâng mạn, một điều rất đáng quý trong cuộc sống; nhưng tiếc thay nó lại thường bị mọi người coi nhẹ và bị gạt bỏ.

- ▣ Hai chúng tôi ngồi trên một bâi cỏ cạnh hồ, cỏ rất mềm mại, tỏa ra một mùi hương ngan ngát chỉ riêng có khi sắp rửa nát.
- A Văn nói:
- ▣ - Em có thuốc lá không?
- ▣ Tôi lấy bao thuốc đưa anh. Đó là thuốc bạc hà. Anh rút ra một điếu, tôi châm lửa cho anh. Anh cầm chiếc bật lửa tự châm lửa. Tôi cũng rút một điếu, rồi cùng anh vai kề vai ngồi bên hồ. Tiếng côn trùng rên rỉ vang vang, nhưng tôi ngờ rằng đó là tiếng vang ra từ tai tôi, vì chung quanh quả là rất yên tĩnh. Tiếng của A Văn dường như nổi lên từ mặt nước xa xôi, nhẹ nhàng, man mác. Anh nói, anh rất thích hoa hướng dương, đã mấy năm liền anh chuyên "đò" theo tranh của Phan Cao, thật chẳng khác gì người điên! Anh hạ quyết tâm vẽ cho được những bông hoa hướng dương đầy sức sống, tuyệt vọng nhưng lại rất mạnh mẽ; tuy nhiên, anh chưa bao giờ thực hiện được nguyện vọng ấy; vì vậy, anh đã tuyệt vọng đến cùng cực.
- ▣ Khi A Văn nói đến hai chữ "tuyệt vọng", tôi dường như nghe thấy tiếng gãy của một loại kim khí nhẹ, mảnh ở một chỗ nào đó trong cơ thể anh. Đó đại loại là một loại

tuyệt vọng xuyên tim thấu phổi, một loại tuyệt vọng chết người!

- ▣ Trước mắt tôi là ánh mắt của anh, một ánh mắt mèng mang sâu lắng nhưng hàm chứa mọi điều đen tối, khiến tôi kinh sợ. Tôi gương cười nói với anh:
 - ▣ - Anh đừng như vậy, A Văn. Anh có tài trí của anh. Anh có thể thể hiện bản thân anh qua con đường khác, có đúng thế không?
 - ▣ A Văn rít một hơi thuốc, dâng hút thuốc của anh rất tao nhã. Khói thuốc bay lên, rồi bị gió thổi lại bay lên cao tít. Mắt anh phút chốc trở nên mờ hờ, thật chẳng khác gì một tấm gương trong phòng tắm bị hơi nước phủ đầy.
 - ▣ Tay anh nắm chặt lấy vai tôi. Anh nói:
 - ▣ - Em có hiểu anh không?
 - ▣ Tôi lắc lắc đầu, nhưng lại gật gật đầu.
 - ▣ Anh cười vui như một đứa trẻ. Tôi nghĩ rằng anh có những ưu và khuyết điểm của một họa sĩ; phải chăng đó giống như một sự khùng điên?
 - ▣ Mắt A Văn đột nhiên đầy nước. Lần đầu tiên anh gọi tên tôi:
 - ▣ - Hạ My, sau này em có thể quên anh không?

- ▣ Tôi không trả lời được câu hỏi này, nên chỉ có thể im lặng. Đôi với một việc còn chưa bắt đầu mà lại sắp kết thúc, dù rằng có tâm lý chuẩn bị tôi cũng sẽ lạc hướng.
- ▣ Anh đưa tôi đi về phía căn nhà cao tầng có những dây mây xanh phủ kín, nhưng khi còn cách xa căn nhà đó thì anh dừng lại. Tôi gọi anh:
 - ▣ - A Văn!
 - ▣ Anh lặng lẽ nhìn tôi. Bỗng dung tôi thấy căng thẳng. Nhưng tôi cười, rồi bằng một giọng rất bình thường, tôi nói:
 - ▣ - Hôn em một cái, được không?
 - ▣ Mắt anh thoảng có chút khác lạ. Sau này, tôi vẫn không thể hiểu nổi thái độ đó của anh.
 - ▣ Anh đến bên tôi, khẽ chạm môi vào mái tóc tôi, sau đó quay người đi. Tôi không nói nổi một lời, chỉ nhìn bóng anh cứ xa dần, giống như một con ngốc chạm phải một vật cực nóng hoặc cực lạnh.
 - ▣ Trong khoảnh khắc, những điều vụn vặt tôi còn nhớ được về anh thật chẳng khác gì những bông tuyết rơi vào trong một chiếc nồi nóng, lẽ tất nhiên chúng sẽ tan chảy hết. Nhưng sao lại nhanh đến vậy? Nay chỉ còn hai chữ "A Văn" là còn đọng lại rất sâu trong biển lớn từ ngữ; nó chẳng khác

gì một cánh buồm kỳ dị, cô độc nhầm vào chỗ mà tâm hồn không dẽ gì "phòng thủ" được!

- ▣ Một tháng sau, khi kể cho Mā Phi nghe câu chuyện này, tôi tin rằng rất nhiều chi tiết không đáng tin lắm, thậm chí có thể còn có chỗ không đâu ra đâu; đồng thời, tôi cũng xác định là có chỗ lạ lùng không thể hiểu nổi! Vì rằng sự lâng mạn đó, tôi đã dự cảm được, từ nay về sau chắc hẳn nó sẽ không tái diễn ở tôi nữa. Cho nên tôi đã đem câu chuyện đó kể hết cho Mā Phi nghe.
- ▣ Lúc bấy giờ, chị đương bụng thay tấm ga trải giường, hơn nữa lại đang bụng tám về chuyện thuê nhà. Sau khi "phải" nghe tôi kể chuyện đó, chị chỉ nói một câu:
 - Cô lâng mạn quá đây!
- ▣ Tôi cũng chẳng nói gì thêm nữa.
- ▣ Một tuần sau hôm đó, từ ngoài phố, Mā Phi gọi điện cho tôi. Tiếng của chị nghe rất lạ, chẳng khác gì radio sắp hết pin phát ra những tiếng rè rè rất buồn cười, nhưng tôi đã nghe rõ toàn bộ những lời chị nói.
- ▣ Chị đã dọn đến một căn phòng trước đây có một họa sĩ từng ở, nay đồ đạc của anh vẫn còn nguyên như cũ. Qua một bức ảnh

nhỏ, chị nhận ra người họa sĩ đó chính là người đã có lần hẹn gặp chị. Chủ nhà nói, anh đã mất tích hơn một năm nay, ông hứa với chị sẽ giải quyết hết những thứ của anh ta còn để lại. Nhưng chị đã chú ý đến mười bức tranh treo rất ngay ngắn trên tường. Trong các bức tranh đó, đối ứng với những bông hoa hướng dương rực rõ nhất, với những nét vẽ tinh tế nhất đều là khuôn mặt của tôi.

MỤC LỤC

■	<i>THẦN THÁI PHIÊU DIÊU</i>	5
■	<i>BÁM SÁT</i>	160
■	<i>HÃY NÓI ĐI! HÃY NÓI ĐI!</i>	205
■	<i>ĐÊM CÀNG KHUYA CÀNG ĐẸP</i>	226
■	<i>HOA HƯƠNG DƯƠNG NỞ RỘ</i>	278

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 NGUYỄN TRƯỜNG TỘ · BA ĐÌNH · HÀ NỘI

Điện thoại: 04. 37161190 - 04. 37161518

Fax: 04 38294781

E-mail: tonghopvanhoc@vnn.vn

* Chi nhánh tại thành phố Hồ Chí Minh

290 / 20 NAM KỲ KHỎI NGHĨA, QUẬN 3

Điện thoại: 08. 38469858 - 08. 38445481

* Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng

580 ĐƯỜNG NÚI THÀNH, THÀNH PHỐ ĐÀ NẴNG

Điện thoại: 05113797709

Chịu trách nhiệm xuất bản

CHỦ TỊCH HỘI ĐỒNG THÀNH VIÊN

GIÁM ĐỐC – TỔNG BIÊN TẬP

NGUYỄN CỪ

Chịu trách nhiệm nội dung:

NGUYỄN THỊ HẠNH

Biên tập: NGUYỄN HỒNG

Bìa: NGÔ XUÂN KHÔI

Trình bày: VĨNH GIANG

Sửa bản in: GIA KIÊN

TRUYỀN NGẮN VỆ TUỆ

In 800 cuốn khổ 13.5x20.5 cm

In tại Công ty Cổ phần SXTM Ngọc Châu.

Giấy đăng ký KHXB số :338-2011/CXB/29-46/VH.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2011.

Tôi cười, một nụ cười nghiệt ngã, vì không kiềm chế nổi tình cảm của mình! Thượng đế hãy chứng giám cho lòng yêu mến biết bao của tôi đối với chị, đối với một cô gái nhiều tuổi có dáng dấp tiêu tụy này. Nhưng tôi vẫn còn phải tiếp tục nói:

- Chị làm sao thế, chị có vấn đề gì chăng? Chị yêu ai đấy? Là vị giáo sư già tóc trắng phau, hay là người thợ sửa cửa sổ nhỏ bé? Hay là chị vẫn chưa rõ mình có thể yêu hay không? Chị bỗng đứng phắt dậy, mặt tái lại, từng sợi tóc dài của chị dựng đứng lên chăng khác nào trăm con rắn nhả độc. Chị hất sữa vào mặt tôi rồi lồng lộn gào lên:
- Mày cho rằng mày có quyền tự do nhục mạ người khác phải không? Cút, cút!

Anh cầm hộp thuốc đó lên, bên trong rỗng không; có lẽ nó đã được sử dụng hết từ lâu rồi, mà nàng thì đã quên không vứt đi. Anh bỗng nghĩ đến hiệu thuốc lớn đó, anh cho rằng chính hôm anh thấy nàng vào hiệu thuốc ấy, nàng đã mua hộp thuốc này. Anh nhìn vào chiếc hộp rỗng không và cảm thấy giận dữ. Thì ra nàng trước sau không hề muốn có con với anh nên đã dùng cách này để lừa dối anh. Anh đã có ý ngờ rằng mình có vấn đề về sinh lý nên mới không thể có con, mà anh thi muốn có một đứa con biết mấy!

ISBN 978-604-69-0016-0

9 786046 900160

Giá: 62.000đ

Truyện ngắn Võ Tuệ